Iată-ne și-n anul de grație 2016. Ce înseamnă asta? Că 2015 s-a gătat, nu ne mai poate aduce nicio surpriză, deci îl putem privi în ansamblu și analiza prin prisma a ceea ce ne doare. E vremea pentru retrospective și analize ale realizărilor față de nerealizări, ceea ce aș vrea și eu să fac aici. Nu voi avea pretenția ca privirea mea să fie obiectivă, atotcuprinzătoare sau perfect perpendiculară, dar nici nu vreau să arăt cu degetul sau să ridic osanale, de aceea nici nu voi menționa nume de persoane, doar publicații, vreau doar să trec în revistă ce și cum s-a întâmplat în 2015 și, cu voia dumneavoastră, să analizez un pic starea națiunii sefiste. Și, eventual, să-mi fac un *wish-list* pentru 2016. Dacă vi se pare că am luat-o pe arătură, aveți mai jos un dreptunghi mare, câteva mai mici și un buton. Știți cum se folosesc, nu?

Dar destul cu polologhia, haideți să începem prin a ne arunca o privire prin reviste.

Și vom începe cu Gazeta SF, că pe-asta o știm cel mai bine. Ei bine, dacă lăsăm deoparte faptul că nici în 2015 mult-trâmbițata antologie „Armele Zeilor” nu a apărut, atunci totul a mers bine. Am avut apariții lunare în mediul online, la data prestabilită, am dus mai departe concursul, am încercat – las la latitudinea voastră să judecați cât am reușit – să creștem nivelul prozelor și să popularizăm scena SF&F românească. Așa stând lucrurile, pentru anul acesta nu-mi pot dori mai mult decât să reușim să scoatem antologia *cyberpunk* programată și, dacă lucrurile se vor lega, poate și pe cea care ar fi trebuit să apară anul trecut.

Dacă aruncăm o privire către Ficțiuni.ro, vom găsi o situație oarecum similară. Apariții online – nu chiar regulate, dar frecvente –, proză românească, concursuri cu premii, dar nicio antologie, deși se vorbise despre ea. Deci, pentru 2016, le dorim ceea ce ne dorim și nouă.

Cu Helionul treaba stă un pic diferit și, aș zice, mai bine. Deoarece și această publicație a reușit să-și țină cadența bilunară online, a scos și câteva numere pe hârtie, însă acestea din urmă sunt de negăsit pe piață. Nu voi aminti motivele pentru care Helionul nu comercializează această revistă așa cum ar trebui, mă limitez doar la a spune că mi-aș dori lucrul acesta pentru 2016. Revista Helion la chioșcurile de difuzare a presei, de ce nu? Pe partea cu plus, helioniștii se pot lăuda și cu două antologii, ca să nu mai vorbim de colecția „Insolit”, în care au mai apărut și trei volume de autor. Iar la concursul de proză scurtă Helion de acest an s-a decernat, după mulți ani, și premiul întâi.

Cuprins

2015 cu bune și rele 1
Cordyceps Humanis 5
Suflet de viking 11
Memento 16
Ultimul reportaj 26
Lecția de muzică 30
Campionul 35
Pisica și căpcăunul (V) 37
Seriale SF (III) 53
Star Wars special 58
Consumerism 63
„Case cu dinți” de Dan Rădoiu 64
„Mineral” de Dănuț Ungureanu și Marian Truță 66
Bun de tipar: Almanahul Anticipația 2016 68
Haiganu – Reinterpretarea patrimoniului cultural românesc 73
Ocultism, religie, literatură – Citirea magică şi calea Oracolului 76
Visul controlat 79
Dorințe la început de an 83
Interviu cu scriitorul Ciprian Mitoceanu 85

Și nu părăsim Timișoara fără a ne arunca un ochi și la Paradox care, deși nu a avut – din câte se vede pe site – un număr în 2015, pentru 2016 are planuri mari. Sperăm să le reușească. Un Paradox tipărit și scos la vânzare, și anual să fie, mie personal mi s-ar părea mai mult decât oportun.

Revenind în București și privind peste gard în ograda Nemira, vedem că revista online Nautilus și-a păstrat ritmul lunar, ceea ce nu poate decât să ne bucure, în schimb CPSF-ul tipărit și-a încetat apariția în septembrie, intrând într-un proces de înnoire. Evident, pentru 2016 îi doresc acestei reviste o revenire în forță, indiferent de format, o idee bună, mie personal, părându-mi-se și comercializarea ei, eventual alături de „Știință și Tehnică”, la chioșcurile de ziare. Din fericire, Almanahul Anticipația 2016 a apărut în 2015 și a strâns multe aprecieri pozitive. La acest capitol, numai de bine!

Mă voi ocupa apoi de cazurile revistelor Argos și Galileo împreună, din motive evidente, și voi constata cu părere de rău că, deși aplaudată la reapariție, revista Galileo pe hârtie a scos la vânzare anul trecut doar două din cele patru numere programate. Despre dispariția portalului Galileo Online, nu cred că e cazul să spun mai mult decât că mi se pare o pierdere pentru fandom. Argos-ul online, în schimb, a pierdut pe drum un singur număr, bifând patru apariții din cele cinci programate. Plus că a tipărit antologia Argos Doi, punând bazele a ceea ce se poate deja numi o tradiție. Sperăm ca 2016 să o ducă mai departe, iar revistei Galileo îi dorim un număr mai mare de numere în noul an. Măcar trei, dacă nu patru. La fel cum îi dorim editorului să continue seria de antologii în care anul trecut au văzut lumina tiparului „Eroi fără voie” și „Dincolo de orizont”.

Și cu acestea ajungem la SRSFF și la a lor Fantastica. Având sumare extrem de bogate (nu cred că supăr pe nimeni dacă spun lucrurilor pe nume, dau Cezarului ce e al Cezarului și afirm că e cea mai extinsă revistă din peisajul românesc) și ocupându-se în fiecare număr de scena SF a altei țări, revista Fantastica a reușit, din păcate, doar două apariții din patru programate în 2015. Și, tot din păcate, antologia SRSFF, proiect cu tradiție, a consemnat un an fără apariție. Sper ca antologia Galaxis, programată pentru anul trecut, să apară totuși în 2016, alături de cea a acestui an, „Robodiseea”.

De revistele Egophobia, Suspans.ro, Revista de suspans, Revista de povestiri, etc. nu mă voi ocupa aici, ele fiind mai mult axate pe mainstream, la fel cum nu mă voi ocupa de revistele de bandă desenată.

Voi trece însă în revistă manifestările anului 2015 și voi saluta reluarea *RomCon*-ului la Suceava, precum și a târgului *Final Frontier* la București. Ambele ne-au adus satisfacții: *Final Frontier* ne-a adus o editură nouă, *RomCon*-ul ne-a adus o stare de normalitate. Sau măcar de pre-normalitate. Cum anul acesta ambele manifestări vor fi la București, sper să iasă amândouă mai bine. *Final Frontier*… pentru că a mai acumulat un an de experiență, *RomCon*… pentru că acum va fi în capitală.

Și nu vreau să închei fără a menționa prezența masivă a SF&F-ului românesc la *Gaudeamus*. La *Book Fest* am simțit-o mai puțin, însă *Gaudeamus* pare-se că a fost o revoluție. Așadar, La mai mare! SF-ul are nevoie să iasă din ghetou dacă vrea să reintre în viața cititorului, de aceea manifestările literare și târgurile de carte nededicate sunt extrem de importante. În 2015 am lansat proiectul „Ambasadori SF la *ComiCon*”. Sperăm să-l continuăm și anul acesta. Și, ce mai sper eu să se întâmple, este continuarea includerii prozelor SF în revista „Știință și Tehnică”, precedentul fiind deja pus în ediția dedicată *Star Wars*. Am spus că nu dau nume, dacă vreți să aflați cine a semnat prima povestire SF în acea revistă, nu vă rămâne decât să o achiziționați.

Am uitat ceva? Da, Antares-ul brașovean s-a reinventat, după o lungă pauză. Și-și propune un an activ.

Bun, cam astea ar fi. Să auzim doar de bine, tot ce a ieșit anul trecut cu minus să dispară anul acesta, toate să vă meargă, LA MULȚI ANI!

2 Makara, anul 413 al calendarului darian,

vasul marțian de explorare Yossarian,

orbită înaltă în jurul planetei Tau Ceti E (Genesis)

„A. Examen extern (metodă vizuală și vizual-asistată)

Cadavrul unui bărbat caucazian, vârstă între 40 și 45 de ani, constituție normală.

1. Semnele morții reale: lipsa pulsului, lividități verzui și violacee, buze cianotice, rigiditate generalizată. Cauza morții pare să fie o excrescență craniană parazitară de natură fungică, înrădăcinată adânc în creierul subiectului. Structură asemănătoare stromelor, cu miceliu proeminent. Talul a asimilat țesutul gazdei în proporție de aproape 60%.

a) cauza inițială: infecția cu o specie micotică necunoscută, nativă planetei Genesis (de la pătrunderea inițială a sporilor în sistemul respirator)

b) cauza intermediară: reacție inflamatorie severă a cortexului cerebral

c) cauza directă: sindrom de răspuns inflamator sistemic cu sepsis sever, șoc septic, stop cardio-respirator

2. Semne de violență: tăieturi auto-induse preexistente aducerii la bordul navei, limbă sfâșiată

3. Semne de tratament medical: apendice extirpat în adolescență”

Căpitanul Fiodor Stavros citea raportul de autopsie al subiectului XH-0323, cum cerea procedura pentru luarea deciziei de a înlătura cadavrul de la bordul navei. Nu îl ajuta deloc faptul că îi putea auzi urletele descreierate rezonând înfundat prin pereții navei din celula de carantină în care fusese închis în urma inexplicabilei revitalizări. Astfel era situația la bordul navei de explorare Yossarian și niciunul din cei douăzeci și patru de membri ai echipajului nu mai putea dormi de când decedatul se trezise. Deși, atât din punct de vedere legal, cât și medical, era mort. Ergo, conform procedurilor operaționale, se recomanda să fie expulzat în vidul spațiului, preferabil pe un vector retrograd care să-l plaseze pe o orbită inferioară, pentru a proteja echipajul navei de pericolul infecțiilor. Dar cadavrul, animat la scurtă vreme după autopsie prin mijloace biologice singulare, dădea dovadă de un comportament extrem de violent și de o deteriorare avansată a calităților umane, atât fizice cât și psihice; și a fost nevoie de mai mulți bărbați în costume de protecție să-l imobilizeze și să-l închidă în celula de carantină.

Deodată, urletele și gemetele de coșmar au scăzut în intensitate, semn că îi fusese administrată o nouă doză din gazul sedativ preparat de medicul-șef Zeus Leclerc după ce subiectul sfâșiase cămașa de forță. Urmau câteva minute de liniște – un balsam pentru minți supuse la solicitări extreme. Căpitanul Stavros a continuat macabra lectură, mușcându-și buza involuntar.

„B. Examen intern (metodă bioscopică rezonatorie, aleasă în detrimentul celei invazive din motive de conținere a sporilor prezenți în corp)

1. Capul: prezintă infiltrări hemoragice extinse în toată cutia craniană

Oasele craniului: dislocate în zona de penetrare a calotei craniene de către parazitul fungiform, pe linia de ferăstruire a calotei

Dura mater: alb-gălbuie, înnegrindu-se treptat spre zona afectată.

Leptomeningele: gălbui, matificat, cu aspect purulent.

Lichidul cefalorahidian: roșu, aspect de sânge, cheaguri prezente.

Ochii: acoperiți de formațiune, asimilați de țesutul parazitar

Cavitate bucală: buze tumefiate, excoriate, vinete, limba absentă (sfâșiată prin masticație și, cel mai probabil, înghițită).

2. Torace, abdomen: edem pulmonar, spori prezenți

Vasele sanguine și limfatice, sistemul nervos: prezintă pe tot parcursul filamente extinse provenite din corpul talofitic cranian, asemănătoare unor rădăcini. Structuri diferențiate, cu scop neural și nutritiv. Extirparea imposibilă în lipsa deteriorării severe, atât a parazitului, cât și a gazdei.

Filamentele continuă mult în lungul măduvei spinării, ramificându-se pe fiecare dintre grupele de nervi spinali. Notă: se pare că organismul străin a infestat aproape complet sistemul nervos al gazdei.

Sistemul muscular striat parțial înlocuit...”

Deodată, urletele și zgomotele animalice s-au reluat, cu intensitate dublată, provocându-i fiori de repulsie căpitanului Stavros. Sudoarea i se aduna în broboane pe frunte iar mâna stângă îi ciupea

involuntar lobul urechii, din ce în ce mai tare. Îi era greu să ia decizia, conștientizând că acesta era un caz medical fără precedent, meritând un studiu în profunzime, dar totodată și pentru că timpul era cât se poate de limitat. Gazul lui Leclerc avea să se termine mai devreme sau mai târziu, apoi singura protecție a echipajului rămânea plexiglasul celulei de carantină – care, oare, câte lovituri mai putea îndura din partea prizonierului? Armele deja își dovediseră ineficiența – o lecție crudă de biologie: talofitele nu au organe vitale.

Ce putea face căpitanul? Dacă hotăra să arunce subiectul în ecluza navei și să-l largheze în spațiu cosmic, ar fi procedat corect conform instrucțiunilor de menținere a siguranței misiunii. Și poate că s-ar fi comportat cu decență față de ființa pe care o condamna, poate că ar fi fost calea umană. Dar ar fi ignorat alte instrucțiuni – acelea care prevăd o situație de interes științific, care de multe ori surclasează alte considerații. Odată ajuns înapoi pe Marte, risca un proces la curtea marțială pentru neglijarea lor, poate chiar pentru crimă, în cazul în care constatarea morții subiectului XH-0323 reieșea ca fiind eronată. Totuși, dacă reușeau să-l criogeneze cumva și să-l aducă acasă, aveau să fie decorați de împăratul marțian. Dar, procedând astfel, căpitanul ar fi riscat, din nou, siguranța misiunii și a echipajului. O veritabilă situație fără ieșire. Prins între datorie și mândrie, între ignorarea unor ordine sau ale altora, cu tot păienjenișul de implicații, căpitanul Stavros nu conștientiza că emoțiile pe care le simțea erau premergătoare derapajului psihic.

A lăsat de o parte raportul de autopsie și a adus sub lumina lămpii de birou vraful de note medicale furnizate de Leclerc, atât din zilele de dinainte cât și de după moartea declarată. Deși le citise deja de mai multe ori și auzise relatări și de la restul personalului medical, căuta orice indiciu că subiectul ar putea fi conservat în condiții de siguranță până la Marte. Merita măcar să încerce. Oricum, se consola, era un cititor rapid, putea să mai tragă de timp. Cel puțin o vreme.

„23 Capricornus, 24:31 TMU. Bărbatul salvat de pe planeta hiper-biotică Genesis în urma reperării emițătorului radio de urgență suferă de o infecție fungică pulmonară de origini necunoscute și de amnezie avansată, pe lângă plăgi multiple, auto-induse. Încă nu s-a conchis dacă există o corelare între simptome. Este singurul supraviețuitor al expediției genesiene din 411, din ce s-a mai găsit pe planetă. S-ar putea că ceilalți membrii ai expediției să fi murit de infecții asemănătoare, dar nu s-a găsit niciun cadavru. A fost pus imediat sub carantină și, din fericire, echipajul navei nu a fost infectat la rândul său. În lipsa furnizării unui nume, i s-a desemnat numele de cod XH-0323, din motive de înregistrare. I s-au prescris antibiotice, antifungice și imuno-stimulente. Se va menține sub observație atentă.

26 Capricornus, 05:16 TMU. Simptomele subiectului XH-0323 s-au înrăutățit. Febră, tahicardie, tensiune arterială scăzută, incontinență, priapism. Prezintă o proeminență rigidă, de textura cauciucului, care a separat osul parietal de cel frontal și împinge meningele în afara craniului. Tomografia arată o netezire parțială a circumvoluțiunilor...

26 Capricornus, 15:12 TMU. Nu se mai poate face nimic. Proeminența craniană a subiectului XH-0323 a trecut printr-un proces de creștere exponențială, luând forma unui miceliu aproape complet dezvoltat și acoperind mare parte din scalp și frunte, coborând peste ochi și contopindu-se cu țesutul gazdei. Orice tentativă de chirurgie rezultă în hemoragii abundente, care pun în pericol viața subiectului. În prezent, stroma are o lungime de aproape 20 de cm, măsurată de la nivelul creștetului. Este uluitor, în toată cariera mea nu am mai văzut așa ceva. Parazitul amintește vag de comportamentul anumitor specii de cordyceps de pe Terra, care infectează artropodele, deși, din punct de vedere genetic, organismul nu se aseamănă deloc cu nicio fungă terestră sau marțiană.

27 Capricornus, 02:47 TMU. Constatarea decesului. În urma autopsiei, cadavrul subiectului XH-0323 a fost conservat într-o membrană sterilă și stocat în compartimentul frigorific din morgă, în așteptarea deciziei finale. La câteva ore, asistentul meu, Ares Calgar, a auzit zgomote în sectorul medical. Subiectul, cumva, s-a trezit la viață, și încerca în mod sălbatic să se elibereze din

membrana protectoare și din sertarul compartimentului frigorific. A fost nevoie de aplicarea forței pentru a-l scoate din morgă și a-l închide în celula de carantină, așa ceva este...”

– Căpitane, s-a terminat gazul sedativ, s-a auzit stins vocea lui Leclerc prin intercom. Mă tem că ne trebuie o decizie.

Ceva s-a aprins în mintea căpitanului Stavros. O decizie? Știa deja că își doreau cu toții *acea* decizie – largarea! Dar la cariera lui se gândea, oare, vreunul din membrii echipajului? La faptul că ar putea fi condamnat pentru împiedicarea progresului științific al lui Marte? Și-a zis că erau cu toții niște ipocriți preocupați doar de propria bunăstare... Lași.

– Mai dați-mi câteva ore, a zis căpitanul absent.

Zgomotele răsunau în toată nava: urlete, gemete, bubuituri. Dar cele mai rele era șuierăturile ființei – note lungi, disonante, neomenești și totuși emise printr-un aparat care fusese cândva omenesc. Leclerc nu a răspuns imediat, întrerupt de dezlănțuirile ciupercii, dar după câteva secunde, medicul a zis:

– Nu mai avem câteva ore la dispoziție, căpitane. Avem motive serioase să bănuim că plexiglasul celulei nu va ține atâta timp în lipsa sedativelor...

– O oră, atunci, a spus căpitanul, încercând să pară autoritar. Țineți-l locului prin toate mijloacele, vă ordon. În caz de necesitate, aveți permisiunea mea de a izola complet sectorul medical. Și nu mă mai deranjați!

– Dar...

Căpitanul Stavros a lovit cu putere butonul de oprire a intercomului, apoi a răsturnat unul din teancurile de rapoarte de pe biroul său, împrăștiindu-le pe podea. Simțea cum îi pulsează tâmplele și părea că ochiul drept îi tremură.

Nu mai suporta zgomotele. Mecanic, a întins mâna sub birou și a găsit cutia cu pistolul din dotare. A scos cheia din buzunar, a deschis cutia și a scos din patul său de catifea un Charon 399 cu descărcare automată, cartuș plin. O armă minunată, bijuteria ingineriei companiei Thanatos. L-a pus pe birou, la îndemână, apoi s-a întors la citit notele post-deces, încercând să ignore vacarmul:

1 Makara, 00:01 TMU. Nimeni nu a mai putut dormi în ultimii soli. Prescripțiile de somnifere și anxiolitice s-au triplat față de cerințele obișnuite ale echipajului, iar starea subiectului XH-0323 s-a agravat considerabil. Manifestările uluitoare descrise de subiect în urma decesului nu au precedență în istoria medicală, iar tehnica de care dispune spitalul vasului de explorare Yossarian nu permite investigarea lor dincolo de ce s-a făcut deja în acest sens. De asemenea, comportamentul extrem de violent și imprevizibil a făcut imposibilă orice tentativă de criogenare, inclusiv sub sedare puternică. Subiectul se trezește de fiecare dată la scurt timp după administrarea primei trepte a criogenizării. Rămâne posibilitatea, pe cât de dificilă, de a-l tranșa și stoca pe părți, sacrificând în acest sens unul din tuburile criogenice ale băncii de sânge – o întreprindere puțin spus morbidă.

11:21 TMU. Cu ajutorul medicului-asistent Calgar, am reușit să sintetizez o mixtură puternic sedativă în formă gazoasă, spre a-i fi administrată subiectului în mod continuu, preferabil. Din păcate, materiile prime necesare sintezei acestui gaz sunt în cantități limitate la bordul navei Yossarian. Pretinsa criogenare, cu tot ce implică, trebuie efectuată cât mai repede, altfel, mă tem că va trebui să recomand ca subiectul XH-0323 să fie lăsat în seama stelelor...”

Câtă ipocrizie din partea lui Leclerc! Atât de simplu îi era medicului, când singurul răspunzător în fața legii rămânea căpitanul, forțat de împrejurări să dea curs largării! Atât de simplu le era tuturor să se gândească doar la liniștea personală, la conservarea propriilor statute! Căpitanul Stavros simțea cum îi fierb gândurile, cum toată furia i se focalizează într-un singur fascicol al frustrării supreme. Devenit inconștient propriile acțiunile, s-a ridicat de pe scaun cu aplombul unei primate lunatice și a răsturnat biroul cu totul, apoi a luat scaunul de pe jos și l-a aruncat în perete, blestemând, simțind cum pierde controlul. Când, cu acea instantaneitate crudă a oricărei supreme realizări, a remarcat un singur și înfiorător aspect al prezentului său uitat: urletele încetaseră. Cândva, cumva, în timp ce el își desfășura criza nervoasă, se întâmplase ceea ce a refuzat cu încăpățânare să creadă posibil până în acel moment final.

Cu gestica unui om nebun, căpitanul Stavros a îndesat butonul stației și aproape că a strigat în microfon:

–Leclerc?

Își auzea disperarea în voce. Nimic. Doar zgomotul de fundal al motoarelor îndepărtate ale navei.

–Leclerc! Calgar? Căpitanul Stavros către echipaj, răspundeți. Repet, căpitanul Stavros către echipaj. Cineva?

Liniște. Se holba stupefiat la difuzor și a rămas așa secunde întregi, care în percepția lui afectată au durat eternități de așteptare zadarnică. Apoi privirea i s-a mutat încet și fără voia lui către ușa mecanică a biroului. Nu era ermetizată, nu avea de ce să fie. Nu fusese declarată nicio situație de urgență și sistemele de siguranță nu reacționaseră în niciun fel.

Tiptil, cu pași cât putea de calculați, căpitanul a ajuns în dreptul ușii și al hubloului mic de la nivelul ochilor. Culoarul era pustiu, doar neoanele fluctuau cu frecvența aceea aparte care le face lumina incomodă și totodată înnebunitoare.

Când să se retragă de la hublou și să înceapă să învârtă roata pentru ermetizare manuală, a auzit pași pe coridor, rezonând prin podeaua metalică. Pași ciudați, târșâiți, inegali, cum ar fi de așteptat de la un organism adaptat doar parțial mersului. Apoi zumzetul. Vai, acel zumzet! Penetra atât de bine oțelul navei și șuiera în urechile căpitanului Stavros, îl înnebunea bâzâitul sfâșietor de timpane.

Împotriva instinctului firesc de a-și acoperi urechile, căpitanul a acționat cu forță roata de ermetizare, rotind-o de unsprezece ori, conform protocolului de siguranță. Odată cu sigilarea ușii, bâzâitul satanic a scăzut considerabil și căpitanul a căzut la podea epuizat, unde a și zăcut. Știa că sistemele vor fi detectat acționarea manuală. A primit confirmarea că biroul său fusese izolat de restul navei în momentul în care a auzit ventilația oprindu-se. Apoi a leșinat. Avea câteva ore de oxigen în mica incintă a biroului, acum separată de rețeaua de reciclare a aerului.

După un timp lipsă, în care bâzâitul i s-a șters din percepție, s-a ridicat de la podea și a privit spre micul hublou de pe ușă. O pudră gălbuie acoperea suprafața exterioară a sticlei, și peretele opus, și podeaua. Sporii ființei-ciupercă pluteau în aer, de asemenea, îmbolnăvind lumina sterilă a neoanelor. Apoi, căpitanul Stavros a văzut-o. Stătea în patru labe undeva în dreapta față de punctul lui de observație, o arătare suprem grotescă, o aberație a naturii cu doar cele mai vagi reminescențe ale formei umane. Pielea avea o nuanță sângerie și era incredibil de zbârcită, înecată în puroi, atârnând de corpul cocârjat și supt de nutrienți, iar postura pe care o căpătase ființa în urma reanimării trăda cumplitul dezacord în care se aflau cele două specii. Ciupercii îi era necunoscut modul uman de locomoție, astfel încât căpitanului i s-a făcut greață în timp ce ființa s-a ridicat în

mâini de pe podea și a început să execute un fel de mers incompatibil cu anatomia disponibilă, cu miceliul ce îi protubera din craniu vibrând și expulzându-și sporii, pendulând penian între membre confundate între ele. Picioarele reale erau îndoite la genunchi și șolduri și atârnau flasce deasupra corpului răsturnat, balansându-se respingător în timp ce ființa se deplasa, țopăind înspre hublou.

Ființa-ciupercă a ajuns în dreptul ușii și s-a răsucit astfel încât să ajungă cu capul la nivelul hubloului. Pe punctul de a regurgita, căpitanul i-a văzut fața diformă, pe jumătate acoperită de miceliul bulbos, galben-sângeriu, cu două puncte verzui de bioluminiscență în loc de ochi și o gură necrozată și încleștată din care emanau spori la intervale inegale, ca o tuse. Fire de păr cărunt încă marcau o barbă anterioară transformării, sporind repulsia căpitanului. Și cumva, împotriva oricărei normalități a vieții și a naturii, gura aceea moartă și înțepenită a produs sunet:

–Ic'has-Zelotheid'goithei! Cog'hic'hepf hu'anif!

Vocea era scârbă în acustic, un geamăt de morgă, un spasm cadaveric strunit a fi grai. Totuși, căpitanul a înțeles cacofonia orificiului lipsit de limbă. Și asta l-a nimicit. „XH zero trei doi trei! Cordyceps humanis!”.

Căpitanul Fiodor Stavros s-a depărtat de ușă, profund tulburat, și s-a aplecat peste podea, căutând prin rămășițele biroului său devastat. Sub tăblia mesei a găsit pistolul Charon 399. A scos piedica, a încărcat, a dus pistolul la tâmplă și i-a zis neantului:

–Îmi pare rău.

Vântul şuiera răvăşind pânzele cortului. Rochia de lână bleumarin cu petice din piele maronie şi rubine pe mâneci, strânsă pe mijloc cu o centură lată de piele neagră, era prea subţire ca s-o apere de frigul ce se lăsase. Îşi simţea trupul şi mâinile îngheţate, lacrimile i se uscaseră pe obraji, iar grumazul o durea îngrozitor. Tremura în cotlonul ei, între butoiul cu măsline negre şi coşul mare de nuiele umplut cu cartofi.

Doar de-ar fi venit mai repede s-o ia, căci nu mai suporta să stea în locul acela. Ea nu greşise cu nimic. Nu se ascundea fiindcă îi era frică de oamenii, ci mai degrabă de ceea ce petrecuse cu puţin timp în urmă.

Servitorii ei şi sătenii chemaţi în ajutor îi strigau numele, dar nu cu îngrijorare, ci cu asprime şi ură. Ei, care trebuiau s-o ajute şi s-o prozejeze, ei o urau.

Când intrară în cortul folosit ca magazie, fata ascultă de instinctul de conservare şi se ghemui mai bine. Dar oamenii, înarmaţi cu topoare şi cuţite, o văzură. O apucară de părul lung, cafeniu, aranjat în împletituri diferite, şi o traseră afară, în aerul rece al nopţii.

– Vrăjitoarea!... Ascultaţi-mă, să facem un foc mare şi s-o ardem de vie!

– Nu, nu e bine aşa! Se va preface în strigoi, dacă n-o omorâm mai întâi! Uitaţi-vă la grumazul ei: a muşcat-o fiara!

– M-a muşcat?... murmură Sanja, ducându-şi mâna în partea stângă a gâtului.

De aceea o durea atât de tare şi sângera. Dar nu înţelegea ce legătura avea domnul Finnbogy cu strigoiul şi de ce ar fi ajuns ea unul.

Îşi amintea că stătea la masă cu fratele ei, Samar, şi cu domnul Finnbogy, prietenul tatălui lor, care se invitase singur la cină. Omul le vorbea despre comerţul cu animale şi le spunea că le va trimite curând blănuri de iepure şi de vulpe ca să-şi croiască haine noi. Apoi i-a spus ei într-o doară că e frumoasă. Nici nu ştia dacă a apucat să-i răspundă, când fără de veste masa cu friptură de mistreţ şi cu vin roşu s-a răsturnat şi ea s-a simţit înlănţuită de două braţe puternice. După asta, a venit durerea aceea oribilă. Şi l-a auzit pe fratele ei urlând s-o lase în pace.

Presimţea că şi el păţise acelaşi lucru. L-a văzut ţinându-şi mâna la gât cu haina murdară de sânge. Sanja a luat un castron să-l lovească pe Finnbogy, dar acesta s-a ferit; l-au prins repede servitorii care, deşi trimişi la culcare, sigur rămăseseră pe coridoare ca să-i supravegheze. În nici două secunde, unul dintre ei a luat un topor şi i-a retezat capul musafirului. Apoi s-au repezit spre Samar care a alergat către camera ei şi s-a baricadat acolo. Nu înainte de a-i striga surorii lui să fugă, dar ea nu l-a ascultat.

Oamenii au spart uşa şi l-au găsit în faţa unei oglinzi cu un pumnal în mână. I-a strigat Sanjei că se întâmpla ceva rău cu el şi că nu vrea să rănească pe nimeni. Şi-a străpuns pieptul şi s-a prăbuşit pe podeaua rece.

Atunci, oamenii s-au întors spre fată. Îngrozită, ea a fugit, chinuindu-se să-şi păstreze mintea întreagă, peste otrava ce i se răspândea prin trup.

– Fata mea n-a greşit cu nimic! interveni doica. Şi n-a făcut alta decât să fugă de voi, bestiilor! Zeii să ne apere!

– Pleacă de aici, femeie, dacă nu vrei să mori cu ea!

– Vă rog, nu mă ucideţi! Eu n-am făcut nimic şi nu sunt vrăjitoare. Doar mă cunoaşteţi de când m-am născut.

– Tată Olsen, ascultă-mă, tu, cel care îmi semeni grâul şi îţi trimit chifle proaspete în fiecare dimineaţă; şi tu, tată Kolven, care mă ajuţi să ud florile din grădină şi apoi mâncăm mere din livadă; şi tu, mamă Karol, care îmi croieşti haine şi fetele tale lucrează la moşia mea, ascultaţi-mă cu toţii!

Ochii ei implorau cu inocenţă şi lacrimile cristaline îi picurau iarăşi pe obraji. Genunchii îi cedară şi se prăbuşi. Doica ei se strecură printre săteni ca s-o ajute, dar oamenii o îmbrânciră.

– Nu înţeleg cu ce v-am greşit, dar dacă am făcut-o, vă rog să mă pedepsiţi şi apoi să mă iertaţi. Fiindcă sunt copila voastră, cea căreia îi aduceţi dulciuri şi poame, nu monstrul de care îmi spuneţi!

O înconjurară pe fată cu armele lor ascuţite. Ea se aplecă sub tăişuri şi închise ochii.

– Are dreptate copila, spuse unul dintre ei şi aruncă toporul din mână.

Ceilalţi îl priviră mânioşi, dar se îndepărtară puţin. Fata îşi ridică fruntea, neîncrezătoare.

– Te vom cruţa, fetiţo, spuse Kolven, dar va trebui să ne asculţi cu sfinţenie şi să ne spui despre orice schimbare care se va produce cu tine după veninul ce ţi-a pătruns în sânge!

Ea încuviinţă.

– Voi face precum spuneţi.

– Acum bea poţiunea asta, zise o bătrână şi îi aduse o cupă cu un lichid urât mirositor. Te va linişti şi îţi va potoli setea un timp.

– Da, mamă Kate, ascult şi mă supun!

– Noaptea asta ar trebui s-o ţinem legată cu lanţuri în pivniţa casei, propuse un bărbat. Da, se va preschimba şi e mai bine pentru noi, chiar şi pentru ea. De mâine vom continua cu poţiunile şi să sperăm că nu va fi nevoie s-o ucidem.

– Nu va fi, spuse doica. O ridică şi o strânse în braţele ei. Eu am crescut-o şi ştiu că fata mea e bună şi cuminte, demonul din ea n-o va schimba. Să nu te temi, fetiţa mea, voi fi pe culoarele ce duc spre pivniţă.

– Şi noi, zise Olsen. Nu ne vom pierde mica stăpâna, aşa cum i-am pierdut pe părinţii şi pe fratele ei. Zeii să ne ajute!

Sanja le mulţumi cu emoţie şi se lăsă condusă de servitori. Îi era frică, dar ştia că atâta timp cât era ea însăşi ei n-o vor răni. Era doar un copil şi viaţa ei abia începuse.

*

Deodată, legăturile slăbiră şi îşi simţi braţele moi pe lângă trup. Şi le întinse, bucurându-se de senzaţia aceea, apoi deschise ochii şi privi în jurul ei.

Sătenii o duseseră în pivniţă şi acolo o înfăşuraseră în două-trei cearceafuri, ca pe o mumie, apoi o legaseră bine cu fâşii rupte din altul. Deşi ştiuse că e spre binele ei, tratamentul îi produsese Sanjei un atac de panică; doica o întinsese pe pat şi, mângâindu-i părul, îi spusese un basm despre Loki şi Thor, iar ea adormise.

Doica era şi acum lângă ea; probabil că nu dormise deloc în noaptea aceea ca s-o poată îngriji. Asta crezu Sanja văzând-o aplecată asupra picioarelor ei, dar abia când femeia se ridică, văzu că aceasta ţinea în mână o foarfecă cu care tăia pânza în care o înfăşuraseră.

Ştia că doica ei nu făcea bine. Putea s-o rănească fără să vrea sau chiar să se rănească pe sine.

– Ce faci acolo, mamă Kore? De ce m-ai dezlegat?

– Avem treabă, draga mea, spuse femeia, netulburată. Se aşeză pe marginea patului lângă ea. Vezi tu, domnul Finnbogy era băiatul meu, adică eu l-am făcut ceea ce a fost şi l-am lăsat în casă cu bună ştiinţă, fiindcă el era mai puternic decât mine şi îi era mai simplu să vă dea veninul ţie şi fratelui tău. El s-a omorât însă, prostul, doar tu ai mai rămas, scumpa mea, şi mă vei ajuta să-mi continui munca.

Dacă n-ar fi avut parte de atâtea surprize în seara aceea, poate că ar fi luat drept glumă vorbele doicii. Cuvântul care îi muşca sufletul se numea „trădare”, doica ei iubită permisese unui străin s-o atingă, s-o întineze şi să îi dea ciuma lui.

– O mamă adevărată nu lasă pe nimeni să-i rănească fiica, îi spuse, căutând să-şi păstreze cumpătul. Oare nu mă mai iubeşti?

Femeia o studie cu duioşie.

– Sanja, fetiţa mea, tocmai fiindcă te iubesc l-am lăsat pe Finnbogy să te transforme! Vom trăi veşnic, nicio boală nu ne va atinge. Pricepi? Acum tu mă vei ajuta să le dau veninul sătenilor ca să fie şi ei bine. Le vrei binele, nu?

– Dacă veninul e atât de bun, de ce Samar s-a sinucis? Şi fratele meu nu era prost, mamă Kore, ci unul dintre cei mai buni şi isteţi oameni pe care i-am cunoscut. Dacă el a ales să moară în loc să dea mai departe veninul, atunci nici nu voi face asta. Niciodată.

– Samar n-a înţeles. Dar să nu mai pierdem timpul cu explicaţii. Uite, micuţo, Salthorna a plecat să-mi aducă de mâncare. Când se întoarce, vreau s-o îmbrăţişezi şi să-i muşti puţin grumazul, aşa cum te-a muşcat pe tine Finnbogy. Dar uşor, că nu trebuie să le facem rău *lor*...

– *Lor*?

– Oamenilor, spuse ea cu un fel se silă. Ne sunt inferiori acum, dar după ce vor privi veninul, vor fi ai noștri.

– Ştii bine că nu voi face asta.

– Poate că nu eşti pregătită. Bine, o voi face eu ca să poţi învăţa.

Un zgomot uşor de paşi le întrerupse discuţia şi o văzură pe Salthorna cu o tavă cu friptură în mâini. Kore o lăsă să se apropie, apoi, spre suprinderea Sanjei, se repezi la femeie. Servitoarea începu să ţipe, dar Kore îi acoperi gura. Sanja nu stătu mult pe gânduri; smulse toporişca de la brâul Salthornei şi, dintr-o lovitură, îi reteză capul doicii.

Lacrimi mari îi alunecau pe obraji şi, văzând trupul descăpăţânat al femeii care o crescuse alunecând pe podea, îl prinse în braţe, plângând în hohote.

– Ce s-a întâmplat cu Kore? Copilo, ce-ai făcut?!

Femeia începu să tremure şi se îndepărtă de Sanja.

– Ascultă-mă! Mama Kore era o fiară, asemeni celei care ne-a atacat pe mine şi pe Samar. Ne-a înşelat pe toţi! Ştiu că nu mă crezi, dar gândeşte-te cum ne-a atacat omul acela pe noi şi cum te-a atacat ea. A vrut să te muşte, nu? Iar eu i-am tăiat capul, aşa cum aţi făcut voi cu Finnbogy. Dacă eram eu fiara, v-aş fi atacat pe amândouă, te-aş ataca pe tine acum. Dar eu vreau să se facă dreptate!

Salthorna stătu un pic pe gânduri, se uită când la trupul Korei şi la capul ei însângerat, când la copila ce se maturizase în doar câteva ore.

– Te cunosc prea bine, Sanja. Şi nu mai eşti tu, e o altă fiinţă în trupul tău.

– Sunt aceeaşi, doar că sufletul meu s-a întărit. Primesc din puterea străbunilor noştri.

– Poate că da. Nu voi fugi de nebună să-i anunţ pe ceilalţi. Dar cum vei face tu dreptate? Ce vrei să faci?

– O voi îngropa pe mama Kore, apoi voi dispărea şi eu. Veninul nu va prinde rădăcina în ţinutul acesta.

Salthorna o ajută pe Sanja să ridice trupul moartei şi să-l aşeze pe pat. Fata luă capul şi, ignorând expresia de uimire din ochii pe jumătate deschişi, îi sărută fruntea, apoi îl aşeză deasupra umerilor. Pe undeva începea s-o creadă pe servitoare, ceva se schimbase în ea.

– Pleacă acum, du-te acasă! Dar mai înainte de asta, spune fiecăruia în parte să plece la casa lui. Sunt obosiţi, te vor asculta, mai ales dacă le vei zice că vei sta tu de pază alături de cei încă rămaşi. Până ce se vor duce toţi. Apoi vei pleca şi tu şi nu te vei uita în urmă.

Femeia încuviinţă. O îmbrăţişă pe Sanja şi, găsind-o rece ca gheaţa, se îndepărtă cu teamă. Se întoarse şi plecă grăbită; fata şi-ar fi dorit ca ea să mai stea puţin.

Sanja închise ochii şi oftă adânc. Se duse lângă un zid şi se aşeză lângă el, cu braţele îmbrăţişându-i genunchii. Şi aşteptă. Deşi setea era nimicitoare şi ştia că nu exista apă care s-o stingă.

Nu ştia cât trecuse, o jumătate de oră, o oră, când zări ceva flurând în dreptul ferestrei pivniţii. Se ridică şi descoperi că era o batistă legată de una din barele ferestrei. O desfăcu şi o trase înăuntru; în ea găsi un bilet pe care scria un singur rând: „Să te odihneşti în pace!”

Sanja îşi şterse lacrimile. Adună două braţe de paie şi le împrăştie pe pat şi în jurul acestuia. Ferecă uşa pivniţei, apoi dădu foc şomoiogului de paie din faţa ei.

După astea, se întoarse la pat. Îşi muşcă propriile încheieturile sperând ca acestea să nu se vindece imediat. Se întinse apoi lângă doică şi îşi puse capul pe pieptul ei, ca atunci când era mică.

– Mamă Kore, spune-mi o poveste! Dar femeia nu-i răspunse. Eşti obosită, nu-i aşa? A fost o noapte lungă şi urâtă. Cred că e timpul să-ţi spun eu o poveste. O poveste în care o fată de viking, pe nume Sanja, creştea mare şi frumoasă şi se mărita cu un prinţ chipeş. Iar tu, mamă Kore, erai foarte fericită văzând-o mireasă! Iar după un an, îi legănai pruncul, în acelaşi leagăn în care crescuse şi Sanja ta. Îţi place povestea, doică bună? Am prins gustul poveştilor de la tine şi voi şti să le spun copiilor mei când va veni vremea. Ştiu că se va întâmpla asta, doică, toate se vor împlini! În visele noastre nimic nu e imposibil.

Gardianul mă invită într-o cameră rece, slab luminată. Îmi face semn să mă aşez pe unul din scaune şi mă lasă singur, uşa de metal închizându-se în urma sa cu un scârţâit prelung.

Încăperea îmi provoacă o tulburare profundă. Nu-mi plac spaţiile închise. Dar nu e numai asta. Mă gândesc cu groază la numărul celor care au trecut pragul acestei încăperi minuscule şi la faptele oribile agăţate de sufletele lor ca lipitorile, poveşti îngrozitoare care mânjesc acum pereţii de metal din jurul meu.

Gândul îmi provoacă un tremur uşor. Reuşesc totuşi să-l ţin sub control.

Trag adânc aer în piept şi las paşii să mă poarte către masa amplasată în centru. Mă aşez pe scaun şi aştept. După ceva timp, uşa de metal se deschide cu acelaşi scâncet iritant. Un individ uscat cu uniforma ponosită îi trece pragul, iar gardianul de mai devreme se află imediat în urma sa. Deţinutul se aşază pe scaunul liber, iar gardianul îi prinde cătuşele de masă.

— Asta e tot, spun.

Gardianul încuviinţează, se întoarce în loc şi părăseşte încăperea. Deţinutul mă priveşte plictisit.

Cei zece ani de detenţie şi-au lăsat adânc amprenta asupra lui. Am văzut fotografii din vremurile sale de glorie şi îmi este uşor să-i recreez profilul în minte: un bărbat înalt cu o constituţie atletică şi o alură impunătoare, un individ nemilos şi fără scrupule. Acum, doar înălţimea a mai rămas de capul lui. Până şi sclipirea aceea criminală i-a dispărut din privire — ochii săi sunt precum două mărgele fără viaţă.

Pare puţin nervos, poate din cauza faptului că l-au târât aici din aşternuturi. Îşi caută o poziţie mai comodă, vizibil iritat de inspecţia la care se simte supus. Întoarce capul pe jumătate, dezvăluind o cicatrice hidoasă sub lobul urechii drepte, un memento de la schimbul de focuri care a dus la arestarea sa. Un zâmbet i se lăţeşte pe chip, iar pentru o clipă redevine traficantul cu sânge rece de odinioară.

— Presupun că nu ai venit doar ca să vezi cum îmi merge. Ce vrei?

Vocea sa în schimb, nu se potriveşte deloc cu imaginea pe care o am în faţa ochilor. Aparţine unui om învins, un om aflat pe marginea prăpastiei.

Îmi împreunez mâinile pe tăblia mesei şi mă aplec uşor în faţă.

— Am nevoie de ajutorul tău, domnule Alden.

Cuvintele mele provoacă o transformare uluitoare în dispoziţia sa, aşa cum mă şi aşteptam să se întâmple. Bărbatul izbucneşte într-un râs aproape isteric. Privesc scena cu detaşare şi aştept să se calmeze. Ca la semnal, deţinutul se ridică de pe scaun, îşi apropie chipul de al meu şi mă priveşte în ochi insistent. Un amestec de furie şi amuzament joacă în pupilele sale dilatate.

— FBI-ul are nevoie de ajutorul meu? Cine eşti, băiete? Pe cine ai supărat de ai ajuns în văgăuna asta căutând pe unul ca mine?

Se găseşte la graniţa dintre furie şi nepăsare, un moment periculos pentru misiunea mea. Un pas mai la stânga sau unul mai la dreapta şi nu voi mai putea scoate ceva de la el. Situaţia cere o abordare specială.

— Mă numesc Françoois Hubert, precum celebrul pictor francez. A fost ideea tatălui meu, parizian la origine. Îi plac lucrurile de genul acesta, pompoase, extravagante şi, dacă mă întrebi pe mine, fără gust. Nu am supărat pe nimeni, domnule Alden, şi nici nu am venit aici în spirit de glumă. Sunt consultant FBI, dar vizita mea nu are legătură cu Biroul.

Îi ofer câteva secunde în care să-mi analizeze spusele, apoi întreb:

— Mulţumit de răspuns?

Se aşază înapoi pe scaun, aproape mecanic. Arată dezamăgit, dar şi puţin intrigat.

— Trebuie să fii un consultant al naibii de bun dacă ţi-au permis accesul aici, zice după o vreme.

— Mă descurc, răspund simplu.

Cască plictisit, apoi se sprijină cu un cot de tăblia mesei. Pare pregătit să vorbească.

— Am să întreb din nou, ce vrei de la mine, puştiule?

— Vreau să-mi povesteşti despre una din victimele tale.

— Care din ele?

Duc mâna la piept şi scot de la adăpostul jachetei o fotografie. O aşez pe masă şi o împing către Alden. Acesta o priveşte câteva secunde, apoi o prinde de margine cu două degete şi o ridică. Privirea sa pierdută îmi dezvăluie că am ajuns unde trebuie.

— Îmi amintesc de ea. Clatină uşor din cap şi adaugă: Nu se afla în depozit cu restul.

— Vreau să-mi povesteşti ce s-a întâmplat cu ea.

Mă priveşte suspicios.

— De ce te interesează?

— Sunt lucruri legate de moarte ei care necesită clarificare. Cred că tu eşti cheia către adevăr.

Pufneşte cu dispreţ.

— Priveşte în jurul tău, puştiule. Într-o cameră asemănătoare or să-mi putrezească oasele. Nu crezi că e de-ajuns? Ce mai vrei de la mine?

Închid ochii pentru o secundă şi încerc să mă detaşez emoţional de ceea ce urmează să fac.

— Ai închis treizeci şi doi de oameni într-un depozit şi le-ai dat foc. I-ai lăsat să ardă de vii într-o ultimă încercare de a-ţi acoperi urmele. Nu, nu cred că este de-ajuns.

În mai puţin de o secundă, Alden se ridică de pe scaun şi îşi apropie ameninţător de mult chipul de al meu, răsuflarea-i ca un uragan biciuindu-mi faţa.

— De fiecare dată când închid ochii le văd figurile transfigurate şi nu trece clipă în care strigătele lor de agonie să mă părăsească! Zece ani de zile, zi de zi, a dracului secundă după secundă! Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, puştiule? Spune-mi, poţi?

Se calmează brusc şi alunecă încet pe lângă spătarul scaunului. Îmi dau seama că nu a fost o mişcare prea inteligentă din partea mea. Şi are dreptate, nu-mi pot imagina cum este să porţi în suflet un asemenea stigmat.

— Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru. Dar asta a fost într-o altă viaţă. Închisoarea te schimbă. Trecutul începe să se întrepătrundă cu prezentul şi ajungi să te întrebi de ce mai faci umbră pământului. Aşa că nu veni la mine cu texte de-astea!

— N-ar fi trebuit să...

— N-am nevoie de mila sau de scuzele tale, îmi aruncă furios. Am să-ţi spun ce vrei să ştii, apoi vreau să te cari dracului de-aici şi să nu te mai întorci.

Încuviinţez tacit. Alden mormăie ceva nervos, apoi îşi începe dezvăluirea.

— Înainte de război mă ocupam cu transportul drogurilor. Era profitabil. Scoteam destui bani cât să-mi ajungă zece vieţi, nu una, dar, vezi tu, omul e calic de felul său. Am vrut mai mult. Iar războiul a deschis o nouă posibilitate de afaceri. Supravieţuitorii masacrului din Mexic căutau să părăsească ţara în grabă, iar eu puteam să le ofer mijloacele prin care să treacă graniţa în siguranţă, în locul unor sume de bani exorbitante, desigur. Cei care nu aveau cu ce să plătească, ajungeau să lucreze pentru mine în fabrici şi depozite.

Îl privesc cum aşază fotografia pe masă şi loveşte cu degetul arătător în ea, tăblia de metal răspândind zgomote seci.

— Am trecut-o graniţa cu acelaşi transport care m-a adus aici. Nu-i cunosc numele sau trecutul, nu puneam astfel de întrebări. Totuşi, ea avea ceva diferit, nu era ca restul. Încă din prima clipă în care ni sau întâlnit ochii am ştiut că-mi va aduce necazuri. Nu plătise pentru transport, dar nici nu părea genul care să îmbrăţişeze o viaţă de sclavie. Cu prima ocazie a fugit din fabrică. Am luat câţiva băieţi şi am plecat după ea.

Se opreşte pentru câteva clipe şi mormăie ceva numai pentru el.

— Am urmărit-o până la depoul din nordul oraşului. Nu ştiu ce s-a schimbat în seara aia, dar, cu cât mă apropiam mai mult de pradă, cu atât îmi doream mai mult să renunţ la urmărire. Aveam mai mulţi bani decât puteam număra, iar de mână de lucru puteam să fac rost oricând, conflictul

fiind departe de apogeul său. Ce rău mi-ar fi putut face una ca ea? Niciunul. Nu ar fi îndrăznit să vorbească. Iar dacă totuşi ar fi fost atât de nesăbuită, aş fi putut oricând s-o lichidez. Mai făcusem asta şi cu alte ocazii. Aşa că de ce să n-o las să plece?

Mi-am chemat băieţii şi am anulat urmărirea. I-am trimis înapoi la depozit; eu am rămas la depou şi am căutat-o. Voiam s-o mai văd măcar o dată, dar şi s-o avertizez de ceea ce avea să i se întâmple dacă îndrăznea să vorbească. I-am dat de urmă într-un târziu şi i-am cerut să discutăm. S-a speriat, a ieşit din ascunzătoare şi a luat-o la fugă printre macazuri. Am pornit pe urmele ei. O lumină puternică m-a orbit, iar un ţipăt scurt mi-a oprit înaintarea. Atunci când am deschis ochii, se terminase deja...

Alden rămâne pierdut în amintiri şi nu mai spune nimic. Rememorarea evenimentelor l-a afectat profund, lucru la care nu mă aşteptam. Vreau să închei interogatoriul chiar aici, pentru că nu-mi plac genul acesta de lucruri, dar nu pot. Un fior rece mă anunţă că ea se află cu noi, în încăpere, şi vrea să continui.

Îmi duc mâna la buzunarul jachetei şi scot un carneţel vechi, cu marginile roase. Îl răsfoiesc până ce găsesc prima pagină goală. În acelaşi moment, cu litere de foc, un singur cuvânt apare ca din neant: „Lănţişorul”. Închid carneţelul şi-l strecor înapoi în buzunar.

— Ce s-a întâmplat cu lănţişorul pe care îl avea la gât?

Alden mă priveşte năucit. Îmi dau seama că nimeni nu l-a mai întrebat vreodată de lănţişor în aceşti zece ani, aşa că nu-şi poate explica de unde am aflat eu.

— Lănţişorul... Cum de...

Se opreşte brusc. Devine serios. Se încruntă şi mă priveşte bănuitor.

— Eşti unul dintre ei, nu-i aşa? Un paranormal sau cum dracului vă spuneţi.

Nu are rost să mint.

— Nu sunt un paranormal, domnule Alden. Nu citesc minţile oamenilor şi nici nu am puteri ieşite din comun. Vreau totuşi să înţelegi că primesc ajutor din surse mai puţin obişnuite, asupra cărora nu am însă niciun control.

— Şi cum e asta diferit faţă de... Ştii ce? a făcut deodată indiferent. Chiar nu contează.

— În cazul ăsta, nu cred că te deranjează să-mi spui ce s-a întâmplat cu acel lănţişor.

Se foieşte o clipă.

— Am întrebat-o în timpul călătoriei de unde avea lănţişorul. S-a gândit, probabil, că mi-l doream drept plată. Nu era aşa. Pandantivul ataşat de lănţişor avea un design foarte neobişnuit, lucru care mi-a trezit curiozitatea. Era din argint cu agat, dantela mexican, opal şi granat. Mai văzusem astfel de obiecte, dar acesta părea prelucrat cu foarte mare grijă, aproape de perfecţiune. Obiectul în sine nu valora cine ştie ce, dar probabil că avea o valoare sentimentală nepreţuită. I l-am dat înapoi atunci, fără să ştiu că va trebui să-l revendic ceva mai târziu. Avea amprentele mele pe el, aşa că după accident a trebuit să-l fac dispărut. L-aş fi putut arunca pe fundul unui lac, dar nu m-a lăsat conştiinţa. Până la urmă l-am lăsat la un magazin de vechituri din zonă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Îţi mai aminteşti adresa magazinului?

— Nu. N-am dat importanţă amănuntului. Nu aveam de gând să mă întorc după el. Dar se găsea undeva în spatele depoului, aproape de cartierul chinezesc.

Îmi notez toate astea în carneţel, apoi mă ridic în picioare.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule Alden.

Dau să plec, dar bărbatul mă opreşte.

— Ce ai de gând să faci cu lănţişorul? Asta presupunând că ai să-l mai găseşti după atâta timp.

— Intenţionez să eliberez un suflet chinuit.

Alden începe să râdă.

— Ai unul şi aici, puştiule, dacă eşti interesat.

— Îmi pare rău, domnule Alden, dar problemele celor vii nu sunt de domeniul meu.

Îl salut cu respect pe gardian, apoi părăsesc încăperea. Un alt gardian mă conduce afară din complex, unde mă întâmpină răceala nopţii. Urc în taxiul care m-a adus aici şi mă gândesc la pasul următor. Comunic taximetristului zona în care îmi doresc să ajung, iar acesta mă întreabă dacă am o adresă. Îi explic că nu, iar după o scurtă conversaţie în care îi spun ceea ce caut, ajungem la un acord. Există trei locuri de interes, după spusele sale, aşa că stabilesc cu el să le vizităm pe fiecare.

Ajuns la prima destinaţie, aflu că magazinul cu pricina s-a desfiinţat de curând, dacă ar fi să mă iau după afişul din geam. Nu pot face mai multe în seara asta, aşa că mă urc înapoi în taxi şi mă rog să nu fie acesta locul unde a lăsat Alden lănţişorul, pentru că lucrurile s-ar complica foarte mult.

La al doilea magazin am mai mult noroc. Găsesc o bătrână care se oferă să mă ajute imediat ce îi explic problema mea. Din păcate, nu reuşeşte să găsească vreo evidenţă cu lănţişorul respectiv şi nici nu-şi aminteşte să fi luat în primire unul de genul celui descris de mine. Nici de Alden nu-şi aminteşte, decât de la televizor. Dezamăgit, îmi iau la revedere.

Taximetristul mă conduce la ultimul magazin pe care îl cunoaşte în zonă, amplasat la parterul unui bloc. Ajungem chiar în momentul în care un bătrânel trage obloanele. Nu se arată prea mulţumit de apariţia mea, dar mă pofteşte înăuntru. Mă prezint, îmi oferă numele său, apoi scot o fotografie cu Alden şi i-o întind. Tresare uşor. E posibil ca norocul să nu mă fi părăsit încă.

— Cu zece ani în urmă, acest om a lăsat la dumneavoastră un lănţişor cu pandantiv.

Domnul Winsworth, după cum s-a prezentat, mă priveşte insistent.

— Eşti de la poliţie?

— Nu, domnule, sunt consultant FBI. Lănţişorul a aparţinut unei tinere care s-a aflat în apropierea acestui om. Vreau doar să găsesc acest lănţişor, asta e tot.

Bătrânul oftează, apoi îmi face semn să-l urmez. Părăsim magazinul, iar după ce se asigură că totul e securizat, mă conduce la etajul al patrulea al blocului cu pricina. Ne oprim în faţa apartamentului din capătul culoarului. Bătrânul descuie şi mă invită înăuntru. Mă conduce în sufragerie, acolo unde sunt întâmpinat de soţia şi fiica lui, domnul Winsworth ocupându-se de prezentările de rigoare. Îmi face apoi semn să mă aşez pe canapea, iar doamna Winsworth se oferă să-mi aducă ceva de băut. Refuz politicos, însă doamna nu mă bagă în seamă şi dispare în bucătărie.

— Luiza s-a culcat? îşi întreabă bătrânul fiica.

— Ştii bine că aşteaptă să-i citeşti înainte să se bage în pat, îi răspunde femeia cu un zâmbet.

— Poţi să-i spui să vină puţin?

— S-a întâmplat ceva, tată? întreabă îngrijorată tânăra şi priveşte în direcţia mea.

— Nu, nimic, o asigură domnul Winsworth. Vreau doar să vorbesc cu ea.

Femeia clatină din cap şi dispare într-o cameră alăturată. Doamna Winsworth soseşte din bucătărie cu o cană de cafea, pe care o aşază pe o măsuţă rotundă, în faţa canapelei. Sorb câteva guri şi îi mulţumesc pentru amabilitate.

Câteva secunde mai târziu, Sheera, fiica domnului Winsworth, apare de mână cu o fetiţă de vreo şapte sau opt ani. Copila arată puţin somnoroasă, dar chipul i se luminează atunci când îşi vede bunicul, în braţele căruia sare de bucurie. Ochii îmi cad pe lănţişorul pe care îl poartă la gât. Fetiţa observă asta. Privirile ni se intersectează pentru o clipă şi îmi dau seama că este specială.

Domnul Winsworth o aşază lângă el, pe fotoliu, şi încearcă să-i explice despre lănţişor. Însă Luiza îl opreşte şi arată cu degetul către mine.

— Ştiu deja de ce a venit.

Spre surprinderea familiei, fetiţa coboară din fotoliu şi păşeşte în direcţia mea. Îşi scoate lănţişorul de la gât şi mi-l întinde.

— Bunicul a încercat să-l vândă de multe ori, dar nimeni nu l-a vrut. L-a adus într-o zi acasă, plângându-se că nu poate să-l dea. Atunci când l-am văzut, am ştiut că vrea să rămână la mine. Acum... cred că vrea să meargă cu tine.

Iau lănţişorul din mânuţa ei firavă şi îl privesc câteva secunde. Este deosebit, aşa cum a zis Alden. Emană o încărcătură emoţională puternică. Nu e de mirare că a trezit abilităţile copilei înainte de vreme.

— Îţi mulţumesc, Luiza, că ai avut grijă de el.

Fetiţa îmi zâmbeşte. Îmi dau seama că este la fel ca mine, că simte prezenţa lucrurilor nevăzute. Iar peste ani, atunci când puterea ei va ajunge la maturitate, iar Păzitorii o vor descoperi, dacă le accepta propunerea, va primi un carneţel ca al meu, cu file care transformă în cuvinte suferinţa celor trecuţi în nefiinţă. Dar pe moment, e mai bine să se bucure de copilărie. Şi aşa a purtat prea multă vreme povara lănţişorului.

— Îmi cer scuze pentru deranj, spun şi mă ridic în picioare. Dacă se poate, domnule Winsworth, aş vrea să cumpăr acest lănţişor de la dumneavoastră.

Bătrânul clatină din cap.

— L-am dăruit Luizei cu vreo patru ani în urmă, aşa că îi aparţine. Acum, ea ţi l-a oferit ţie. Ridică din umeri neputincios: Nu există nicio datorie.

Le mulţumesc încă o dată pentru ospitalitate, apoi îmi iau rămas bun. Liftul mă duce degrabă la parter. Cobor scările de la intrarea în bloc şi urc în taxi, care porneşte, la instrucţiunile mele, către apartamentul pe care îl deţin în centrul oraşului. Misiunea mea nu s-a încheiat, dar ora este deja destul de târzie, aşa că mă văd nevoit să las pe dimineaţă ceea ce va fi probabil ultimul pas.

Seara trece repede, oboseala acumulată pe timpul zilei oferindu-mi un somn adânc. Dimineaţa soseşte parcă într-o clipă, iar eu o întâmpin cu zâmbetul pe buze. Nu este primul meu caz de acest gen, dar în momentul în care nu voi mai simţi acestă entuziasmare, această împlinire interioară, voi preda carneţelul înapoi Păzitorilor.

Cobor scările în grabă, în plină surescitare a momentului. La ieşirea din bloc dau nas în nas cu Elisabeth. Nu pare deloc fericită.

— Îmi spui şi mie la ce ţi-ai mai luat telefon mobil dacă-l ţii închis?

Mă caut prin buzunare, iar într-un târziu dau peste obiectul cu pricina. Într-adevăr, este închis. Am uitat să-l bag la încărcat în seara precedentă. Ridic din umeri şi afişez un zâmbet nevinovat. Elisabeth îşi dă ochii peste cap nervoasă şi îmi face semn s-o urmez.

— Vino, avem o crimă de investigat.

O urmez în tăcere până la maşină. Înainte să urc, întreb:

— Mă poţi duce până la cimitir?

Mă priveşte ca o profesoară severă care şi-a prins elevul preferat copiind.

— De ce?

— Am ceva de rezolvat. Nu durează mult, promit.

Nu-i convine. Începe să mormăie ceva neinteligibil, dar nici nu mă refuză. Urcăm în maşină, iar Elisabeth demarează în viteză. Nu ştie despre abilitatea mea şi nici nu are idee cu ce mă ocup în timpul liber. E mai bine aşa. Nu este genul de om care să accepte paranormalul cu braţele deschise. Totuşi, este deranjant când munca mea intervine în relaţia profesională de care ne bucurăm. M-aş lipsi cu bucurie de momentele acestea tensionate, în care niciunul din noi nu scoate o vorbă.

Ajungem destul de repede la cimitir. Elisabeth coboară din maşină şi îşi aprinde o ţigară, iar eu îmi fac drum către intrare. Mă abat de la cărarea pietruită şi înaintez printre pietre de mormânt. Frunze moarte mi se lipesc de talpa încălţărilor şi tivul pantalonilor mi se umezeşte. Într-un final, privirea îmi cade pe o piatră relativ nouă. Inscripţia spune totul.

În memoria fetei în albastru

Ucisă de tren, iulie 17 2019

Necunoscută, dar nu uitată

Scot lănţişorul şi carneţelul de la adăpostul jachetei.

— L-am adus, spun. Ce vrei să fac în continuare?

Niciun răspuns. Nu simt prezenţa spiritului fetei. Nici carneţelul nu aruncă vreun indiciu. Oare am interpretat greşit semnele? Întrebarea aceasta mă roade. Din păcate, nu mă pot gândi prea mult la asta, pentru că aud claxonul nervos al maşinii e Elisabethei. Nu este o fire răbdătoare. Este în interesul meu să nu o las să aştepte. Oricum nu am idee ce ar trebui să fac în continuare, aşa că va trebui să reanalizez fiecare indiciu.

Pornesc către ieşire. Pe drum, o tânără mă ocoleşte, având într-o mâna un buchet cu flori, iar în cealaltă mânuţa unei copile de unsprezece sau doisprezece ani. Mă opresc în loc ca trăsnit. Mă

întorc buimac şi scot din buzunar fotografia fetei în albastru. Orice urmă de îndoială se risipeşte atunci când descopăr cât de copleşitoare este asemănarea.

Femeia şi copila se opresc în dreptul mormântului necunoscutei. Femeia aşază buchetul pe solul umed, iar fetiţa pare că vorbeşte pietrei funerare. Deşi nu îmi doresc să întrerup un asemenea moment, nu am de ales. Elisabeth claxonează încă o dată, ceea ce înseamnă că începe să-şi piardă răbdare. Asta nu e bine deloc. Mă îndrept cu paşi repezi către cele două.

— Îmi cer scuze, dar o cunoşteaţi? arăt către mormânt.

Femeia mă priveşte suspicioasă şi o trage pe copilă aproape de ea.

— Cine eşti?

— Mă numesc Fran**ç**ois Hubert şi sunt consultant FBI, spun şi îi prezint legitimaţia.

Femeia îşi muşcă buza de jos încet şi o ascunde pe copilă în spatele ei.

— Deci, aţi aflat până la urmă.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbiţi...

— Nu aţi venit după...?

Se opreşte înainte să-şi termine gândul, dar îmi dau seama că se referă la fată.

— Aţi pătruns ilegal în ţară, despre asta e vorba, nu? Tăcerea ei mă invită să continui: În cazul acesta, nu trebuie să vă faceţi griji, nu sunt aici ca să vă fac necazuri. Aş vrea totuşi să-mi spuneţi ce legătură aveţi cu cea care se odihneşte aici.

Femeia oftează uşor. Clatină din cap supusă.

— Numele meu este Maria Álvarez, iar mormântul aparţine surorii mele, Enriqueta.

— Şi fetiţa?

— Mirabel este fiica ei.

— Aşa m-am gândit şi eu, spun mai mult pentru mine. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat? Cum a ajuns micuţa în grija ta?

— Aşa cum ai ghicit deja, domnule Fran**ç**ois, am intrat ilegal în ţară, acum vreo zece ani. După bombardamente, am vândut casa şi toate bunurile şi am încercat să trecem graniţa. Maria era căsătorită şi avea doi copii, pe când eu eram singură. Am găsit foarte repede pe cineva care să mă ajute. Dar nu am vrut să plec singură. Aşa că am căzut de acord să o iau pe Mirabel cu mine, iar Enriqueta să ne urmeze la scurt timp cu soţul şi cealaltă fiică a lor, atunci când găseau pe cineva care să fie dispus să-i treacă graniţa.

Am ajuns cu bine în State, mi-am găsit o slujbă, prost plătită, dar la oameni care nu puneau întrebări, şi mi-am aşteptat sora cu nerăbdare, având în acest timp grijă de Mirabel. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu exactitate, dar am primit într-o zi veşti de la ea că Chico, soţul ei, şi Francisca, fata cea mare, au murit într-o confruntare armată şi că încearcă să ajungă cât mai repede la noi. Spunea că a găsit pe cineva care s-o treacă graniţa şi că va sosi curând. Nu a mai ajuns la noi, după cum îţi dai şi singur seama. Şi, din cauza condiţiei noastre, nu am putut să ajut la identificarea ei, motiv pentru care au îngropat-o ca pe o necunocută.

— Îmi pare rău, spun. Îmi dau seama că v-a fost foarte greu.

Duc mâna la buzunar, mă aplec şi-i întind copilei lănţişorul.

— Cred că mama ta îşi doreşte ca lănţişorul acesta să ajungă la tine.

Maria suspină şi se lasă pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu Mirabel.

— Lănţişorul acesta... Nu ştiu de unde îl aveţi, domnule Fran**ç**ois, dar... a aparţinut Enriquetei, spune cu ochii în lacrimi. Chico l-a făcut cu mâna lui şi i l-a oferit în ziua nunţii. Se pricepea la astfel de lucruri... Era genul de om bun la toate. Şi-a iubit soţia şi fiicele nespus de mult...

Ochii copilei se umezesc. Strânge cu putere lănţişorul în palma ei şi mă priveşte cu recunoştinţă.

— Mulţumesc.

Îi ofer un zâmbet sincer, apoi aştept stânjenit ca cele două să se calmeze. Maria îşi şterge lacrimile şi se ridică în picioare. Mă priveşte în ochi şi întreabă cu teamă:

— Ce se va întâmpla cu noi acum?

— O să fac tot posibilul ca şederea voastră aici să devină legală.

— Poţi face aşa ceva, domnule Fran**ç**ois?

— Am câţiva prieteni buni... În plus, nu este o coincidenţă faptul că ne-am întâlnit astăzi aici, spun şi privesc piatra de mormânt.

Aud claxonul maşinii lui Elisabeth pentru a treia oară, mai furios ca înainte. Trebuie să mă grăbesc, altfel nu o să mai am linişte toată ziua. Scot din portofel o carte de vizită şi i-o ofer Mariei.

— O să vă contactez eu zilele următoare, domnişoară Álvarez. Între timp, dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi spuneţi. Iar acum, dacă-mi permiteţi, trebuie să-mi iau la revedere.

Mă înclin cu respect şi mă îndrept către ieşire. Un fior mă cuprinde brusc şi îmi dau seama că Enriqueta doreşte să-mi comunice ceva. Scot carneţelul din buzunar şi îl răsfoiesc. Pe prima pagină liberă găsesc cu litere de foc: „Mulţumesc”. Un zâmbet tâmp mi se lăţeşte pe chip.

Pun carneţelul la adăpostul jachetei şi mă grăbesc către ieşire. O găsesc pe Elisabeth rezemată de maşină, bătând darabana de nervi.

— Parcă ziceai că nu durează mult.

— Îmi cer scuze, nu am crezut că lucrurile vor fi atât de complicate.

Pufneşte nervoasă şi îmi face semn să urc mai repede în maşină. Înainte s-o ascult, chiar dacă nu este nici pe departe cel mai bun moment, îmi fac curaj şi spun:

— Elisabeth, am nevoie de o favoare.

Se întoarce în loc şi trânteşte portiera deschisă doar pe jumătate.

— O favoare?! O favoare, Fran**ç**ois? Spune-mi, a câta ar fi pe luna asta? Ai idee cât îmi este de greu să rezolv toate chestiile astea pe care mi le tot arunci în cârcă? Sau îţi imaginezi că Biroul

există doar ca să-ţi facă ţie favoruri?

Nu răspund. Este supărată şi înţeleg de ce. În momentul acesta, orice aş zice ar fi folosit împotriva mea. Şi nu la curtea de justiţie.

— Urcă! spune fără drept de apel.

Mă supun spăşit. Maşina demarează în forţă, ca de fiecare dată când Elisabeth se găseşte nervoasă la volan. Îi înţeleg frustrarea. Nu reacţionează astfel pentru că nu vrea să mă ajute, ci pentru că toate se sparg în capul ei. Iar eu... Eu sunt stresul cel mai mare cu care s-a pricopsit până acum.

Întorc capul şi îi ofer un zâmbet sincer. Încearcă să se ţină tare, dar, într-un final, oftează şi observ cum se relaxează, chiar dacă furia încă îi mai joacă în pupile precum artificiile. Apucă un pliant din torpedo şi mi-l aruncă în braţe.

— Prânzul sau cina? întreb.

— Spune-mi mai întâi ce promisiune ai făcut.

Înghit în sec. De data asta o să mă coste mai multe prânzuri şi cine decât îmi permit. Este totuşi un preţ mic pe care sunt oricând pregătit să-l plătesc pentru liniştea celor trecuţi în nefiinţă.

— Cred că o să plătesc pentru amândouă... Probabil şi pentru următoarele... şi următoarele...

Nu sunt misogin. Îi pot lua drept martori pe toţi prietenii mei că iubesc femeile la fel ca oricare alt bărbat. Mă rog, poate ar trebui să precizez că aşa le iubeam înainte ca în viaţa mea să apară Laura. Acum, însă, sunt pe cale să devin un misogin convins. Este incredibil cum se poate ca o femeie frumoasă să fie atât de rea, iar o bună parte din răutatea aceasta să şi-o reverse asupra mea. „Cine se tachinează se iubeşte”, obişnuiau prietenii mei să-mi spună în glumă, după ce asistau la câte o dezlănţuire de furie din partea ei, în timp ce eu înghiţeam în sec şi număram încet până la zece. A scăpat cu mutriţa aia drăgălaşă nepocită doar pentru că număram *rar* şi *de foarte multe ori* până la zece. Când am observat că nici asta nu prea mă mai ajută, căci la finele numărătorii aveam degetele încleştate ca şi cum aş fi strâns în mâini, cu toată puterea, delicatul ei gât, m-am adresat şefilor.

— Nu se poate, a spus ferm directorul de programe. Formaţi o echipă perfectă. Ştiu că este o tipă dificilă, dar încearcă să te adaptezi şi să te obişnuieşti, pentru că telespectatorii pur şi simplu o adoră!

M-a dat afară din birou şi mi-a mărit salariul cu zece la sută. De parcă banii ar rezolva totul...

Povestea a început cu mai bine de doi ani în urmă, când, la îndemnul unor prieteni, am făcut şi eu Testul. Era la modă ca, după câte un chef, o gaşcă de prieteni să intre într-un centru de examinare şi să-şi facă Testul. Îl făceau degeaba, cu toate că era gratuit: dintr-un milion de oameni, abia dacă-l treceau doi, maximum trei inşi. Nu ne-a venit să credem când rezultatul meu a ieşit pozitiv, aşa cum nu le-a venit să creadă nici tehnicienilor, care l-au repetat imediat. Tot pozitiv a ieşit şi a doua oară, aşa că am vrut cu toţii să ne întoarcem la bar şi să sărbătorim pentru norocul care dăduse peste mine. Avertizat prin canale obscure, a apărut patronul postului de televiziune ProCronos care, cu vorbe meşteşugite, a făcut în aşa fel încât la bar să ajungă numai prietenii mei, sponsorizându-le suficient de bine consumaţia încât să uite nu numai de mine, dar şi de ei.

În aceeaşi seară, aveam contractul cu ProCronos semnat şi deveneam dependent de Laura mai rău decât dac-aş fi fost legat printr-o căsătorie catolică. Asta pentru că, după primul reportaj făcut împreună, Laura, care între noi fie vorba avea un salariu de vreo zece ori mai mare ca mine, le-a spus şefilor:

— De acum încolo, numai pe el îl vreau!

Şi pe mine m-a avut!

Uneori regretam ziua când se adusese prima oară pe Pământ Mixodina. La început, ciuperca fusese comercializată în cantităţi mici, drept un drog oarecare, care stârnea vise extraordinar de realiste, petrecute întotdeauna în trecut. Problema este că, fiind adus prin contrabandă de pe planeta Asturias, era destul de puţin şi de scump. Cei care l-au folosit prima dată au jurat cu mâna pe inimă că visul nu era numai realist, ci devenea de-a dreptul realitate. Cererea era atât de mare încât în numai doi ani substanţa activă din ciupercă a fost produsă pe cale sintetică, aşa că numărul celor care-l experimentau s-a înmulţit în progresie geometrică. Încă doi ani şi unul dintre cei care utilizau drogul a avut un vis în timp ce era pe fotoliul din propria-i sufragerie. Înainte de a lua drogul se aşezase pe spate, iar pe piept îşi aşezase un aparat de fotografiat. În vis, i s-a părut că are aparatul foto la el, aşa că a făcut mai multe fotografii şi, uite aşa, s-au dezvăluit lumii întregi primele fotografii cu Troia în flăcări. De atunci a început o întreagă nebunie urmată imediat de o la fel de cumplită dezamăgire: abia doi-trei oameni dintr-un milion reuşeau să aducă fotografii sau filme din trecut. Şi nici ei într-un mod stabil şi constant, aşa că, văzând performanţele mele, nici nu-i de mirare mine dintre cei vreo zece crononauţi – aşa ni se spunea – pe care-i avea televiziunea ProCronos, Laura m-a ales pe mine.

Eu sunt convins că Laura era conştientă de fragilitatea poziţiei sale şi din cauza asta încerca mereu să mă împingă pe o poziţie inferioară, iar ea să iasă în evidenţă. Oricum, este cert că nici ea nu mă suferea. Pentru a rămâne în acelaşi vis cu mine, trebuia ca, atunci când îmi era administrată Mixodina să fim în contact fizic, aşa că eu eram aşezat pe un fotoliu, iar lângă mine, pe un fotoliu asemănător, stătea Laura. Amâna până în ultima clipă să-mi atingă mână, motiv pentru care o dată ne-am trezit în vise diferite. Adică în aceeaşi perioadă istorică, dar în locuri diferite. A fost cel mai plăcut reportaj din toată cariera mea, chiar dacă nu a fost transmis niciodată.

Primul reportaj l-am făcut tot la Troia şi am rămas uimit în faţa frumuseţii reale a Elenei. Niciuna dintre actriţele care-au interpretat rolul ei în filmele contemporane nu se apropia – nici pe departe – de frumuseţea sa. Am ajuns exact când terminase de făcut dragoste cu Paris şi avea buzele puţin răsfrânte de un zâmbet abia început, de femeie care ştie mai multe decât tot restul oamenilor la un loc. Am uitat de Laura, care vorbea lângă mine, şi am focalizat pe faţa Elenei care stătea tolănită ca o pisică mare, cu ochii închişi. Şi în timp ce Laura, lângă mine, spumega pentru că nu o filmam pe ea, iar eu eram pierdut în admiraţie, Elena a deschis ochii mari şi am avut o clipă impresia că mă priveşte drept în faţă. Era să scap camera din mână şi am întors-o repede spre Laura, care perora despre destrăbălarea acestei frumuseţi antice ce a provocat, prin depravarea ei, atâtea suferinţe şi victime. Mie mi s-a părut doar superbă şi inocentă, dar se pare că Laura a observat privirea admirativă pe care i-o aruncam frumoasei adormite, pentru că a încheiat sarcastic:

— Oricum, se pare că în timpul cuceririi Troiei, Elena a fost violată de tovarăşii de luptă ai soţului încornorat. Promitem telespectatorilor să revenim cu un reportaj din vremea asediului, în care să le arătăm cum era pedepsit dezmăţul în lumea antică...

Mi-am oprit în barbă înjurătura pe care-am vrut să i-o trag, de frică să nu fie înregistrată de microfonul sensibil al camerei. Ce nu ştia Laura era faptul că orice crononaut cât de cât priceput – iar eu eram, fără falsă modestie, printre cei mai pricepuţi – putea să-şi dirijeze călătoria dacă nu la secundă, atunci aproape la minut, astfel că oricât am mai căutat apoi scene erotice cu Elena, nu am mai găsit. În zadar tuna şi fulgera Laura, pentru că în ţara orbilor chiorii sunt împăraţi, după cum obişnuiam noi, crononauţii, să-i minimalizăm în particular pe reporterii care luau tot caimacul.

Asta nu înseamnă că nu o vizitam când eram singur. Fiind profesionist, aveam acces la cea mai bună sursă de Mixodină, astfel că am început să iau tot mai multă, pentru a rămâne cât mai mult timp în preajma Elenei. La două doze standardizate, puteam rămâne mai mult de o oră. Făcusem o obsesie pentru ea şi la un moment dat am luat cu mine un trepied cu ajutorul căruia am fixat obiectivul camerei de filmat asupra chipului ei minunat. Apoi, profitând de faptul că Paris lipsea, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o. Pe înregistrare se va vedea exact ca un sărut adevărat – ce

conta că eu aveam să sărut doar aerul! Spre surpriza mea, am simţit nişte buze calde, moi şi înmiresmate, care se deschideau primitoare. A deschis şi ea ochii, m-a îndepărtat o clipă, apoi m-a cuprins iarăşi în braţe, murmurând ceva din care am înţeles numai: „Ares, Ares”. Cu reflectorul din frunte şi cu toţi acumulatorii şi aparatura agăţată de mine poate că i-am părut Ares, zeul războiului. Bănuiesc că voia să mă atragă de partea lor în război, dar în momentul acela eu nu am simţit decât cum cea mai frumoasă femeie din lume mă strânge la pieptul ei. M-am trezit năuc în sufrageria mea, strângând în mână camera şi trepiedul, şi am încercat să-mi explic ce s-a întâmplat. M-am uitat la ce înregistrase camera, am vrut să şterg, apoi m-am răzgândit şi, în timp ce mă plimbam de colo-colo prin încăpere, ochii mi-au căzut pe dozele cu Mixodină: pe ele scria mare, cu roşu, că în aceste fiole concentraţia era dublă! Scria, dar eu la gândul că aveam s-o văd pe Elena, nu citisem absolut deloc ce spunea acolo, astfel că îmi injectasem PATRU doze, lucru pe care nu-l mai făcuse nimeni până acum. Cineva încercase odată trei doze standard, iar acum tot în comă se afla, ţinut în viaţă doar de aparate. Eu luasem patru şi nu aveam nimic, nici măcar o uşoară ameţeală. Doar o stare de euforie ce provenea de la faptul că făcusem dragoste cu Elena. Elena din Troia, bineînţeles. Dar mai ales pentru că aflasem că după patru doze mă puteam şi materializa, nu numai călători în trecut, şi că organismul meu putea rezista cu succes acestei cantităţi. Pe de altă parte, am observat că se materializa în trecut şi orice obiect şi probabil că şi orice fiinţă pe care le atingeam în timpul călătoriei.

Exact atunci mi-a venit şi Ideea. Minunata idee care avea să mă scape definitiv de Laura şi de fandoselile ei.

A doua zi i-am prezentat Directorului de programe ideea mea, periată şi parfumată ca să dea bine: un reportaj la curtea lui Harun al-Rashid! De data asta, o solicitam eu în mod expres pe Laura, pentru că numai ea ar fi fost în stare să prezinte, cu farmecul său inegalabil, opulenţa de la curtea califului.

Directorul a aprobat fără nicio bănuială reportajul, mormăind în barbă că se bucură când angajaţii lui se înţeleg bine şi conlucrează spre binele mers al postului.

Nici nu bănuia el cât de bine aveam să conlucrăm, astfel că am fugit acasă unde-am răscolit tot ce aveam la îndemână în bibliotecă, pentru a afla cât mai multe despre Harun al-Rashid şi epoca lui.

A doua zi, când ne-am aşezat pe fotolii, m-am bucurat de faptul că Laura purta doar o fustiţă sexy care avea să-mi uşureze foarte mult misiunea. Eu căram în geanta cu acumulatori şi o haină lungă din lână, care la o adică putea trece la o privire fugară drept burnuz. Când a venit tehnicianul pentru a ne injecta dozele, eu i-am dat o fiolă fără inscripţii, aranjată de mine pentru ca-n ea să-ncapă patru doze, şi în numai cinci minute ne-am trezit în interiorul unui palat care speram să-i aparţină lui Harun al-Rashid. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi pun burnuzul peste hainele obişnuite, iar al doilea să leg mâinile frumoasei Laura cu cablul de la microfon. A fost atât de uimită de gestul meu, încât a început să se împotrivească doar când era deja prea târziu. Ţipetele ei au atras imediat doi soldaţi din garda califului şi, cu toate că nu vorbeam niciun cuvânt în arabă, m-am înclinat adânc în faţa lor – aşa cum am văzut că se face în filmele pe care le studiasem cu o seară înainte – şi am arătat spre roşcata sexy de lângă mine. Se pare că dincolo de cuvinte există totuşi un soi de înţelegere secretă între bărbaţi, pentru că după ce-au privit-o admirativ pe Laura preţ de câteva clipe, nu şi-au mai pus problema nici cum am ajuns acolo şi nici pe unde am intrat. M-au condus spre o sală mare şi plină de lume şi mi-au făcut semn să aştept. Nu după multă vreme a venit să ne conducă un bărbat cam între două vârste, obez de-a dreptul şi pe care-l bănuiam a fi şeful haremului. L-am urmat în sala tronului, unde, fără nicio urmă de îndoială, l-am văzut pe Harun al-Rashid. Chiar lângă el mai stătea un bărbat pe care îl bănuiam a fi Giafar. Când am ajuns în faţa califului, m-am trântit cu faţa la podea, dar hadâmbul m-a prins de umeri şi mi-a arătat că Harun al-Rashid îmi făcuse semn să mă ridic. Oricum nu avea ochi pentru mine, ci numai pentru Laura, care pentru prima dată era tăcută şi năucită.

La capătul câteva minute lungi, califul îşi desprinse privirea de pe fată şi după faţa lui extaziată mi-am dat seama că în viaţa lui nu mai întâlnise o roşcată. Cel puţin nu una naturală şi atât de apetisantă pe cât era Laura...

Când m-a întrebat ceva, am ridicat neputincios din umeri şi am arătat spre gură, sperând că avea să mă creadă mut. A insistat cu întrebarea şi atunci eu, având o bănuială, am ridicat amândouă mâinile şi am arătat: zece! Ce aveau să fie aceşti zece nu-mi păsa; putea la fel de bine să fie zece cămile sau zece bani, pentru că eu nu avem de gând să mă târguiesc.

Califul, cu ochii aţintiţi asupra Laurei, făcu semn hadâmbului, care-o acoperi cu un veşmânt larg şi o trase afară din încăpere. Când să iasă din încăpere, Laura întoarse nişte ochi mari şi speriaţi spre mine şi ţipă:

— George, te implor, nu mă lăsa aici!

Am zâmbit în barbă şi i-am făcut cu mâna. Ia te uite, m-am gândit: acum ştie şi cum mă cheamă!

Un ins care părea a fi vistiernicul se opri în faţa mea şi îmi puse în braţe zece pungi în care bănuiam că erau monede de aur. M-am înclinat încă o dată în faţa califului care nu prea îmi mai purta grija, cu gândul la frumoasa roşcată recent achiziţionată.

Am ieşit şi de fiecare dată când întâlneam un om în calea mea, îi dădeam câte un dinar de aur, mă înclinam în faţa lui, şi-i spuneam:

— Roagă-te pentru Laura, că mare nevoie mai are!

Omul se înclina şi el în faţa mea, zâmbea mulţumind cu ochii la banul de aur din mâna lui şi pleca fericit.

Când am ajuns înapoi toţi cei din sală erau îngroziţi: la un moment dat atât eu cât şi Laura ne-am pierdut consistenţa şi am dispărut apoi am apărut numai eu. Am aşteptat şi eu alături de ei – cu toate că din motive diferite – câteva ore să se arate Laura, apoi, văzând că nu mai apare, am plecat acasă. Un timp s-a vorbit în şoaptă de interzicerea reportajelor pentru o vreme, dar cine închide o afacere de miliarde doar pentru că un reporter a căzut la datorie? Chiar dacă este vorba de o roşcată încântătoare cu numele de Laura.

Primul meu profesor de muzică din școala generală a fost domnul P. Îl simpatizam pe domnul profesor pentru că era foarte prietenos cu mine, și chiar îmi zâmbea cu îngăduință când mă asculta solfegiind gama Do major - ceea ce pentru mine era un mister, deoarece eram cu desăvârșire afon: cântam toate notele cu trei semitonuri pe lângă. Ulterior, când m-am făcut mare, m-am mai întâlnit ocazional cu el; profesorul devenise dirijorul celebru al unei orchestre simfonice care făcea turnee în toată Europa. Și acum, când mă întâlnesc cu el pe stradă, îmi zâmbește la fel de prietenos, și tot nu înțeleg de ce...

Mie chiar îmi pare sincer rău ca nu m-am integrat în cor pe când eram în școala generală. Mai târziu, când am vrut să cânt din gură la strană, la biserica din sat, a fost cu neputință: pe lângă faptul că suna oribil, mai contractam și câte o rino-laringită severă din cauza respirației pe gură, ce mă țintuia o săptămână la pat cu febră. Pe profesorul P... l-am mai întâlnit întâmplător după aceea la sectorul de nudiști de la nămol, la Techirghiol, și i-am zis cu ocazia respectivă ce mult regretam că n-am putut învăța să cânt; mi-a răspuns că nu-i deloc timpul pierdut, și că sunt binevenit oricând la el ca să-mi predea lecții de canto. Mă ungeam cu nămol pe mâini și pe picioare, stăteam câteva minute până mi se făcea prea cald și apoi intram în apa aceea mizerabilă, pășind cu scârbă pe fundul cleios al lacului, până ce îmi ajungea apa sub bărbie. Niște răcușori ciudați, roșii, se zbenguiau în jurul meu și aveam impresia că vor să mă ciupească de părțile moi îndată ce stăteam mai mult într-un loc.

-- N-ar trebui să intri în apă așa de repede, zicea domnul Profesor. La intrare e afișat un regulament, trebuie stat treizeci de minute minim cu nămolul pe corp înainte de a intra în apă. Între orele unsprezece și paisprezece, scăldatul este strict interzis.

-- Ei, și ăștia, cu regulamentele lor, exagerează, ca să-și justifice și ei un salariu!

-- Nu-i așa, zicea domnul profesor, cu o umbră de iritare în glas. Ce s-ar întâmpla dacă deodată nu s-ar mai respecta regulamentele? Nu cred că suntem noi în măsură să le judecăm, cine le-a pus acolo a știut el de ce le-a pus. În viață e ca și la cor: fiecare individ trebuie să asculte de indicațiile unui Dirijor, altfel se strică armonia Universului. Pe chip îi înflori îndată un zâmbet și mă privi cu simpatie. Sper că m-ai înțeles ce vreau să spun!

-- Apropo de cor, știți ce rău îmi pare că n-am insistat mai mult cu muzica la școală? Acum aș vrea eu să cânt, dar nu mai pot. Nu am voce și nici ureche muzicală.

-- Se poate remedia, dragă Andrei. Treci din toamnă pe la mine, îți trebuie numai câteva ore de îndrumare de specialitate, și vei putea să cânți tot ce îți place. Vino negreșit, te aștept!

Am neglijat după aceea preocupările muzicale, din cauza valurilor zbuciumate ale vieții, până în ziua aceea în care am găsit la Carrefour un pian electronic la ofertă specială, care mi s-a părut că ar arăta foarte interesant la mine in living, între șemineu și plasma tv. Am căutat pe internet referințe și user-review-uri despre marca cu pricina, o marcă franțuzească. Lăsând la o parte că era made in China, ca și televizorul, mașina de spălat vase și combina frigorifică, pe care le am de mulți ani și care nu m-au dezamăgit până acum, comentariile erau destul de elogioase pentru un pian așa de ieftin, practic la jumătate de preț fata de o marcă consacrată, tot made in China desigur. E drept, cineva se plângea că i s-a ars siguranța în primele 10 ore de folosire. L-am adus acasă și l-am asamblat cu mâna mea, folosind un patent, o tubulară de 10 și un imbus de 5. După aceea am descărcat sheeturi cu piano music de pe internet, între altele desigur Für Elise si O, Tannen Baum, și am început să învăț notele muzicale, solfegiile și gamele.

Deși degetele mele nu mai sunt la fel de agile ca pe vremea când împleteam, la ora de lucru manual, ștergătoare de picioare din frunze de cocean, tot am reușit să interpretez prima pagină din Für Elise în fața invitaților de Crăciun, asta însemnând vreo șapte portative cu ambele mâini, și stânga și dreapta simultan (a se nota faptul că majoritatea persoanelor care s-au apropiat de pian, cu aerul că știu să cânte, au făcut doar primul portativ din Für Elise cu un singur deget, mijlociul de la mâna dreaptă).

*

În condițiile astea, când l-am revăzut pe prof. P. la magazinul de bricolaj – tocmai îmi luasem un copăcel tuia în cărucior și mă apropiam de casa de marcat - i-am spus:

-- Domnule profesor, mă chinuiește rău talentul muzical din mine, care încearcă să ajungă la suprafață și nu poate. Am învățat notele muzicale, mi-am descărcat o aplicație pe smartphone care îmi dă nota La și m-am înregistrat cântând gama Do Major din gură. Trebuie să vă spun că îmi vine să arunc telefonul cât acolo: toate sunetele care îmi ies din gură sunt decalate cu o terță mică mai jos decât portativul. Nu mă pot pune la unison cu nici un instrument.

-- Dragă Andrei, zice domnul profesor, îmi amintesc de deficiența ta de auz muzical, pe care o manifestai încă de pe băncile școlii. Nu trebuie să-ți faci griji, dacă vii la mine acasă, o să te fac să scoți sunetele cu o terță majoră mai sus. Te aștept cu mare drag.

-- Minoră, domnule profesor.

-- Majoră, zise profesorul cu un rictus, știu eu mai bine cum este.

Nu după multe zile de la această întâlnire, intru în holul destul de lung și întunecos al profesorului Petrache, în capătul căruia se zărește o luminiță. Este o lumânare feng-shui care răspândește un fuior de fum albăstrui cu arome de santal. Pe o latură a camerei este un mare acvariu, iluminat cu un spot, în care plutește un singur pește imens, un fel de crap. Felurite instrumente muzicale sunt expuse pe pereți sau zac aruncate într-o dezordine studiată primprejur.

-- Păstrăv somonizat, zice, văzând că mă uit la pește. Mie îmi place să-i zic păstrăv sodomizat. Îți place peștele?

-- Da, păstrăvul sodo.. somonizat e un pește cu carne roșie și icre negre. Chiar îmi place.

-- Perfect, o să îl gătim. Icre nu cred că o sa aibă, că e băiat.

-- Domnule profesor, lăsați vă rog peștele în pace, haideți să revenim la chinta mare. Ah, adică

la terța mare.

-- Deci, cum era? Scoți sunetele mai sus sau mai jos decât pianul? Dacă sunt mai sus, trebuie să-ți dau palme în creștetul capului.

-- Mai jos, domnule Petrache, mai jos cu trei semitonuri, zic, apreciind gluma.

-- În cazul ăsta, remediul sunt palmele la fund. Nu te speria, am mănuși albe de dirijor.

Petrache așează taburetul în fața pianului, reglându-i meticulos înălțimea, dându-l mai în față și mai în spate de câteva ori până ce i se pare că se află la distanța potrivită, apoi îmi zice:

-- Șezi. Nu, nu la pian, ci pe canapea.

Profesorul își trosnește degetele de la mâini, parcurge apoi toată claviatura de la stânga la dreapta pe gamele acromatice, ridicând și așezând cu grație mâinile, alternativ, una în fața celeilalte.

-- Repetă după mine nota asta. Petrache execută un La major dintr-un arpegiu de patru clape: la, do, mi, la. Ceea ce iese din gura mea nu suportă însă hârtia ca să descriu.

-- Da, e grav. E mai grav decât am bănuit. Dimineața când te scoli faci zece minute de gimnastică de înviorare?

-- Da, cu regularitate, m-am obișnuit din copilărie.

-- Faci și flotări?

-- Nu, flotări nu fac. Dar ridic o halteră. De ce? Nu e bine?

-- Nu e bine. Haltera dezvoltă mușchii deltoizi și sternocleidomastoidieni, în timp ce noi, cei care suntem dedicați cântatului din gură, avem nevoie de pectorali puternici. Întinde-te pe canapea. Nu, nu așa, ci cu fața în jos.

M-am conformat. Profesorul se ridică și se îndreaptă spre mine. În trecere se oprește o clipă în dreptul acvariului și tachinează peștele, ciocănind în geam. Păstrăvul se întoarce subit cu spatele la el si purcede a-și flutura ostentativ coada într-un ritm frenetic. Chipul profesorului ia instantaneu o mină crispată și murmură printre dinți:

-- Într-o zi tot o să te prăjesc eu! nu te pune tu cu mine! Cu fundul în sus, aproape că țipă, după aceea, la mine. Ia să vedem ce putem face. Zi dupa mine: do, mi, sol, do!

-- Do, mi, sol, do! Știu că nu e prea bine, dar nu trebuie să vă supărați.

-- Fals! Fals! profesorul îmi dădu două palme peste fund: jap! jap! Încă odata: do, mi, sol, do!

-- Do, mi, sol, do!

-- Fals! Fals! Fals! Petrache aproape ca urla. Începu să-mi care palme cu nemiluita la fund. Jap, jap, jap, jap...

-- Domnule profesor, lăsați, renunț, vin altă dată.

-- Fals, fals, deja mă ustură palmele, o să folosesc cu tine bagheta de dirijor, așa ceva n-am mai întâlnit. Acum ori niciodată. Descendent: do, sol, mi, do.

-- Do, sol, mi, do, îngăimai. E mai greu așa.

-- Dă-ti jos pantalonii, trebuie luate măsuri radicale cu tine. La fundul gol, ca la injectie.

-- Domnule, să încetăm, nu mai vreau să cânt!

-- Canalie, crezi că nu știu că îți bați joc de arta muzicală, că te doare în cot de Rachmaninov si de Shostakovich și de Pederawski, ăăă... Paderewski? ești mai rău decât Sandu, și Sandu nu-i decât un pește surd și mut. Și tot o să-l trag în țeapă. Chiloții, și chiloții, te rog. Nu vă puneți voi cu mine, eu sunt profesorul Petrache! zice Petrache, cu degetul arătător al mâinii stângi ridicat în sus, ca și când l-ar fi arătat pe Petrache sus, pe firmament, în timp ce cu dreapta vântura către mine o baghetă de dirijor, întocmai ca un spadasin. În clipa următoare simt pe buci usturimea loviturii. Mă ridic dintr-o săritură și mă reped spre ușă ținându-mi cu o mână chiloții și blugii căzuți în vine, când profesorul îmi aplică o piedică. Mă dezechilibrez și cad cu capul până la urechi între corzile unui instrument asemănător cu un pian, dar mai mic, care scoase un zăngănit lugubru și dezorganizat.

-- Clavecinul meu! clavecinul meu, era bine temperat! țipă Petrache. Ce-ai făcut cu el?! Apucă în grabă un instrument subțire și prelung de metal și începe să mă croiască peste spinare.

-- Ține, ia de aici flautul meu, e fermecat! Na! Na! Mai vrei muzică?!

-- Nu, nu, iertați-mă vă rog, n-o să mai îndrăznesc.

-- Știi cine sunt eu?! Eu am dirijat filarmonicile din Schoenbrunn și din Bruckenthall si din Sardanapal si Assurbanipal!! Petrache își trece degetele rășchirate prin coama leonina și privește în tavan. Al cărei țări e capitala Sardanapal?

-- Nu știu, iertați-mă, Înălțimea voastră!

-- Al Sardaneliei! dacă nu știi nici un lucru așa elementar, ce să mai zic de alte cunoștințe, cum ar fi: care sunt cele patru picioare dorice ale ritmului corintic, și ce înseamnă ison, oligon, epistrof ?

-- Nu știu, iertați, stăpâne!

-- Dar a cappela, ad libitum, impromptu?

-- Iertare, luminăția voastră, e prea dificil...

-- O să-ți bag eu în cap învățătura, fie că vrei, fie că nu vrei. Mă ia de păr și mă trage până la buza acvariului și încearcă, în ciuda opoziției mele din ce în ce mai anemice, să mă bage cu capul în apă. Cu cât mă zbat mai mult însă, puterile mele slăbesc și devin tot mai neputincios în mâinile lui.

-- Arpegiile conduc la aritmetică și aritmetica la filologie și filologia la crimă! Totul este armonie în univers! Totul este pământ, aer, apă și foc! Apă și Foc! Apă! Foc! Do, mi, sol, do!

-- Mi-i-i... so-o-ol... do-o-o, bolborosesc eu cu capul în acvariu, cu ultimele bule de aer din plămâni. Înainte de a mi se lăsa întunericul deplin peste conștiință, zăresc ochii sticloși ai peștelui și gura lui larg deschisă rânjind sardonic către mine.

*

-- Tii, ce dezastru-i aici! zice ofițerul de poliție dându-și cascheta jos. Scoate un telefon mobil și după ce formează un număr, raportează: aici a fost o adevărată revoluție muzicală! o victimă zace cu capul, cu mâinile și cu organele genitale încurcate între corzile unui instrument, cred ca e vorba de o harpa... pare sufocat... are părul ud... cealaltă victimă are un contrabas spart în jurul trunchiului

și privește fix... și... ăăă.. are o baghetă de dirijor înfiptă în orificiul anal... și are spumă la gură și zice ceva fără șir, stai puțin... Sanda... napalm... Sanda... napalm... individul din harpă pare că mișcă, uite că încă mai respiră, chem iute o ambulanță. Dar oare cine o fi format 112 ??

Polițistul mă descarcerează cu atenție dintre corzile încâlcite ale harpei, care se răsucesc șfichiuind prin aer. În urechi încă îmi mai răsună vocea lui P., repetând obsedant nota DO de sus, în timp ce cu degetul său arătător mă împunge insistent în coaste, în încercarea zadarnică de a mă sili să ridic nota cu un semiton: do, do, do… Iluziile auditive se datorează desigur anoxiei.

Receptorul telefonului stă pe masă, scos din furcă, într-o băltoacă de apă. În acvariul din fața mea, somonul pe nume Sandu plutește calm și privește inexpresiv la toată scena. Deodată se ridică la suprafață, ia aer in branhii, se scufundă, și am senzația că bolborosește într-o tonalitate perfectă de tenor-bariton, privindu-mă mustrător în ochi:

-- Do, mi, sol, doooooo!!!

Urcă încet treptele podiumului, întinse mâna foştilor adversari, îi privi în ochi şi le zâmbi. Acum sunt colegi, dar cu ceva timp în urmă s-au bătut aprig pentru medalie. Fără resentimente, au luptat pentru ceva. Dintre toţi el a câştigat, e pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, e campionul de azi. Mâine poate vor fi ei, dar vor trebui să îl învingă. Au timp, sunt tineri şi puternici.

Îşi aplecă fruntea, iar oficialul olimpiadei îi trecu peste gât panglica medaliei de aur. Îi strânse mâna şi îi mulţumi pentru premiere. Atinse metalul, îl simţi rece, dar şi cald totodată, e încununarea a zece ani de sacrificii, de zile lungi de antrenamente, de mici accidente care l-au ţinut departe de sală, de colegi, de sport. Văzu totul ca într-o ceaţă, undeva departe, în urmă, în umbra amintirilor. Simţi un fior în întregul corp când realiză că poate este ultima competiţie internaţională importantă la care va participa. Poate că a venit momentul să se retragă, e încă în putere, dar nu va reuşi să-şi înfrunte adversarii peste un an.

Un an… nu s-a gândit că va veni clipa în care el şi momentul retragerii vor sta faţă în faţă. Închise ochii şi îşi aminti ziua în care, la numai șapte ani a trecut pentru prima dată pragul sălii de sport adus de mamă-sa. De fapt, el o rugase să îl aducă, iar ea, pentru a-i mai stăvili energia, a acceptat imediat. Poate că a văzut în el potenţialul dovedit mai târziu, peste ani, sau poate că a vrut ca sportul să îi dea încredere, să îl călească. Sau poate că a vrut să îl ţină cât mai departe de tată.

Simţi şi acum palma grea primită pe obraz de la el când a aflat că serile urma să şi le petreacă la antrenament: „Sport îţi trebuie ţie, măi băiete? Lasă că îţi dau eu sport…du-te la muncă, ce-o să faci cu atâta școală. Da… şcoală şi sport. Ce… eu câtă şcoală am şi uite, muncesc… Numai să te prind că te mai duci la sală…”. Plecase ochii înfricoşat, dar mama l-a apărat şi i-a dat pe ascuns bani de echipament. Ce oficial sună acum „echipament”…

Ca mai toţi copiii de vârsta lui, abia avea cu ce să se încalţe şi două perechi de cămăşi de schimb. Găsise cu greu nişte tenişi pe măsura lui şi o pereche de pantaloni mai largi. Zâmbi. În ce condiţii s-au antrenat ei, luptând nu numai cu oboseala fizică a sportului, ci şi cu foamea, frigul pătrunzător din alergările pe zăpadă sau neajunsurile materiale. Au fost ani grei, mulţi dintre colegii săi au renunţat, au părăsit şi şcoala şi sala, au plecat la muncă pe şantiere alături de taţii lor. Puţini au rămas, dar şi mai puţini au făcut performanţă. Numai el, însă, dintre toți, a ajuns aici, pe podium.

Tatăl i-a stat împotrivă, abia târziu, peste ani, a înţeles că sportul l-a făcut bărbat, că i-a

deschis o cale în viaţă. A acceptat cu greu toate acestea, poate că s-a şi bucurat de succesele fiului, dar nu şi-a recunoscut niciodată greşeala şi opoziţia din trecut.

Privi în jurul său, întreg stadionul îi strigă numele. Toţi sunt ridicaţi în picioare şi îl aclamă. Ridică mâinile cu buchetul de flori, duse medalia la buze şi o sărută, apoi trimise sărutul spre spectatori. Ascultă înfiorat imnul naţional, încremenit cu mâna pe inimă şi pe medalie. O merita, a fost cel mai bun.

Ceru microfonul să spună câteva cuvinte. Tuşi, îl ciocăni uşor cu degetul arătător, apoi ridică ochii spre steag şi spuse: „Vă mulţumesc… susţinerea voastră azi, aici, înseamnă enorm pentru mine. Sunt acum la capătul unui drum lung, presărat adesea cu neîmpliniri, cu suferinţe, cu sacrificii… Dar dragostea voastră pentru sport şi dăruirea de care aţi dat dovadă pe tot parcursul olimpiadei m-au făcut să trec peste orice şi să-mi doresc victoria mai mult ca oricând. De aceea, dedic această medalie publicului. Dedic cu dragoste medalia şi părinţilor mei, sunt undeva în tribună ca simpli spectatori, în special tatălui meu, care a văzut în mine un campion, care m-a ajutat la greu şi m-a sprijinit cu cel mai bun sfat, ca un adevărat prieten. Dedic medalia antrenorului meu, marelui sportiv, cel care a fost cu mine şi zbir şi al doilea tată, cel alături de care am mâncat de multe ori din aceeaşi conservă de fasole la lumina lămpii. Domnule antrenor, suntem azi în lumina reflectoarelor. Desigur, dedic medalia şi soţiei mele Ana, dar mai ales fiului meu Andrei, ştiu că mă priveşte acum la televizor. Vă mulţumesc tuturor…”.

Undeva, mai târziu, în faţa unei oglinzi, un băieţel de 7 ani îşi trage pe mâini mănuşile de box ale tatălui. „Mami, nu e aşa că am muşchi? Ia uite, am ridicat de câteva ori halterele alea mici, pe care tata mi le-a dat mie, a zis că nu îi mai trebuie.” Băiatul se încordă, făcu un pas înapoi şi schiţă o fentă cu atac şi apărare, lovi un adversar imaginar, pe care probabil l-a şi doborât dintr-o singură lovitură, cum văzuse de atâtea ori la tatăl său. Sări de pe un picior pe altul, întinse pumnul spre oglindă, aproape să o atingă, fentă din nou şi dădu lovitura decisivă. În spatele lui, tatăl îl prinse de mijloc şi îl ridică: „L-ai învins, Andrei? E jos, l-a numărat arbitrul? Crezi că am curaj să mă înfrunt cu tine în ring?”. Băiatul încolăci mâinile după gâtul tatălui şi-i şopti la ureche: „Da, tati, ai curaj, eşti campion, ai medalie, nu te poate învinge nimeni”.

Tatăl zâmbi, îl coborî, trecu din nou în spatele lui şi se priviră amândoi în oglindă. „Andrei, medalia e doar o recunoaştere, un simbol. Am muncit şi am luptat pentru ea, dar adevărata mea realizare eşti tu, Andrei, tu eşti campionul meu”.

Capitolul 12

O zi plină

Procurorul Virgil Aldulescu a preluat toate cele trei cazuri pentru că, în mod firesc, păreau toate interconectate. După ce a avut în mână dosarele, s-a prezentat la judecătorul de serviciu pentru eliberarea mandatelor de arestare. Întâmplarea a făcut ca judecător de serviciu să fie Adriana Husariu, temută de toţi pentru severitatea cu care verifica dosarele. Colac peste pupăză, de câteva zile aflase că băiatul ei mai mare a hotărât că, pentru el şi familia lui, este mai bine dacă rămân toţi definitiv în Germania. Unul dintre colegii ei, cam de aceeaşi vârstă cu ea şi care îşi putea permite asta, turnase gaz peste foc şi îi spusese: „Păi, la ce te aşteptai, Adriana, dragă? Îl dai pe copil la secţia de limbă germană încă de la grădiniţă şi acum te miri că pleacă dincolo?” Faptul că prietenul ei avea dreptate nu îi făcea deloc hopul mai uşor de trecut şi toţi se fereau, pe cât puteau de mult, din calea ei.

Când procurorul îi puse, timid, dosarele pe masă, judecătoarea le privi crunt:

— Trei mandate de arestare, domnule procuror? De ce nu zece, ca să ştim o treabă?

Aplombul procurorului părea lăsat undeva la uşă şi abia după ce îşi drese vocea încercă să răspundă, dar judecătoarea ridică o mână, făcându-i semn să se oprească şi luă un dosar din teancul din faţa ei.

Întâmplător sau nu, primul era dosarul în care era solicitat mandatul de arestare pentru Fabian Danielescu, cel care comandase crima de la Clubul Rothmans. Chiar deasupra, în dosar, era declaraţia Loredanei Marinescu, a lui Fabian Danielescu, urmată de câteva poze color cu victima, sau cât mai rămăsese din ea. Judecătoarea le privi atent, apoi ridică ochii din dosar şi îl privi aspru pe

procuror:

— Sper că asta nu este vreun fel de glumă proastă, domnule procuror. Nu aţi prelucrat în niciun fel fotografiile?

— Doamne, cum puteţi crede aşa ceva, doamnă judecător?

Judecătoarea împinse dosarul spre el, întrebând:

— Şi atunci, unde-i capul victimei?

Procurorul încercă să-şi disimuleze satisfacţia când răspunse:

— Pe pereţi şi pe tavanul clubului, doamnă judecătoare. Mai sunt câteva fotografii la sfârşitul dosarului…

După ce parcurse, mai calmă de data asta, dosarul până la sfârşit, semnă mandatul de arestare, atât pentru Fabian Danielescu, cât şi pentru Loredana Marinescu. La dosarul lui Vasile Tudorache ezită îndelung, apoi întrebă:

— Deci dumneata presupui că acest om a cauzat, de la distanţă, într-un mod în care nu îl poţi preciza, moartea victimei de la Clubul Rothmans?

Procurorul înghiţi în sec şi, în cele din urmă, îşi găsi curaj şi privi în ochii severi ai judecătoarei.

— Da, doamnă judecător.

Judecătoarea mai răsfoi încă o dată dosarul şi flutură cele două declaraţii şi copia după scrisoarea de adio a administratorului de bloc.

— Pentru două declaraţii şi o copie după o scrisoare a unui sinucigaş, dumneata vrei să arestezi un om pentru că a comis o crimă?

— Da, doamnă judecător.

— Dar nu ştii cum a comis crima?

— Nu, doamnă judecător, spuse aproape în şoaptă procurorul.

Judecătoarea îi întinse dosarul şi îi spuse sec:

— Atunci află, domnule procuror, şi abia pe urmă vino la mine!

Procurorul Virgil Aldulescu şi-a luat cele trei dosare şi mandatele de arestare şi a ieşit plouat din birou, gândindu-se cum să rezolve problema. Pentru că, fără îndoială, Vasile Tudorache era vinovatul şi lăsarea lui în libertate reprezenta un real pericol public.

Era bucuros pentru faptul că obţinuse arestarea preventivă măcar pentru cei doi, pentru că era convins că, în urma interogatoriului lor, va putea găsi în cele din urmă şi probele pe care le solicita judecătoarea. Şi mai era un gând ascuns, care îl făcuse să nu insiste foarte mult cu cel de al treilea dosar: nu era foarte sigur că se vor găsi amatori să se ducă şi să-l aresteze pe cel căreia Loredana Marinescu îi spunea, cu teamă, Căpcăunul.

*

A ajuns la arestul Poliţiei la timp ca să participe la interogatorul fetei. Comisarul-şef i-a lăsat şi de data asta pe comisarul Brumaru şi pe inspectorul Dăciulescu Alina să interogheze fata, iar el se mulţumea să privească totul din spatele geamului oglindă.

— Ţinând seama de importanţa cazului, am dat ordin să se filmeze interogatoriul, ca să-l putem analiza la nevoie, îi spuse comisarul-şef procurorului când îl văzu venind. Doriţi să participaţi şi dumneavoastră?

— Nu, nici vorbă, răspunse el, oamenii dumitale văd că se descurcă foarte bine.

Îi comunică în câteva cuvinte insuccesul în ceea ce priveşte mandatul de arestare în cazul pentru Căpcăun, apoi se alătură şi el celor care se uitau la interogatoriu.

Aruncă o privire posomorâtă spre cei trei detectivi care stăteau pe scaune, lângă perete, şi, deşi părea că nu îi convine foarte mult prezenţa lor, simţea instinctiv că va avea nevoie de ei în rezolvarea cazului, aşa că îi acceptă în mod tacit.

După ce ascultă încă o dată expunerea fetei, privind-o cum scrie de zor declaraţia procurorului îi veni o idee şi se întoarse spre comisarul-şef:

— Vă rog să o rugaţi pe subalterna dumneavoastră să o întrebe pe inculpată dacă acest aşa numit Căpcăun are un număr de telefon la care poate fi contactat.

În timp de comisarul-şef lua legătura cu Alina, Spiridon se ridică de pe scaun şi se apropie de procuror:

— Credeţi că este bine să luăm legătura cu el?

Procurorul îl privi rece şi spuse:

— Va trebui să o facem până la urmă, nu? Măcar cât să-i comunicăm despre faptul că există un mandat de arestare pe numele lui.

— Dar nu există.

— Nu există ÎNCĂ... Mâine va fi alt judecător care, în mod sigur, îmi va semna mandatul.

Spiridon clătină din capul lui mare şi în cele din urmă îl întrebă:

— Şi cine credeţi că îl va aresta? După faima pe care şi-a creat-o, se vor găsi foarte greu amatori pentru treaba asta.

Era exact problema la care se gândise şi el mai devreme, dar nu putea lăsa să se vadă asta, aşa că răspunse sec:

— Vom apela, dacă este nevoie, la Tudor Ghervase, comandantul trupei de intervenţie, dar numai după ce vom obţine mandatul de arestare.

Arătă spre agentul Sorin Postolache, care stătea ghemuit pe un scaun, lângă perete, pentru cazul în care va mai fi nevoie de el:

— Asta în afară de cazul în care tânărul agent de acolo nu se va oferi voluntar să ne aresteze Căpcăunul, ca să i se mai ierte din păcate.

Tânărul agent nu spuse nimic, dar se ghemui şi mai tare pe scaunul pe care stătea.

După ce primi numărul de telefon de la comisarul-şef, procurorul puse să i se aducă un telefon fix prevăzut cu difuzor şi ceru să se facă linişte. Poate că voia să le arate tuturor cât de bine ştie să ţină sub control un infractor de teapa celui ce îşi spunea Căpcăunul.

După ce sună de câteva ori în gol, într-un sfârşit răspunse o voce cavernoasă, uşor batjocoritoare.

— Alo, Vasile Tudorache la telefon. Cine naiba mă deranjează la ora asta?

Procurorul privi la ceas: era aproape ora unsprezece, aşa că nu i se părea deloc o oră nepotrivită. Îşi drese vocea şi spuse cât de sobru putu:

— Domnule Vasile Tudorache, procurorul Virgil Aldulescu vă deranjează. Vreau să vă comunic că există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Hohotul de râs fu atât de puternic încât reverberă prelung în încăperea mică. După ce râsul se potoli, aceeaşi voce, de data asta mult mai batjocoritoare, spuse:

— Păi, şi ce mai aştepţi, procurorule? Trimite poliţiştii să mă aresteze. Sau vino personal, dacă ai cojones.

Procurorul rămase cu receptorul la ureche, incapabil să mai scoată vreun cuvânt. De obicei, cei anunţaţi că urmează să fie arestaţi se comportau cu totul altfel, nu ca acest... Căpcăun. Începea să regrete ideea de a pune convorbirea pe difuzor, dar nu avu timp să blocheze sunetul pentru că vocea de la celălalt capăt al firului întrebă:

— Să înţeleg deci că cineva m-a dat în gât? Precis că e curvuliţa aia mică de Loredana.

Procurorul păru să-şi fi recăpătat aplombul pentru că răspunse sec:

— Nu vă putem da amănunte din dosar. Vă comunică doar atât: există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră şi ar fi mai bine să vă prezentaţi la sediul Poliţiei pentru a nu...

Căpcăunul nu păru să audă ce spunea pentru că îl întrerupse brusc, cu aceeaşi voce răguşită:

— Nu-i nevoie de nicio confirmare, pentru că sunt sigur de asta. Fata este, cumva, pe lângă voi acum?

— Da, confirmă procurorul înainte de vedea cum Spiridon îi făcea semne disperate să nege.

— Ei, atunci priviţi bine la ea, dar feriţi-vă dacă vreţi să nu vă murdăriţi pe haine.

Înainte de a apuca cineva să spună ceva, văzură prin geamul oglindă cum Loredana se apucă dintr-odată cu mâinile de cap, se ridică brusc de la masă şi apoi capul îi explodă într-o jerbă de sânge, oase şi creier.

Comisarul Brumaru şi inspectorul Dăciulescu au mai apucat doar să-şi ducă mâinile la faţă, în încercarea de a-şi feri ochii, dar în afară de asta au fost împroşcaţi peste tot cu bucăţi mărunte din capul fetei.

Toţi au rămas împietriţi în timp ce cei doi poliţiştii din camera de interogatoriu încercau fără succes să se şteargă pe faţă şi pe haine cu şerveţelele pe care le-au scos din buzunar.

— Interesantă privelişte, nu? întrebă vocea batjocoritoare, apoi continuă: Tânărul poliţist care m-a vizitat într-o seară este şi el pe acolo?

— Nu le-am spus nimic! ţipă agentul Sorin Postolache de lângă perete, dar din telefon nu se auzi decât acelaşi râs şi vocea sarcastică:

— Mutaţi-vă şi de lângă el şi, credeţi-mă pe cuvânt, că aşa vor păţi toţi care mă supără.

Tânărul agent mai apucă să ţipe scurt înainte să-i explodeze craniul în aceeaşi masă informă de oase şi creier.

— Gata, ajunge! Vă credem, îngăimă stins, în receptor, procurorul.

— Ajunge când vreau eu, nu când îmi spui dumneata, se auzi vocea răguşită din receptor.

După o clipă de tăcere, vocea întrebă iar:

— Aveţi un televizor prin preajmă?

Procurorul făcu ochii roată până când dădu cu ochii de televizorul prins pe perete.

— Da, răspunse el stins.

— Ei, atunci comutaţi pe postul local, ordonă vocea.

Spiridon căută telecomanda şi, după ce o şterse de sânge, comută pe postul local.

— Gata, confirmă cu acelaşi glas stins procurorul.

— Hai să vedem dacă ne uităm la acelaşi program, spuse Căpcăunul. Este vorba de o emisiune cu trei invitaţi... Moderatoarea este o umflăţică îmbrăcată într-o rochie roşie ţipătoare, iar invitaţii sunt doi bărbaţi şi o tânără domnişoară slăbuţă, îmbrăcată în rochie albastră.

— Aşa este, confirmă procurorul.

— Bine atunci, domnule procuror, hai să vedem pe cine alegi pentru experienţa noastră. Pe care din cei patru de la televizor îl alegi să moară. Vreau să vă arăt o demonstraţie...

— Credeţi-mă, nu este nevoie, vă credem, suspină procurorul şi se gândi ce bine ar fi fost să fie de faţă şi judecătoarea Adriana Husariu şi să fie ea cea nevoită să aleagă.

— Dacă nu alegi pe nimeni, vor muri toţi patru, spuse după un timp vocea pe un ton egal. Aşa că hotărăşte-te mai repede.

— Doamna în roşu, spuse procurorul şoptind şi câteva clipe mai târziu capul moderatoarei explodă, asemenea unei fântâni arteziene, într-o jerbă roşie.

Hohotul de râs din receptor îl făcu pe procuror să se ghemuiască ca lovit de bici.

— Ei, acum suntem în aceeaşi găleată, domnule procuror. Eu sunt cel care ucid, dar dumneata, la fel ca jucătorul de cărţi de la clubul Rothmans, ai comandat o crimă. Ce-ai să faci acum? Ai să te arestezi singur?

Toţi din încăpere priveau consternaţi la procuror, care îşi muşca neputincios mâna.

— Pot să te scap cumva de vina asta, domnule procuror. Cum ai spus că te numeşti? Virgil Aldulescu. Precis găsesc undeva o fotografie de-a dumitale pe internet: nici nu am nevoie de mai mult ca să-ţi aduc liniştea sufletească mult dorită, hohoti Căpcăunul.

Procurorul tresări brusc şi ieşi din transă:

— Să-i oprească cineva internetul şi curentul! Repede, vă rog!

— Nici să nu te gândeşti, procurorule. Am un laptop şi o conexiune anonimă la internet, dar nu trebuie să mă iei în serios. Am glumit, omule, chiar eşti un interlocutor drăguţ.

Din receptor se auzi un foşnet de hârtie şi apoi Căpcăunul spuse:

— De fapt, chiar şi fără internet, cred că m-aş distra bine. Fata asta mi-a adus o mulţime de reviste înainte să mă trădeze. Majoritatea lor sunt reviste de scandal, doar cu fotografiile maneliştilor şi altor artişti de aceeaşi teapă. Dacă mă mai enervaţi mult, în câteva minute trimit în neant toată floarea artistică a ţării… lucru care nici nu ar fi aşa de rău, la urma urmei, dacă ţinem seama de felul în care cântă.

Procurorul încă îşi căuta cuvintele, când uşa se deschise şi domnul Marcu, urmat de chestorul Nistorescu, pătrunseră în încăpere. Domnul Marcu privi scurt la dezastrul din încăpere, făcu câţiva paşi precauţi până ajunse lângă procuror, îi luă receptorul din mână şi îl puse în furcă, apoi spuse cu voce calmă:

— Gata, ajunge cât v-aţi distrat. De aici încolo preluăm noi.

Capitolul 13

Experienţe

După ce încheie discuţia cu procurorul, Căpcăunul, deoarece chiar şi când era singur se gândea la el ca fiind Căpcăunul şi nu ca la Vasile Tudorache, încercă iar să se privească scurt în oglindă, curios fiind de noile transformări pe care le simţea că se petreceau cu el. Abia ridică marginea prosopului şi îşi simţi capul cuprins de o durere atroce, imediat cum îşi zări ochii. Era convins că era numai o chestiune de timp şi de antrenament până când îşi va putea controla această nouă putere. Şi la fel de mult era convins că, dacă va continua să ucidă la fel de haotic, în curând autorităţile vor sesiza că a trecut un prag nepermis şi îl vor distruge, fără să mai ţină seama de pierderile colaterale cauzate de aceasta. Dar simţea că mai era cale lungă până acolo, aşa că încă mai avea timp de experimente. Nu ştia prea bine ce se întâmpla cu el, dar simţea nevoia să ucidă şi, înainte de a-şi putea controla în vreun fel sau altul impulsul, se apropie de geam, privind afară în căutare de victime. Acoperişurile blocurilor din jur se vedeau limpede şi pe ele nu se zărea nici urmă

de lunetist, dar era conştient că aceştia nu vor întârzia mult să apară, dacă îşi va pune planurile în aplicare.

Blocul în care locuia avea patru etaje şi era format din opt scări: şase în linie, iar cele două de la capete, perpendicular pe ele, formând litera „U”, cu braţele verticale formate din câte o singură scară. Se forma astfel un fel de curte interioară, în care unii şefi de scară mai gospodari montaseră bănci de lemn, printre care plantaseră tot soiul de plante ornamentale şi flori. Din câte îşi putea da seama, cartierul îşi ducea viaţa liniştită mai departe, fără să fie afectat într-un fel sau altul de întâmplările de peste noapte.

Avu un surâs rău pe faţă, un surâs venit de undeva din străfundurile fiinţei lui noi, pe care încă nu şi-o putea controla în întregime. Prea multă linişte se pare că nu-i pria Căpcăunului, aşa că se apropie mai mult de geam şi se pregăti de acţiune. Ideal ar fi fost ca prin curtea blocului, care se prelungea cu o mică parcare, să treacă acum câţiva dintre cei care într-un moment sau altul îl tracasaseră pe Vasile Tudorache, dar, după câteva minute bune în care nu trecu nimeni cunoscut, îşi fixă atenţia asupra unei femei care se certa cu alta, pentru un motiv pe care nu şi-l putea imagina pentru că erau prea departe şi nu se auzea ce spun, chiar şi cu geamul deschis.

Nu cronometră timpul trecut între momentul în care şi-a fixat atenţia asupra ei şi clipa în care capul i-a explodat într-o jerbă de sânge şi oase, dar în mod sigur nu au fost mai mult de douăzeci de secunde. Pentru cea de a doua a avut nevoie de mai puţin de zece secunde şi cam tot atât a trecut până când un puşti, abia ieşit din adolescenţă şi care văzuse prea multe filme de război, le-a văzut. Ţipătul lui s-a auzit însă clar, străbătând distanţa:

— Un lunetist! Ascundeţi-vă! Trage un lunetist!

În toată curtea blocului nu erau mai mult de zece persoane, care au reacţionat la ţipătului tânărului: mai întâi au privit la cele două corpuri prăbuşite, apoi au început să-şi caute ascunzători în cele mai nepotrivite locuri. Puştiul s-a ascuns, de exemplu, după o bancă unde un lunetist l-ar fi putut ochi uşor, prin spătarul ei făcut din ţevi de metal.

Adăpostul oferit de ţevile de metal nu l-a ajutat prea mult pentru că în curând şi-a împrăştiat creierii pe banca lucioasă de metal, urmat în curând de toţi cei care nu au avut precauţia să iasă din raza lui vizuală. Doi câini care s-au apropiat de trupul tânărului au avut aceeaşi soartă, apoi s-a oprit. Tensiunea insuportabilă care îl chinuise cu numai câteva minute înainte se domolise şi acum putea să judece la rece. Putea ucide pe oricine, cu o sigură condiţie: să-i zărească fie şi pentru o singură clipă faţa.

În depărtare pe coasta muntelui se zăreau siluetele unor oameni, dar oricât îşi fixă atenţia asupra lor nu li se întâmplă nimic. Îşi forţă la maximum ochii, dar nu obţinu niciun rezultat palpabil. În cele din urmă cu ochii împăienjeniţi renunţă, dar chiar atunci îşi aduse aminte de un binoclu pe care îl cumpărase cu ani în urmă când fusese într-o excursie. Era mai mult o jucărie pentru copii şi când în cele din urmă îl găsi îşi dădu seama că nu măreşte cine ştie ce. Dar se pare că era suficient pentru că în cele din urmă cei de pe coasta muntelui sfârşiră şi ei în acelaşi mod ca şi cei din faţa blocului.

Mai bău câteva căni de apă, apoi se întinse să se odihnească, dar noua putere căpătată nu îi dădea ghes la odihnă, aşa că se ridică şi porni televizorul. Butonă canalele până când găsi o emisiune în direct ca să poată urmări pe viu rezultatele. De data asta privi cu ochii mijiţi la invitatul pe care îl alese şi cumva încercă să transmită un altfel de gând spre el. Trecu destul de mult timp până când cel vizat începu să dea semne de nelinişte şi în cele din urmă se apucă de partea stângă a pieptului şi se lăsă moale pe canapeaua din studio. În primele clipe nu observă nimeni nimic, după care începură toţi să se agite şi mai apucă să vadă un medic care îi acorda primul ajutor înainte ca emisiunea să se întrerupă şi să se comute pe publicitate.

Căpcăunul zâmbi satisfăcut, deşi nu simţise aceeaşi satisfacţie ca atunci când vedea artezienele celor ucişi ţâşnind. Dar, la o adică, atunci când lucrurile se vor înrăutăţi se va mulţumi şi cu atât.

Închise televizorul şi luă un teanc de reviste lăsat de Loredana: avea o zi lungă în faţa lui; putea să tot experimenteze.

Capitolul 14

Capcană pentru Căpcăun

Centrul de comandă a fost înfiinţat la Detaşamentul nr.1 de pompieri Braşov situat pe strada Mihai Viteazu la numărul 11. La început s-a intenţionat ca acest centru să fie în cadrul Detaşamentului nr. 2 Braşov, de pe strada Carpaţilor, care era situat cu vreo doi kilometri mai aproape de cartierul Valea Cetăţii, dar s-a renunţat la idee când s-a constatat că remizele pentru maşini, unde ar fi urmat să fie instalată aparatura de control, aveau uşile cu acces direct în stradă. Şi după cum a constatat domnul Marcu în cadrul comisiei care a ales această locaţie, între strada Mihai Viteazu şi cartierul Valea Cetăţii se afla muntele Tâmpa, aşa că până descopereau cum anume îşi transmite comenzile mortale Căpcăunul, era înţelept să se lase puţină distanţă şi un obstacol natural între ei.

Au fost golite patru remize de pompieri, iar maşinile au fost trimise împreună cu oamenii care le deserveau la Detaşamentul nr. 2.

Comandantul Detaşamentului nr.1, colonelul Dobriţoiu, încercă să-l abordeze pe generalul cu cele mai multe stele pe care îl văzu prin curte:

— Înţeleg că sunt ordine de sus, domnule general, se plânse el, dar vreau să vă spun că toată activitatea mi-a fost dată peste cap. Să ne ferească dumnezeu de două, trei incendii simultane în Braşov că suntem complet descoperiţi.

Generalul Cărbunescu, cel pe care îl abordase colonelul, întâmplător era chiar şeful statului-major care comanda operaţiunea, îl privi în treacăt pe colonel ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea, apoi îşi aruncă ochii spre stradă:

— Că tot veni vorba, domnule colonel, caută undeva nişte panouri şi obturează vederea celor din stradă spre curtea detaşamentului.

Privi la autoturismele care erau parcate chiar lângă poartă:

— Maşinile astea sunt ale personalului?

— Cele mai multe dintre ele da, domnule general, dar sunt unele şi ale riveranilor. După cum vedeţi pe partea cealaltă a străzii nu prea este loc de parcare şi uneori mai închidem şi noi ochii pentru că...

Generalul dădu nerăbdător din mână şi îl întrerupse:

— În trei ore vreau parcarea liberă şi maşinile parcate pe marginea străzii să dispară. La noapte vor ajunge aici zece tancuri şi cum nu au loc în curte le vom pune în parcare.

— Bine, dar...

— Executarea, colonele, spuse scurt generalul şi se grăbi spre remizele în care fusese instalat centrul de comandă.

O mulţime de tehnicieni tocmai terminau de tras firele, iar în capătul mai îndepărtat al încăperii fuseseră prinse pe perete uriaşe ecrane care luminau fosforescent. În faţa lor o masă solidă tocmai era consolidată şi câţiva soldaţi puneau scaune în faţa ei.

— Cât mai durează, domnule maior, întrebă generalul Cărbunescu pe un ofiţer tânăr care coordona echipa de tehnicieni.

— Un minut, domnule general. Cât să-şi schimbe poziţia maşina în care sunt piloţii dronelor şi noi am terminat.

Maiorul făcu rapid câteva reglaje de pe laptopul pe care îl avea pe masă şi mai întâi unul dintre ecrane, apoi şi celelalte se luminară şi apărură imaginile unor blocuri în depărtare.

Maiorul ridică un microfon de pe masă şi spuse:

— Încet, ridică încă puţin Vulturul doi... Aşa este bine. Fixează-l acolo.

Din unghiuri diferite se vedea acum un bloc cu opt scări şi patru etaje, iar în mica parcare şi piaţetă din faţă se zăreau mai multe corpuri căzute. Toate aveau în comun faptul că erau fără cap. La marginea parcării se vedeau şi doi câini de talie mare tot fără cap şi ei.

— Experimentează, spuse Spiridon care împreună cu ceilalţi doi detectivi luaseră loc pe scaune fără să fie invitaţi de nimeni.

Şeful de stat-major privi încruntat la ei şi spuse:

— Aş dori ca toţi cei străini de acest caz să părăsească centrul de comandă. Este în curs de desfăşurare o operaţiune militară şi nu putem să ne permitem ingerinţe străine.

Detectivii nu se mişcară şi priviră în continuare ecranele, iar domnul Marcu interveni împăciuitor:

— Hai să nu ne certăm pentru fleacuri, domnule general. Ei sunt consultanţii noştri civili şi poate salvarea noastră în cazul în care dăm greş.

Generalul Cărbunescu mormăi nemulţumit şi luă şi el loc la masa pe care era întinsă o hartă, la scară mare, a cartierului Valea Cetăţii.

Înconjură cu un marker roşu blocul în care locuia cel numit Căpcăunul şi se adresă celor din

jurul lui:

— Avem nevoie de câte trei tancuri situate aici, aici şi aici, iar mâine dimineaţă, la o oră fixată, vor deschide focul spre acest apartament.

Adjunctul lui se încruntă nedumerit:

— Nu-s cam multe tancuri pentru un singur apartament, domnule general?

Generalul Cărbunescu privi spre domnul Marcu şi spuse ca şi cum nu ar fi crezut în această ipoteză:

— Consultanţii noştri civili aici de faţă spun că apartamentul trebuie distrus din prima salvă împreună cu locatarul lui, altfel nu vom avea a doua şansă.

— Am înţeles, domnule general. Batalionul 814 din Turda tocmai a încheiat ieri o aplicaţie la poligonul de la Cârţişoara, lângă Sibiu, iar acum sunt în mentenanţă. Sunt sigur că am putea pregăti două plutoane de tancuri pentru a fi gata de drum în câteva ore, iar în cursul nopţii ar ajunge aici.

Şeful de stat-major se gândi apoi aprobă:

— În regulă, dă te rog ordinele necesare şi în şase ore le vreau aici în parcare, echipate cu saboţi de cauciuc pentru mers prin oraş. Şi cu cinci proiectile brizante fiecare. Dacă nu au la ele muniţie să oprească la depozitul din Făgăraş să ia.

Adjunctul se pregăti să plece să dea ordinele necesare când domnul Marcu îl opri:

— Numai puţin te rog… am putea afla ce tip de tancuri sunt în poligon?

— Contează asta aşa de mult? întrebă adjunctul în timp ce îşi consultă hârtiile din mână.

Domnul Marcu zâmbi uşor:

— S-ar putea să fie diferenţa dintre viaţă şi moarte la o adică.

După ce găsi ce căuta adjunctul răspunse uşor nervos:

— Sunt tancuri T55, dar vă asigur că puterea de foc este exact la fel ca şi a celorlalte tancuri pe care le avem în dotare.

Domnul Marcu zâmbi împăciuitor şi spuse:

— Sunt sigur de asta, domnule colonel, dar aş prefera să aducem de undeva tancuri Bizon, mai precis TR85-M1.

Colonelul ridică exasperat mâinile şi spuse:

— Când este atâta grabă zău dacă este cazul să facem acum pe patrioţii. Or fi Bizonii modernizaţi, dar vă asigur că şi T55 sunt la fel de bune în acest caz.

S-au întors amândoi spre şeful de stat-major ca pentru a arbitra disputa, iar acesta ridică din umeri şi îi spuse domnului Marcu:

— Dacă îmi dai un singur motiv să aduc Bizoni în locul tancurilor T55, fii sigur că voi fi primul care te va susţine.

— Blindajul, domnule general. Nimic altceva decât blindajul.

Adjunctul vru să protesteze, dar, văzând că faţa generalului se luminează a înţelegere, preferă să tacă.

— Mă rog, acceptă în silă şeful de stat-major. Credeam că informaţia asta este strict secretă, dar dacă văd că toată lumea o ştie, găseşte undeva, domnule colonel, două plutoane de Bizoni.

Adjunctul plecă nedumerit să găsească tancuri de tip Bizon, iar generalul se apropie de domnul Marcu şi îl întrebă cu voce scăzută:

— De unde anume aveţi informaţia asta? Am fost asigurat că este atât de secretă, încât numai vreo cinci oameni ştiu despre ce anume e vorba.

— Aşa este, domnule general. În mod oficial numai cinci ştiu despre ea. Şi al şaselea, care se întâmplă să fiu eu. Asta pentru că sunt chiar cel care a făcut rost de prima mostră din acest tip de blindaj. Cam greu puteam să o aduc fără să ştiu despre ce anume este vorba, nu?

Generalul încuviinţă din cap, apoi, după ce se convinse că nu sunt auziţi şi de altcineva, întrebă:

— Şi totuşi despre ce material anume este vorba în acest nou tip de blindaj? Cei care ne-au făcut informarea au fost foarte evazivi, deşi din câte am văzut când a fost montat părea mai degrabă un soi de pâslă decât cine ştie ce mare scofală.

După ce se asigură la rândul său că nu îi putea auzi nimeni, domnul Marcu spuse:

— Evaziv voi fi şi eu, domnule general, şi asta în primul rând pentru că şi informaţiile despre organit, aşa se numeşte noul material, sunt foarte evazive şi contradictorii. Wilhelm Reich, un savant austriac, discipol al celebrului Sigmund Freud, s-a refugiat la începutul celui de-al Doilea Război Mondial în America unde a început să studieze o nouă formă de energie, numită de el energie orgonică. Din cauza faptului că a asociat această energie cu energia declanşată la om în timpul orgasmului, a fost repede incriminat şi exclus din lumea ştiinţifică într-o Americă atât de puritană cum erau Statele Unite la ieşirea din cel de al Doilea Război Mondial. A fost acuzat, arestat, apoi a murit în împrejurări nu prea clare, iar cercetările lui au părut că intră într-un con de umbră. Şi toate astea până când s-a observat că energia orgonică, într-un mod tare necontrolabil şi imprevizibil chiar există şi se manifestă în cele mai neaşteptate moduri. Lucru care, bineînţeles, a stârnit interesul atât al serviciilor secrete vestice cât şi a celor estice, ceea ce a relansat cercetările pe această temă.

Arătă spre ecranele mari pe care vedeau imaginile transmise din faţa blocului unde locuia Căpcăunul:

— Avem toate motivele să credem că individul căruia îi spunem noi Căpcăunul foloseşte cumva acest tip de energie şi nădăjduim că blindajele Bizonilor îi vor apăra pe tanchişti de acţiunile lui.

Cum pe monitoare nu se mai vedea mare lucru cei trei detectivi s-au ridicat de la masă şi Spiridon i-a spus domnului Marcu:

— Văd că domnul general se descurcă foarte bine, aşa că noi ne retragem la pensiune să ne odihnim şi să fim pregătiţi pentru atacul final. Ştiţi unde să ne găsiţi dacă aveţi nevoie de noi.

— Bine faceţi, măcar unii dintre noi să fie odihniţi şi cu mintea limpede, comentă neutru domnul Marcu.

Şeful de stat-major îi urmări din ochi evident uşurat: nu îi plăcea în niciun fel imixtiunea civililor în munca lui şi în afară de asta avea atât de rar ocazia să se implice direct în acţiune încât era o adevărată plăcere să arate subalternilor că încă nu a ruginit aşa cum speculau unii dintre ei. Mai rămânea e drept domnul Marcu pe capul lui, dar părea ceva mai rezonabil şi în afară de asta mai colaborase şi altădată cu el şi se dovedea destul de maleabil şi dispus la compromisuri.

După plecarea detectivilor s-au adus cafele şi după ce le-au băut s-au aplecat cu forţe proaspete peste harta cartierului. După ce au studiat-o iar, îndelung, generalul Cărbunescu s-a întors spre domnul Marcu:

— În general ezit să cer părerea unui civil despre desfăşurarea unei operaţiuni militare, dar ţinând seama de pregătirea dumneavoastră şi mai ales de insolitul situaţiei vreau să vă întreb: credeţi că procedăm bine?

Domnul Marcu plimbă palma peste hartă ca şi cum ar fi vrut să simtă cu propria lui mână amplasarea tancurilor pe teren şi în cele din urmă spuse:

— Nu văd, în situaţia dată, ce am putea face mai mult. Trebuie să respectăm planul de luptă şi să sperăm că vom reuşi să-l distrugem din prima salvă pentru că altfel...

— Altfel, domnule Marcu? întrebă generalul.

— Altfel vom avea probleme, pentru că pe acest om pe care îl numim noi Căpcăun se pare că tot ce nu îl distruge îl face mai puternic. Şi atunci va trebui să apelăm la cei trei detectivi şi asta tare nu îmi place pentru că, deşi sunt de partea noastră, uneori am impresia că sunt la fel de instabili în comportament ca şi Căpcăunul.

— Civili, ce să faci, spuse sarcastic generalul, apoi continuă. Sper că nu vom fi nevoiţi să apelăm la ei pentru că avem pregătite şi câteva planuri alternative dacă tancurile dau greş. Să nu uităm că în Braşov avem situată o unitate de rachete pe care o putem folosi la o adică. În câteva minute după ce dau ordinul blocul în care este Căpcăunul poate fi transformat în ruine şi asta fără ca rachetiştii să se expună nici măcar o secundă.

— Aşa este, domnule general, dar să nu uităm că aţi folosit expresia „blocul poate fi transformat în ruine”. Cine ne asigură că printre aceste ruine un Căpcăun furios şi dornic de răzbunare nu a supravieţuit? Asta ca să nu mai spun de nenumăratele victime colaterale care se mai găsesc încă în bloc şi în împrejurimi.

— Mda, asta cam aşa este, trebui să admită generalul. De când am închis cordonul militar în jurul cartierului nu mai intră nimeni nici dinspre oraş, nici dinspre Tâmpa sau pădure, iar toţi cei care ies sunt cazaţi deocamdată în şcoli şi sfătuiţi să-şi contacteze rudele şi cunoştinţele din cartier şi să le sfătuiască să iasă ferindu-se strict de a trece pe lângă blocul Căpcăunului.

— Asta este bine, spuse domnul Marcu. Dar ce rezultate concrete avem?

— Destul de slabe, trebui să recunoască generalul. Cred că trupurile din parcarea blocului nu prea îi încurajează pe oameni să facă pasul hotărâtor, deşi în curând vor rămâne fără alimente. Să sperăm că mâine dimineaţă totul se va sfârşi.

— Să sperăm, spuse şi domnul Marcu şi privi la adjunctul generalului care cu o mină preocupată intră şi se postă în faţa şefului de stat-major.

— Permiteţi să raportez, domnule general, spuse acesta şi după ce căpătă permisiunea continuă:

— Cele două plutoane de tancuri de tip Bizon TR85-M1 au fost încărcate pe trailere la batalionul de tancuri 631 Oituz şi au pornit deja spre Braşov. Estimăm că în cel mult cinci ore vor ajunge în parcarea din faţa pompierilor. De la depozitul militar din Făgăraş a pornit spre Braşov un camion cu proiectilele brizante necesare. În cel mult o oră va ajunge şi el aici, iar proiectilele vor fi descărcate în curtea Centrului de pompieri până când vor ajunge tancurile şi vor fi transferate.

— Aţi văzut? se întoarse generalul triumfător spre domnul Marcu. Totul decurge conform planului şi mâine dimineaţă totul va fi doar o amintire urâtă, inclusiv Căpcăunul.

— Să dea Domnul să meargă totul aşa de uşor cum aţi plănuit, spuse sceptic domnul Marcu şi se întoarse spre colonel care mai voia să mai spună ceva.

Acesta, după ce văzu că toate privirile sunt aţintite spre el, continuă:

— Juriştii noştri încă nu au găsit o modalitate de a declara starea marţială într-un singur cartier, dar încă mai caută... se pare că este o scăpare legislativă.

— După ce vor vedea mormanele de cadavre din cartier sunt sigur că vor găsi ei o breşă în lege, mormăi generalul, apoi întrebă:

— Cum stăm cu costumele de protecţie?

— Au ajuns deja, domnule general, iar geniştii sunt la intrarea în cartier şi se echipează. Au cu ei şi cărucioare folosite de obicei pentru cărat bombe şi în câteva ore vor elibera parcarea de cadavre.

Domnul Marcu deveni dintr-odată atent:

— Staţi puţin, despre ce costume este vorba?

Şeful de stat-major şi adjunctul său schimbară priviri complice şi în cele din urmă generalul spuse mândru:

— În cadrul colaborării interarme am primit de la forţele NATO ultimele modele de costume de protecţie folosite pentru dezamorsarea bombelor şi chiar a dispozitivelor nucleare. Pe lângă o mulţime de facilităţi de comunicare au şi tot fel de protecţii şi blindaje încorporate...

— Dar nu şi orgonit, spuse domnul Marcu.

Generalul ridică din mâini neajutorat:

— Nu din câte ştim noi, nu.

— Atunci le poartă degeaba, domnule general, spuse serios domnul Marcu. La fel de bine s-ar putea duce în costume de baie. Încă nu ştim cum anume acţionează la distanţă Căpcăunul. Se pare că este nevoie să vadă faţa celui atacat, dar asta este numai o presupunere. Măcar vizorul costumului este opac, are vreun sistem indirect de transmitere a imaginii?

Şeful de stat-major privi spre adjunctul său care spuse:

— S-a considerat că nu este necesară o asemenea complicaţie...

În remiza uriaşă se lăsă liniştea, apoi domnul Marcu spuse încet în aşa fel încât să fie auziţi numai de cei doi:

— În cazul ăsta oamenii ăia sunt ca şi morţi. Puteţi de pe acum să le salvaţi viaţa anulând misiunea.

— În niciun caz, spuse generalul. Oamenii aceştia sunt dintre cei mai buni pe care îi avem şi au participat la misiuni mult mai periculoase în Afganistan şi în Irak deci ştiu la ce să se aştepte.

În timpul ce discutau pe unul dintre monitoare apărură doi bărbaţi în costume masive de protecţie care împingeau un cărucior în faţa lor. Înaintau încet şi, curând, în raza vizuală mai apăru un grup care înainta la fel de precaut spre locul unde se aflau cadavrele.

Toţi din remiză urmăreau în tăcere strania procesiune şi aşteptau cu ochii ţintă pe monitoare să vadă ce se va întâmpla. Primul grup ajunse lângă primul cadavru şi cu greu, din cauza mănuşilor groase, reuşiră să-l încarce pe cărucior.

— Aveţi comunicare directă cu ei? întrebă domnul Marcu.

— Nu directă, răspunse adjunctul, ci numai prin intermediul maistrului militar care îi coordonează.

— Să le transmită atunci pe cât posibil să acţioneze cu spatele spre blocul Căpcăunului. Asta presupunând că acesta are nevoie să le vadă faţa ca să-i poată ataca.

În timp ce adjunctul transmitea ordinele, urmăreau în continuare desfăşurarea evenimentelor. Se pare că efortul depus pentru încărcarea cadavrului fusese destul de mare pentru că amândoi oamenii se opriseră ca să se odihnească. Au trecut câteva minute bune cu oamenii rămaşi în aceeaşi poziţie uşor nefirească, sprijiniţi de cărucior, până să-şi dea seama că ceva nu este în regulă.

Adjunctul comută pe difuzor legătura cu maistrul militar care coordona acţiunea şi se auzi răsuflarea precipitată a omului:

— Domnule colonel, am pierdut legătura cu prima echipă… cred că sunt morţi.

Domnul Marcu făcu un semn către adjunct şi acesta, prea consternat pentru a se împotrivi, îi întinse microfonul:

— S-a auzit vreun zgomot înainte de a pierde legătura cu ei?

Maistrul militar era şi el prea impresionat pentru a obiecta la schimbarea interlocutorului şi răspunse automat:

— Da, s-a auzit un zgomot ca şi cum cineva ar fi spart un balon cu apă foarte aproape de microfon. Aşa ca un plescăit…

Domnul Marcu, acoperi microfonul cu palma şi se întoarse spre cei doi ofiţeri:

— După cum am presupus, Căpcăunul a găsit o modalitate de a străpunge protecţia costumelor şi de a le exploda capetele.

Şeful de stat-major oftă din greu:

— Şi ce-i de făcut?

— Să vedem, spuse domnul Marcu şi activă microfonul, apoi spuse:

— Domnule maistru, mai ai legătura cu echipa a doua?

— Da, răspunse într-un târziu maistrul.

Pe un ecran se vedea cum cei din echipa a doua, fără să-şi dea seama ce anume se întâmplase cu camarazii lor, se apropiau de un cadavru.

— Comunică-le urgent că misiunea se anulează. Să abandoneze căruciorul acolo unde se află şi să vină spre ieşirea din cartier cât de repede pot, dar tot timpul cu spatele spre bloc. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu privească deloc în urmă!

Urmară câteva minute de tăcere câtă vreme maistrul retransmitea ordinele, apoi, când reveni, avu un râs amar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Marcu.

— Unul din subalternii mei cunoaşte bine Biblia, pentru că a spus că speră că nu se va transforma şi el în stană de sare ca Sara, soţia lui Lot, dacă încalcă interdicţia.

— Să creadă ce vrea, numai să nu se întoarcă spre Căpcăun, spuse domnul Marcu şi urmări în continuare cum cei doi oameni se retrăgeau cât de repede puteau spre ieşirea din cartier. Cât se putea de repede era doar un mod de a spune, pentru că erau împiedicaţi de rigiditatea costumelor.

Atunci când acţionau normal pentru dezamorsarea bombelor, specialiştii erau transportaţi cât mai aproape de bombă cu maşini de teren tocmai pentru a-i feri de efortul de merge pe jos o distanţă prea mare.

Mai aveau doar câţiva metri, când unul dintre ei se opri şi împins de curiozitate privi în urmă. Chiar cu rezoluţia slabă a camerei de pe dronă, tot se zări la unul dintre geamurile blocului o strălucire ca şi cum soarele s-ar fi reflectat în ceva.

— Spune-i să nu privească în urmă şi să nu se oprească! strigă domnul Marcu în microfon, dar chiar în acel moment văzură cum omul se poticni şi se înclină într-o poziţie nefirească.

Celălalt pirotehnist ieşi din imagine, dar primul rămase în aceeaşi poziţie aplecat pe jumătate, ca şi cum ar vrut să se întindă la pământ.

Domnul Marcu puse tăcut microfonul jos, apoi spuse:

— Cred că numai rigiditatea costumului îl mai ţine să nu cadă - şi cei doi ofiţeri îl aprobară tăcuţi.

În remiza în care era Centrul de comandă se lăsă o tăcere adâncă şi toţi încercau să înţeleagă cele văzute.

După un timp domnul Marcu se ridică şi se întinse, apoi spuse:

— Mă duc să mă întind puţin pentru că în curând vom avea nevoie de toate forţele pentru confruntarea finală. Vă rog să trimiteţi tanchiştii când vin să se culce şi ei şi odihniţi-vă şi dumneavoastră cu rândul.

La plecare se apropie de cei doi şi spuse foarte încet, ca să nu audă ceilalţi din Centrul de comandă:

— Şi, vă rog, fără iniţiative de ultim moment. Avem un plan care pare bun, aşa că hai să ne ţinem de el dacă nu vrem să mai pierdem oameni în zadar.

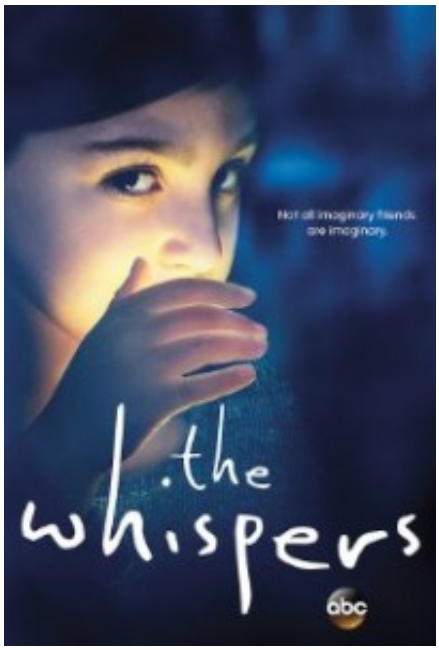

The Whispers

O entitate extraterestră ajunsă pe Pământ, accidental sau voit, se folosește de copii pentru a se infiltra în societatea umană fiind, uimitor, foarte bine informată cu privire la sistemul social, ierarhic și militar al americanilor. În fine, deși, încă de la început, ne sunt clare mijloacele prin care entitatea numită Drill caută să-și îndeplinească scopurile, nu ne este clar și scopul. Vrea să cucerească, vrea să distrugă sau vrea să spioneze și să fugă?

Fmilia agentei secrete Claire Bennigan (Lily Rabe - Sister Mary Eunice McKee din American Horror Story) este în prima linie. Concomitent două evenimente stranii se intersectează: soțul Sean, pilot în aviația US, dispare în misiune, pentru a reapare ca personaj negativ și copilul surdo-mut Henry începe să aibe o comportare neobișnuită, ce culminează cu o vindecare miraculoasă.

Agenta devine suspicioasă și face legătura cu mai multe cazuri stranii de accidente și comportamente deviate ale unor copii de persoane influente. Numitorul comun al tuturor acestor cazuri este prietenul imaginar al copiilor, numit Drill, care comunică, în general, telepatic, și se manifestă vizual prin diverse efecte energetice.

Deși invazia extraterestră este o temă recurentă în literatura și cinematografia de gen, trebuie remarcată ideea de a folosi imaginarul colectiv al copiilor, prin infiltrarea agentului străin ca un personaj imaginar copilăresc, acceptat, până la un punct, de societatea adulților.

Serialul a debutat în 2015 și este compus dintr-un singur sezon cu 13 episoade.

Penny Dreadful

Serialul, început în 2014 și ajuns la al doilea sezon, este regizat și scris de scenaristul John Logan, nominalizat de trei ori la Oscar pentru scenarii (cunoscut pentru: Hugo, Gladiatorul, The Last Samurai, The Aviator, Skyfall, Spectre și altele).

Povestea lui John Logan pleacă de la răpirea fiicei exploratorului Sir Malcolm Murray. În încercarea tot mai disperată de a o găsi ajunge să se confrunte cu cele mai negre și bestiale făpturi din Londra Victoriană. Vrăjitoare și demoni cu puteri supraomenești. Realizând că nu va putea duce singur până la capăt misiunea, Sir Malcolm Murray va strânge o echipă formată din: mediumul Vanessa Ives (Eva Green), pistolarul Ethan Chandler (Josh Hartnett) și Dr. Victor Frankenstein (Harry Treadaway).

Pe lângă monștrii doctorului Frankenstein și vrăjitoare cu puteri terifiante, în serial apar referințe la Dracula, Satana, dar și la Dorian Gray din „Portretul lui Dorian Gray” de Oscar Wilde.

Dacă vă plac poveștile de groază și de mister, asezonate cu un pic de gotic, Penny Dreadful este serialul perfect.

Under the Dome

Under the Dome este un experiment social realizat de o entitate necunoscută pământenilor, poate în joacă sau poate cu rol educativ. Spre finalul serialului acest mister primordial va fi rezolvat, rezolvarea lui fiind de natură să salveze viața supraviețuitorilor din Chester's Mill.

Închipuiți-vă că peste localitatea în care locuiți se pune deoadată un uriaș dom transparent, ca un clopot de sticlă, astfel încât nimeni nu mai poate ieși și nimeni nu mai poate intra în oraș. Aflați în situație critică, de supraviețuire, cetățenii reacționează exagerat în aproape toate privințele. Caracterele tari ies la iveală, la fel și lașii sau cei cu multe schelete în dulap. În scurt timp se constituie o echipă interesantă formată din Dale „Barbie" Barbara (Mike Vogel), fost militar, fost asasin, James „Big Jim” Rennie, un afacerist local, implicat în producerea de droguri, James „Junior” Rennie, un psihopat, Julia Shumway, redactor la postul local de radio și investigator de ocazie.

O frescă interesantă a societății americane și, de ce nu, a societății umane moderne.

Serialul, început în 2013, are trei sezoane și 39 de episoade, fiind realizat după romanul cu nume omonim a lui Stephen King și sub supravegherea acestuia.

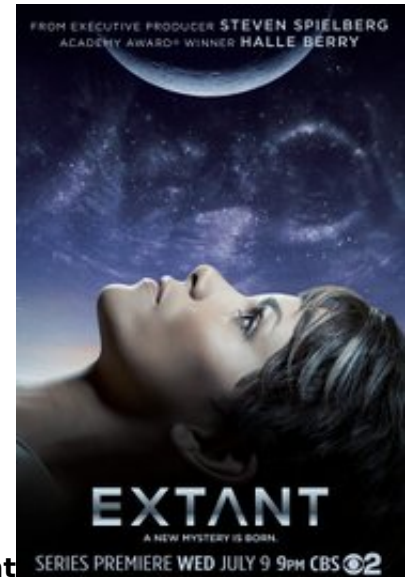
FROM EXECUTIVE PRODUCER STEVEN SPIELBERG
ACADEMY AWARD® WINNER HALLE BERRY
EXTANT
A NEW MYSTERY IS BORN.
SERIES PREMIERE WED JULY 9 9PM CBS

Extant

Scenariul episodului pilot a fost remarcat de Steven Spielberg și Halle Berry într-un concurs de

scenarii. O combinație interesantă de SF, fantasy și dramă familială. Seialul are două sezoane. Primul sezon conține, în marea sa parte, povestea astronautei Molly Woods (Halle Berry), care după o călătorie în spațiu de 13 luni se întoarce definitiv pe Pământ. Deși aparent misiunea este un succes și nimic de povestit nu s-a întâmplat, totuși, în scurt timp după venirea ei, are parte de două șocuri: primul, în timp ce ea era plecată soțul ei John Woods (Goran Visnjic), un inginer biomecanic strălucit, confecționează un băiețel android, ca simulacru pentru copii pe care ea nu-i poate avea, și al doilea: cât a fost în spațiu a rămas gravidă. Cu cine? Evident răspunsul este miezul serialului.

Pe parcurul întregului prim sezon Halle Berry dă un recital de interpretare actoricească, fiind pe rând astronaută, soție, angajată și, într-un final, mamă de copii ieșiți din comun.

Al doilea sezon este mai dinamic. Acțiunile se succed cu repeziuciune, lupta dintre dintre cele trei fracțiuni umanoide, se dau când în trei, când în doi. Nu voi face spoiler, dar amestecul celor două spaime moderne: invazia extraterestră și monștrii lui Frankenstein duc serialul într-o zonă a grotescului. Efectele marca lui Steven Spielberg, jocul excelent al actorilor salvează un serial pornit pe o idee excelent, dar manevrat scenaristic destul de greoi. Inteligența hibrizilor, axiomatic mai mare decât a oamenilor, este pusă de câteva ori, chiar și în debutul sezonului, sub semnul întrebării. Iar Humanich, ei sunt făcuți după chipul și asemănarea oamenilor. Ceea ce rămâne constantă este fățărnicia și brutalitatea lipsită de sens a oamenilor. Măcar ei sunt constanți, salvați - cum altfel - de o mână de eroi hibridizați.

Un serial interesant, care chiar dacă suferă uneori, sau devine plictisitor, aduce ceva nou în piața invadată de seriale zu zombi, vârcolaci și alți adolescenți puși pe rele.

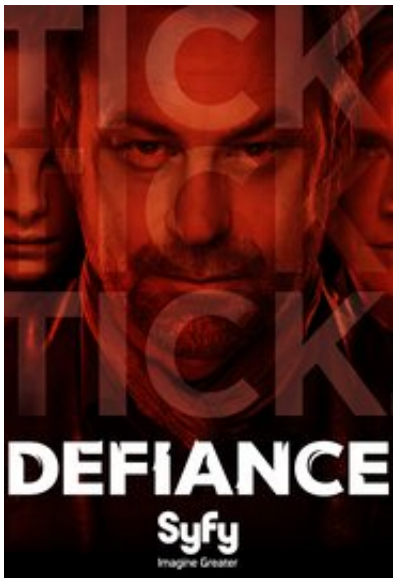

Defiance

Un serial oarecum postapocaliptic, deși termenul de apocaliptic ar trebui extins într-o direcție nouă pentru a cuprinde în el și o invazie nereușită de extratereștri. În fine, distrugerea unui sistem solar îndepărtat, casă pentru mai multe rase de extratereștri, duce la o migrație masivă spre Pământ. Inițial se negociează un refugiu pentru noii sosiți, însă nu se ajunge la un compromis acceptabil pentru toți oamenii și extratereștrii. Se declanșează un război nimicitor, oamenii se apară distrugând și mediul încopnjurător, extrateeștrii încearcă să forțeze o teraformare în folosul lor. Pe parcursul acestei lupte cu toții realizează că în curând Pământul va fi de nelocuit, așa că se instituie o pace universală, des încălcată.

Povestea se împletește în jurului unui soldat lăsat la vatră Joshua „Jeb” Nolan (Grant Bowler), care se întoarce în orașul natal St Louis, pentru a descoperi că acesta nu mai există așa cum și-l aducea el aminte. Acum este o zonă de mixtă, de oameni și extratereștrii, o tabără de refugiați numită Defiance. Jeb ajunge să fie numit Chief Lawkeeper, un fel de Șerif modern, rol pe care și-l

asumă mai mult fără voie. Ca Chief Lawkeeper, Jeb și echipa sa trebuie să păstreze pacea între diferitele specii de extratereștrii, fiecare cu o altă cultură și cerințe, între oameni, dar și între omaeni și extratereștri. De asemenea, trăind într-o societate traumatizată și în care ordinea statală este foarte fragilă, Jeb, alături de ceilalți refugiați trebuie să apare Defiance în fața diverselor atacuri externe.

Un serial care îmbină în mod plăcut lumea colorată din Star Trek, Deep Space 9 și rasele ostile și pitorești din Star Gate.

O rubrică grafică dedicată seriei Star Wars:

Jude WATSON
Avertismentele
Flotei de Asalt
STAR
WARS

Matthew Stover
ECHIPAMENT
STAR WARS

Timothy Zahn
DUEL
STAR WARS

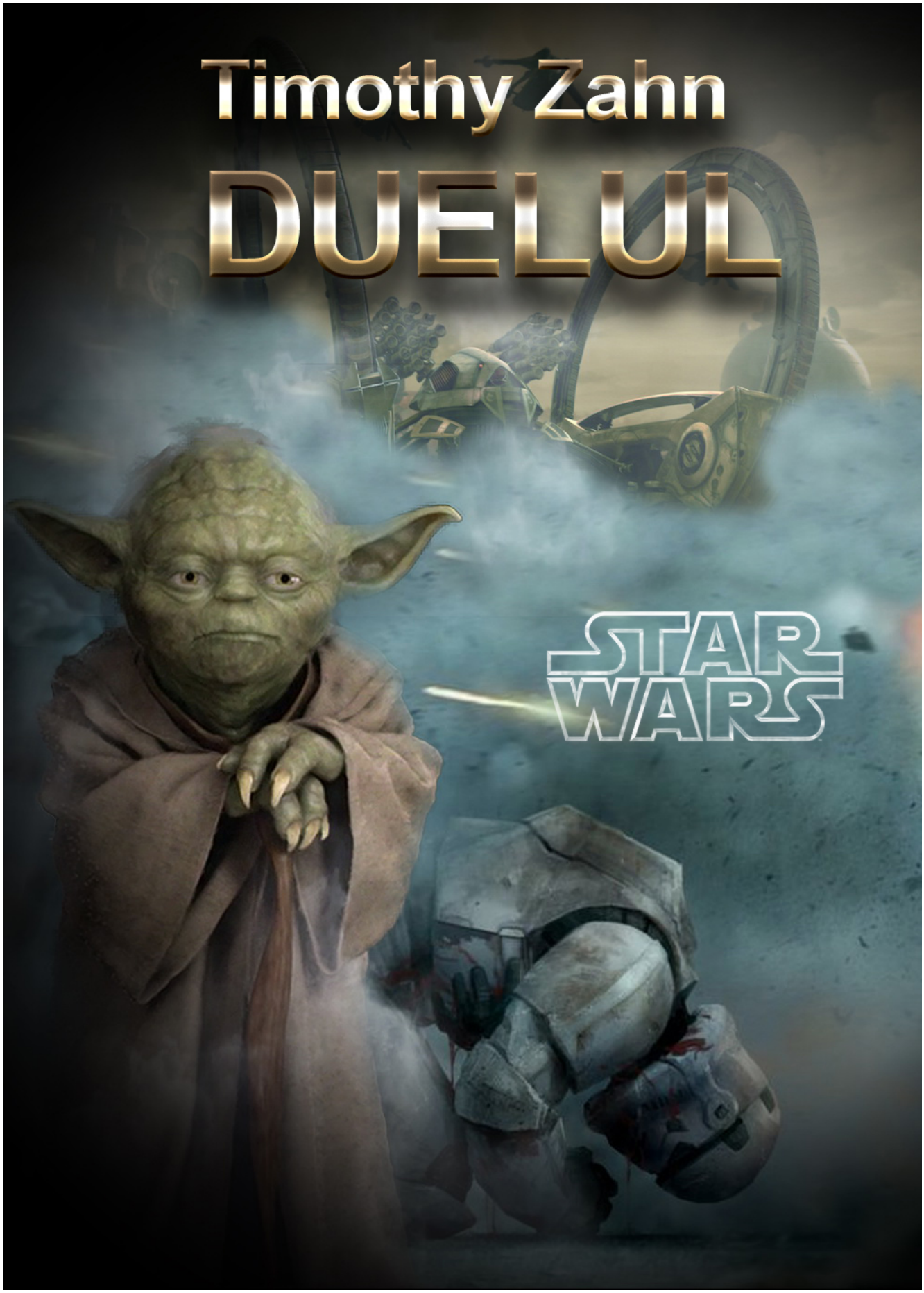
Timothy Zahn
DUELUL
STAR WARS

Consumerism

CE MĂ ENERVEAZĂ PE MINE, MAI ALES ACUM, DE SĂRBĂTORI, CONSUMERISMUL ĂSTA IDIOT. SĂ CUMPERI, AȘA, ORICE, CĂ-ȚI TREBUIE, CĂ NU-ȚI TREBUIE, DOAR CĂ I SE FACE RECLAMĂ SAU CĂ E LA REDUCERE.
DA, TRIST, SOCIETATEA ZILELOR NOASTRE E CIUDATĂ...
UAU! TU VEZI CE VĂD EU?
DA! BOXERI STAR WARS! LA PREȚ PROMOȚIONAL!

După „Limbo The Angellove Society” de Șerban Andrei Mazilu, text în limba engleză, editura Crux Publishing continuă seria povestirilor tipărite pentru a fi oferită gratuit cumpărătorilor, cu povestea lui Dan Rădoiu „Case cu dinți”. Desigur, editarea unor asemenea plachete pentru cititori nu poate fi interpretată decât ca un semn bun, însă eu personal nu vă de ce editura nu le oferă spre comercializare și ca atare, cu ISBN și tot ce trebuie. S-ar putea naște chiar o serie de mini-volume, un fel de „demo” al autorului pentru publicul care nu-l cunoaște.

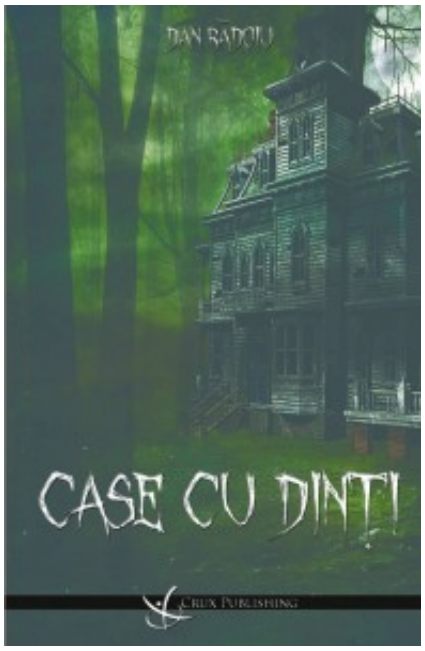

Însă lăsând aspectele tehnice deoparte și concentrându-ne la povestea în sine: despre stilul seducător lui Dan Rădoiu de a povesti am mai scris, exact același umor negru și personaje savuroase de care dăm la tot pasul în volumul „Povestiri de la marginea realității” ne vom lovi și aici, universul ideatic fiind împrumutat parcă din „Blestem în subteran”. Însă, spre deosebire de acea povestire, unde imersiunea în fantastic e permanentă și înspăimântătoare pentru protagonist, aici planul ireal oscilează și se inserează la început subtil, dispărând apoi aproape de tot, pentru a reintra hotărât în viața personajelor, iar acestea îi răspund

într-un mod surprinzător, ignorându-l.

Analiza condiției umane pe care Dan Rădoiu o face în paginile acestei povești trage concluzii triste. Răul apare ca o componentă dată, imposibil și de neconceput de înlăturat, fatalismul fiind îmbrățișat inconștient prin lipsa posibilității de decizie înafara tiparului comportamental indus de propria condiție. Avem în personaje tipologii umane emblematice, foarte bine conturate pentru dimensiunile textului, însă ele nu surprind decât prin unicitatea ideii care le animă și prin lipsa oricărei tendințe de evoluție.

Uneltirile vieții subterane au și aici – ceea ce pare a deveni o temă predilectă a lui Dan Rădoiu – rolul de motor al acțiunii de suprafață, fantasticul părând că se limitează doar la a provoca scânteia. Și tocmai platitudinea personajelor și cursul molcom al acțiunii într-o aparent inevitabilă direcție pregătesc terenul pentru un final surprinzător, odată cu reintrarea brutală a supranaturalului în scenă.

Simetria este perfectă, cercul se închide ermetic, încătușând în buclă și invazia răului în lume, însă nu și germenii săi. Răul nu este învins, el nu poate fi învins, chiar dacă pare a se consuma pe sine însuși, el doar se extinde. Și se extinde, tot mai mult, cu fiecare suflet corupt, cu fiecare casă care răsare și care are dinți.

Probabil că toate pe care le-am scris mai sus vă vor duce cu gândul la o poveste horror gravă. Nici vorbă de așa ceva. Pentru a fi convingător, Dan Rădoiu apelează, dimpotrivă, la umor în locul sumbrului. Un pariu riscant, am putea spune, dar câștigător. Proza are nerv, ritmul e alert, în niciun paragraf cititorul nu apucă să se plictisească, dimpotrivă. Ca maestru al absurdului – pentru cine nu știe, scriitorul Dan Rădoiu conduce și un atelier de confecționat povestiri absurde, „La un ceai” – autorul mizează în construcția umorului și pe sfidarea logicii, însă nu suficient cât să o facă încadrabilă în această categorie, rămânând o proză fantastică.

Dacă va fi prinsă într-un volum mai amplu de povestiri tematice, eu personal aș fi curios să-l citesc. Între timp, „Ferma de dinozauri” se află în lucru.

Prima carte citită din „recolta” de Gaudeamus 2015, dar și cea mai grea. Nu doar prin conținut, ci și prin mesaj. Aproape că-mi doream o continuare a primului roman, cu lumea lui populată de personaje ce răspund invaziei plantelor cu o admirabilă curățenie sufletească, însă am fost lovită de o ploaie de meteoriți.

Să ne imaginăm o noapte senină de vară. Am sta întinși pe spate pe o plajă vastă, ațintind cu ochii cerul plin de comete. Sau pe un platou montan crezând că, astfel, bolta ne-ar fi mai aproape. Că dorințele ne-ar fi mai lesne de îndeplinit dacă am surprinde primii căderea aștrilor. Dacă toate astea s-au întâmplat anul trecut, sau se vor întâmpla anul ce vine, am fi simpli muritori, purtători de doruri și nevoi ancestrale. Dar dacă stelele ar cădea la o sută de ani de la apariția „Vegetalului”, când nimeni n-ar mai citi cărți tipărite, iar Milu ar fi un nume transmis prin generații, poate am vedea bolovanii cosmici cu alți ochi. Iar ceea ce nouă ni s-ar părea cădere ar putea fi o piruetă a doi aștri însuflețiți, prinși într-un dans atemporal. Indiferent câtă vreme va trece, omul va fi unicul purtător / păstrător de sentimente.

Cam despre asta-i Mineralul. O analiză a dorințelor celor mai vechi oameni, care au pândit cerul în așteptarea semnelor. Care l-au perceput ca pe un miraj al vieții veșnice, dorindu-și să-l stăpânească, fără să se întrebe prea mult ce-ar însemna asta. E despre mijloacele prin care, cu bani, acele visuri pot fi îndeplinite. Cu ce sacrificii din partea omenirii întregi, cu ce preț plătit de o planetă pustiită... n-ar mai conta. Visul suprem, cel al nemuririi, ar fi atins. Dar nu pot să nu rămân cu o întrebare: când omul se va apropia de piatră, cine ar avea mai mare nevoie de celălalt? Omul, de duritatea și de veșnicia pietrei sau roca de sufletul capabil de simțire? Ce vis ar fi mai puternic? Cel al pământeanului doritor de viață veșnică, ori al mineralului amorf, avid de ardere?

La o primă vedere, romanul ar putea părea ușor dezechilibrat, prin prestația personajelor principale preponderent masculine. Numai că mercenarilor Cruz și Cien, jägertului Novak, astronautului Tomas și umbrei Achim le dau magistral replica Ada și Lil De Vries. Prima – doar prin amintirile lui Cruz, a doua – transpunând simțirea dincolo de uman, făcând o analiză detaliată a fiecărui gând ce-ar da naștere unui fior, traducând trăirile celeste pe înțelesul pietrei, al oamenilor însingurați, al călătorilor. Conștiința umană pune în balanță alegerea, trădând forța și, în același timp, fragilitatea muritorului. Acceptă rezultatul cu provocările acestuia, dar șovăie în a accepta minunea unei transformări.

N-am putut să nu remarc omagiul adus volumului semnat de Alexandru Ungureanu, prin prezența cerbului maiestuos ce intervine, la un moment dat, în desfășurarea acțiunii. Un animal de legendă, precum Cerbii cel Blânzi cu Veșnicia în Oase. Pe parcursul romanului, un alt personaj face referire la moarte ca trecere a marelui prag.

Pentru mulți dintre cititori ar putea părea ciudat, dar la finalul cărții mi-au venit în minte versurile lui Nichita Stănescu, un poet ce a simțit că mineralul înțelege necuvinte:

„Și-atunci mă apropii de pietre și tac,

Iau cuvintele și le arunc în mare”

Ce a adus nou: Un îndemn adresat umanității de a-și aprecia valorile înnăscute sau dobândite, de a investi în păstrarea și dezvoltarea acestora. Un sfat de a-și căuta veșnicia în ciclul viață-moarte pe care-l privesc blazați de generații și ale cărui reguli ar vrea să le schimbe.

Cu ce am rămas: „Materia îi cuprinse pe amândoi într-o singură îmbrățișare, unindu-i într-o ființă unică. (...) Și când cutremurul se potoli, erau altceva, altundeva. Pentru totdeauna împreună. Simțind asta cu întreaga alcătuire.”

Înainte de 1989, *Almanahul Anticipaţia* a constituit unul dintre refugiile amatorilor de literatură SF&F. Acum, când lucrurile sunt aşezate pe cu totul alte coordonate, el îşi caută locul în peisajul publicistic autohton.

Ceea ce m-a impresionat încă de la început a fost coperta. Este superbă, exact ceea ce-i trebuie unei publicaţii pentru a atrage privirile. Tudor Popa s-a întrecut pe sine atât aici, cât şi în ilustraţiile interioare ale almanahului, care nu fac decât să ridice standardul.

ALMANAH
ANTICIPAȚIA
2016
793
ANTICIPAȚIA
TUDOR POPA

Volumul debutează cu trei articole, semnate de Alexandru Mironov, Cătălin Badea-Gheracostea şi Alin Arghira, care aduc în discuţie cum va fi viitorul, lumile fantastice din literatura autohtonă şi răspunsul la întrebarea „ce va deveni literatura?”

Vechile *Almanahuri Anticipaţia* includeau o rubrică dedicată unui anume autor, intitulată „Medalion”. Fără a păstra titlul, secţiunea respectivă se regăseşte şi în almanahul de anul acesta, fiindu-i dedicată lui Dănuţ Ungureanu. Alături de un interviu luat de Marian Truţă, rubrica include şi două povestiri: „Lumină lină” şi „Pedala mâncând pământul”. Dacă primul text se situează pe tărâmul unei space opera cu iz de legendă, cel de-a doilea aduce la viaţă legenda unei maşinării antice – păstrând astfel un teritoriu comun, în pofida diferenţelor dintre ele. Dănuţ Ungureanu mi se pare liantul între SF-ul ante-decembrist, plin de simboluri, şi cel actual, mult mai direct.

„Ultimul jurnal al Lachrimosei” de Alastair Reynolds este cea mai nouă povestire din universul *Revelation Space* şi tratează un episod din viaţa Ultranauţilor. Îmi place foarte mult seria lui Reynolds, dar mă deranjează faptul că traducătorii nu se obosesc să păstreze o coerenţă a termenilor (de exemplu, până acum cititorul român are de-a face cu trei denumiri: Inelul Sclipitor, Centura Strălucitoare şi Glitter Band).

În „Telefonia”, Florin Pîtea ne propune un nou text din proiectul steampunk/fantasy *Cartea cu scoarţe de argint, ferecate*. Am recunoscut şi cu altă ocazie că mi-a plăcut modul în care autorul reuşeşte să îmbine atmosfera de secol al nouăsprezecelea cu starea actuală a omenirii, asezonând produsul cu un umor fin. Povestirea de faţă nu face excepţie, comprimând mai bine de un secol de evoluţie a telefonului în doar câteva zile.

Alexandru Lamba este una dintre vocile cele mai puternice ale noului val de scriitori. Povestirea *Reculul praştiei*, apărută în CPSF, o consider una dintre cele mai bune apariţii ale anului 2015. În textul din almanah, „Afaceri murdare”, adaugă o culoare în plus: umorul. Astfel, periplul unui om care se angajează ca gunoier spaţial ne permite să facem o excursie printr-un univers extrem de bine articulat din punct de vedere ştiinţific şi imagistic.

„Smeritul şi Ocheana atotvăzătoare” a lui Matthew Kressel este o povestire stranie şi surprinzătoare atât prin premise, cât şi prin desfăşurare şi final. În ea, autorul ne face părtaşii periplului a două fiinţe dintr-un viitor îndepărtat, care recuperează conştiinţa unei femei şi încearcă să afle informaţiile pe care le conţine aceasta. Mi-a plăcut foarte mult dezvoltarea acţiunii, care mi-a amintit de *Bolero*-ul lui Ravel, cu structura lui repetitivă căreia i se adaugă mereu o componentă nouă, până se ajunge la un punct culminant fabulos.

Sarah Pinsker ne propune în „O şosea pe două benzi” o abordare aparte a ideii protezei bionice. O defecţiune a interfeţei om-proteză duce astfel la halucinaţii care – pentru a păstra abordarea muzicală – m-au transpus în universul celor de la The Doors. Povestirea nu are o miză anume, dar ideea în sine mi s-a părut interesantă, iar execuţia a fost reuşită.

În „Vânătoare de mutanţi”, Aurel Cărăşel prezintă un viitor post-apocaliptic dominat de roboţi, în care omenirea se află undeva la pragul dintre legendă şi realitate. O distopie scrisă bine, cu o oarecare teatralitate care mi-a amintit de Shakespeare.

Peste povestirea subsemnatului, „Circarul”, voi trece menţionând doar că se referă la un viitor în care fiecare om readuce la viaţă pe câte o planetă o lume din istoria omenirii, cu ajutorul tehnologiilor.

„Ziua când lumea s-a întors cu susul în jos” de Thomas Olde Heuvelt mi-a reţinut atenţia încă de la început. Premisele expuse în titlu sunt suficient de complexe pentru a risca un text care să se prăbuşească din cauza neglijenţelor de ordin ştiinţific. Din acest punct de vedere, autorul nu se ridică la înălţimea provocării. Deşi e atent la unele detalii, pe altele le ignoră într-un mod grosolan, ceea ce dărâmă întreg cadrul construit. Ceea ce salvează acest text este, totuşi, cheia simbolistă în care e

interpretat. Pentru că întoarcerea lumii cu susul în jos se referă atât la fenomenul fizic de inversare a gravitaţiei, cât şi la faptul că viaţa protagonistului e dată peste cap de evenimente care nu au legătură cu cataclismul. Astfel, povestea lui de viaţă dă o savoare aparte, care mi-a permis s-o privesc ca pe *Micul prinţ* a lui Saint-Exupery sau *Alice în Ţara Minunilor* a lui Carroll.

Alaya Dawn Johnson vorbeşte în „Un ghid al fructelor din Hawai'i” despre un viitor în care Pământul este condus de vampiri. Nu, nu este vorba despre genul care a invadat în ultima vreme piaţa fantasy. Este o povestire interesantă, care aminteşte întrucâtva de SF-ul anilor '40-'50, când omenirea ajungea să fie subjugată de cine ştie ce creaturi extraterestre.

Gray Rinehart cu a sa „Ţărâna în ţărână, Pământul în Alluvium” face apel la o recuzită care-mi place extrem de mult: diferenţele dintre două culturi, rase, care ajung să construiască intriga, conflictul. Mai precis, este vorba despre două expediţii – una umană, cealaltă extraterestră – care îşi dispută o planetă din univers. Atât din punct de vedere al intrigii, cât şi stilistic şi la nivel de idei mi s-a părut un text frumos executat.

În „Precaritatea nivelei cu bulă de aer”, Viorel Pîrligras dă impresia că abordează combinaţia space opera - anchetă poliţistă. E doar o aparenţă, pentru că ancheta reprezintă o simplă formalitate. Umorul autorului merge de la tuşele ironic-amare referitoare la birocraţia care face totul doar de faţadă, până la finalul care – oferind cheia rezolvării – dechide calea şi mai multor întrebări.

„Blana de iepure” a Ursulei Vernon mi-a amintit de *Povestea porcului*, dovedindu-mi că, în ziua de azi, basmele pot fi transpuse în texte SFFH credibile. Textul descrie viaţa de pe o planetă pe care oamenii coabitează cu nişte fiinţe asemănătoare unor iepuri încornoraţi, care-şi leapădă blana în timpul nopţii, transformându-se în fiinţe umane. Departe de a continua pe firul clasic al basmului, povestirea coteşte în direcţii care amintesc de exeprienţele şamanilor din America Centrală.

Ovidiu Petcu ne oferă în „Timpul - final deschis” o expunere care îmbină filosofia cu explicaţia ştiinţifică. Acţiunea în sine are rol secundar. Oarecum, mi-am imaginat-o ca şi cum *Odiseea spaţială* a lui Kubrick s-ar fi încheiat revenind la oamenii-maimuţă care deschid filmul, demonstrând că totul a fost doar o viziune a viitorul pe care specia lor avea să-l împărtăşească.

Eugen Cadaru mi-a captat atenţia încă de la volumul de debut, *A opta zi e-n fiecare noapte*, cu modul în care îmbină realitatea cu fantezia, fără a oferi explicaţii ştiinţifice sau o rezolvare finală. La fel procedează şi în „La statui”, o povestire în care un moment din timp şi spaţiu rămâne (aproape) împietrit, deşi anii trec în mod firesc în jur. Premisa mi-a amintit de o povestire citită demult, în adolescenţă – căreia nu-i mai ştiu titlul şi autorul – în care studiul efectuat timp de decenii asupra unui grup statuar uriaş dovedeşte că reprezintă de fapt nişte fiinţe ale căror gesturi se derulează extrem de încet.

În „Fericitul viitor”, Balin Feri porneşte de la o ipoteză interesantă – dacă transformarea embrionului uman în pântecele mamei trece de la stadiile primare ale celulelor până la omenirea actuală, nu cumva procesul gestaţiei reprezintă, de fapt, un „film” al evoluţiei? Şi, implicit, dacă aceasta ar fi prelungită, nu s-ar putea afla cum va arăta omul viitorului? Ideea este interesantă şi n-am mai întâlnit-o până acum. Recunosc că am urmărit desfăşurarea acţiunii şi cu un uşor amuzament, deoarece – fiind născut la 10 luni – m-aş încadra în „lotul” vizat de autor.

Bogdan Cismariu propune în „Sora Nemira” un viitor pragmatic, în care imaginaţia este adusă în faţa justiţiei, singurul lucru acceptabil fiind realitatea demonstrabilă. Povestirea mi s-a părut un text-omagiu, în sensul în care Sora Nemira, protagonista, a deschis poarta către lumi imaginare întocmai cum a făcut editura Nemira prin colecţia Nautius.

În mod cert, *Almanahul Anticipaţia 2016* nu poate fi comparat cu cel de dinainte de 1989. Atunci, el încerca să cuprindă între paginile sale un crâmpei din tot ceea ce nu avea voie să apară. Acum, când condiţionarea a dispărut, acel scop a devenit vetust. Almanahul este o revistă cu

apariţie anuală, care cuprinde texte de calitate, într-o prezentare menită să atragă privirea şi cititorii. Şi realizează cu prisosinţă acest demers – pornind de la copertă, continuând cu hârtia de calitate şi prezentarea grafică futuristă a paginilor, apoi cu îmbinarea echilibrată de texte româneşti şi străine.

Nu cred că este important dacă acest almanah „mai e util”, „se compară/nu se compară cu ce era odată” şi alte discuţii pur teoretice. Concret – *Almanahul Anticipaţia 2016* este un volum bun, cu un conţinut de calitate, care merită să stea pe standuri şi în biblioteci. Iar Marian Truţă merită felicitări pentru efortul de a coordona un proiect de această natură.

Genul fantasy e formulă literară relativ nouă, cu primele mărci și carateristici începând să se contureze abia în secolul XIX, în era victorianismului, odată cu textele lui C.S. Lewis și J. R. R. Tolkien. În prezent, fantasy-ul se reclamă ca literatură postmodernă, în principal prin pastișarea motivelor basmice, a ființelor mitologice și a epocii medievale. În timp ce în literatura universală se observă o reiterare a mitologiei celtice și a culturii medievale, în fantasy-ul românesc gama largă de basme rămâne în mare parte o sursă neglijată, cu excepția figurii vampirice, care a devenit între timp marcă hollywoodiană supralicitată.

În primul volum din *Fluviul șoaptelor, Haiganu* (Hac!BD, 2015) Marian Coman reușește să transceandă tematica clasică a romanelor fantasy și să introducă în joc mitologia românească. Mai mult, el reușește să prelucreze mult cunoscutele formule fantasy, preluând elemente populare, basmice și pastișându-le într-un mediu autohton.

Atuul romanului este accesibilitatea conferită de seria benzilor desenate *Harap Alb continuă,*

ilustrată în volum prin capitolele scurte, narativitatea tranzitivă și pasaje descriptive reduse. De asemenea, înțelegerea lecturii e faciliatată de harta reprodusă pe fețele interioare ale copertelor 1 și 4. Prezentarea spațiului în care lumea fictivă se desfășoară are rolul de a facilita imersiunea în mediul fantastic, lucrul întâlnit de obicei în serii complexe precum *Stăpânul inelelor, Cântec de gheață și foc* sau, mai aproape de casă, *Abația*. În acest sens, volumul promite o posibilă expansiune spre alte medii, dar și nașterea unui fandom.

Marian Coman reușește să depășească orizontul de așteptare al majorității fanilor fanstasy din România, îndreptând tematica celtic spre un mediu autohton, folosindu-se de mitologia dacă. Atât nomenclatura topologică, cât și cea religioasă sunt puternic influențate de mitologia geto-dacică.

În aceeași ordine de idei, Marian Coman se inspiră atât la nivel formal cât și tematic din *Povestea lui Harap Alb,* patrimoniul cultural pe care îl pastișează, dezvoltând atât tradiția, cât și entitatea culturală românească. Firul narativ din *Haiganu* include atât o continuare a spațiului descris de Creangă, cât și o reinterpretare detașată și postmodernă. Astfel, îndrăgitele personaje din basme sunt reconturate în stilul fantasy-ului clasic, spre exemplu transformarea Sfântei Vineri în Neris cea Mare, cei Cinci Mari, care amintesc de povestirea *Cinci pâini* a lui Creangă, precum și revenirea personajului Împăratul Roșu.

Religiile păgâne specifice spațiului românesc sunt desconstruite și reinterpretate sub aspectul vrăjitoriei și dogmei: la sfârșitul capitolului opt se află descrierea unui fel de exorcism, iar structura ierarhică a oficialilor religioși pregnează toată cartea. Multe pasaje au caracter profetic pentru firul epic, pasaje care pot însă reprezenta indicii pentru următoarele volume. Capitolul 17 cuprinde o instanță a repovestirii genezei, prin care universului fictiv îi este atribut o cultură proprie.

Pastișarea însă nu se limitează strict la cultura socio-istorică românească, neavând pretenția unei lucrări naționaliste, ci preia elemente din contemporaneitatea globală. Oribilul eveniment al exploatării orfanilor în scopuri militare își regăsește ipostaza în spațiul Asiei Mici sau Africii de Nord, și anume în războiul din Sudan, în care minori începând de la vârsta de doisprezece ani au participat la luptă. Prezența triburilor nomade, a căror principală ocupație este negustoria ilicită, se regăsește în instanțele triburilor țigănești de-a lungul istoriei.

La nivel lingvistic, Marian Coman își asumă un limbaj învechit, acest lucru însă nu dintr-o stilizare excesivă și o romanțare a actului literar transpusă într-un vocabular ”literar”, didactic și uzat, ci instrumentalizând arhaismele pentru a reda o atmosferă și un specific. Limbajul evocă universul lui Creangă, pe care îl recontextualizează totodată. Pe lângă acestea, multe fabule și zicători sunt sudate în mentalitatea personajelor din tot ținutul, elementele folclorice dictând multe aspecte ale vieții și norme sociale.

Deși reiterarea mitologică și basmică nu este un *novum* în cadrului postmodernismului, pentru spațiul literar românesc, slab reprezentat sub acest aspect, seria *Fluviul Șoaptelor* nu se poate bucuria decât de o recepție critică pozitivă. Dacă următoarele două romane vor menține același stil și aceeași direcție estetică, saga ar putea fi ușor integrată în canonul fantasy-ului clasic românesc.

Pe final de an şi - de ce nu? - de eră, fiecare individ îşi face bilanţul, indiferent care ar fi poziţia sa în societatea locului şi a momentului de reaşezare a zarurilor Fortunei. Şi tot atunci, fie că e supus vicisitudinilor vremurilor, fie că le-a încălecat ca un surfer pe Marea Timpului ori un vestitor al Apocalipsei, aproape fiecare cedează tentaţiei de a privi în viitorul proxim. Unii fac asta cu fastul ceremonial asortat robelor, al uneltelor ritualice şi al bucatelor de pe mese, alţii dezgropând vechi tradiţii populare ori ascultând glasul sângelui străbun. Celor care preferă cea mai simplă şi, în opinia mea, cea mai incitantă metodă, li se deschide o lume mult dincolo de lucirea amăgitoare a unui glob de cristal. Şi nu este vorba doar despre vechiul meu prieten, Tarotul, ci şi despre metode aducătoare de plăceri intelectuale şi de provocări diverse. Aşadar, să vorbim despre calea Oracolului, care începe cu citirea magică.

În primul rând, cu ce diferă ea de o pasiune pe care, sper, o avem încă mulţi dintre noi, lectura? Paginile altora ne hrănesc spiritul, ne învaţă lucruri noi şi ne aduc o plajă largă de emoţii şi dileme intelectuale. Sunt un festin pentru minte şi inimă, chiar dacă

vrem astfel doar să alungăm plictiseala unei nopţi ce pare fără sfârşit. Însă atunci când utilizăm volumele luate de pe rafturile bibliotecii ca instrument de divinaţie, îi cam dăm cu tifla Destinului. Scriitorii sunt, în fond, creatori de căi spre alte realităţi şi chiar născători de lumi sau planuri, în care toarnă din energia, spiritul şi personalitatea lor, chiar şi atunci când fac eforturi conştiente să nu se scrie pe sine. Ei îşi trimit copiii literari ca punţi spre acele sectoare ale marelui model universal ce li s-au deschis cunoaşterii, invitaţii pentru oricine e destul de curajos să păşească pe ele şi să deschidă uşi, poate, interzise. Oricât de exotice şi de îndepărtate ne par aceste lumi, atâta vreme cât creatorii sau măcar vizitatorii lor sălăşluiesc lângă noi, ele vor intra într-o stranie armonie cu a noastră. Şi tocmai asta permite evenimentelor să rezoneze cât să ne putem ghida după paginile lor. Putem pune o întrebare la care căutăm răspuns, putem dori caracterizarea unei situaţii, a unei persoane sau acţiuni. Iar aici intră în joc una dintre cele mai vechi şi, pentru unii, cele mai periculoase arme ale omului. Instinctul.

Suflarea sa ne va călăuzi spre cartea potrivită, şi nu regulile stricte ale vreunei discipline divinatorii. Nu există cărţi sfinte, după cum nu există tomuri interzise. Dacă ne face cu ochiul un manual de geometrie, Codul penal, o carte de bucate, Iliada, o bandă desenată, o antologie poliţistă, un grimoire, un dicţionar sau un roman de dragoste, toate ne pot ajuta. Procesul în sine e, de asemenea, simplu. Lăsăm mintea să se golească şi mâinile să deschidă cartea la o pagină oarecare. Alegem un fragment - un cuvânt, o frază, un paragraf, o pagină întreagă. Ne putem opri asupra unui element sau a legăturilor dintre mai multe elemente. Le putem rearanja, crea asociaţii noi pe baza lor, le putem lăsa să ne inducă imagini, mirosuri, revelaţii, acţiuni aparent fără noimă, discuţii cu alţii sau meditaţii în solitudine. Încă o dată, lăsăm eul adânc să lucreze. Desigur, partea cea mai importantă abia acum urmează.

După ce răspunsul ni s-a dezvăluit în totalitatea sa, e lămuritor şi folositor la nivelul conştient, ce facem? Evident, a acţiona subconştient, dar mai ales a creiona un plan în baza lui va modifica viitorul pe care l-a prefigurat chiar răspunsul, viitorul ţesut oarecum de mâinile altora. Am devenit, pentru noi înşine, Oracol, destrămând o parte din acea ţesătură. Dar nimeni nu trăieşte singur, chiar şi când e însingurat. Vom genera valuri de timp prin acţiunile noastre, valuri care îi vor afecta şi pe cei din jur, cunoscuţi şi necunoscuţi, vor modifica pentru noi cursul evenimentelor, al timpului şi al istoriei, în funcţie de miza jocului nostru. Comunicând unui public cât mai larg ceea ce ştim, vom înmulţi valurile şi le vom face să se ciocnească. E o ruletă rusească, un risc pe care şi-l asumă cam orice scriitor cu texte predictive, mai ales cei din domeniul science fiction şi fantasy. Pentru că scriitorul care nu lucrează după dictarea Destinului, a Inspiraţiei, nu e scribul vreunui zeu flămând, hrănindu-se din energia şi sudoarea sa, ci un Maestru al realităţii. El sculptează lumea din jurul său odată cu cele pe care le vede cu ochii minţii.

Şi aşa ajungem la marea întrebare. Ce e Oracolul? Un scriitor? Doar un cititor? Un cititor şi un scriitor? În fond, chiar şi cărţile altora pot deveni instrumente pentru propriile scheme, linii de motive şi modele creatoare. Un creator de cifruri, dacă ne gândim la exemplul delfian al predicţiilor atât de încurcate, că puteau fi reinterpretate în zeci de feluri? Recunosc că, fiind eu însămi scriitor de cursă lungă, cititor înrăit şi, fără modestie, iniţiată într-ale ocultului şi căilor misterioase, am meditat mult la întrebarea asta. Şi am ajuns la concluzia că Oracolul e tot şi toate, sfidându-i nu doar pe zei, ci şi propria pretenţie de a se autodefini. E cel sau cea care vede drumul ascuns altora de ceţuri şi nu pregetă nici să-l urmeze, nici să iasă de pe el, dacă i se pare greşit. Nu trăieşte într-un turn, indiferent la suferinţele altora. Acţionează, simte, ascultă şi vorbeşte, nu se teme de adevăr, nici de sine şi nici de puternicii orei. E omul care îşi străbate propriile dureri, furii, revolte şi nu uită să iubească şi să dăruiască, după cum nu pregetă să lupte pentru convingerile sale şi să corecteze ce e distructiv. E acea creatură fantastică poate ce poate mula realitatea pe năzuinţele sale legitime, dar se poate şi ea mula după realitate, ca să o transfigureze potrivit unui scop comun. Mai ales, Oracolul e acel individ care nu are nevoie de măşti, instrumente, de supunerea altora. Care atunci când judecă - în fond asta sunt predicţiile, un proces de judecată, o face fără dorinţa de răzbunare sau de a provoca suferinţă pentru propria distracţie. E mult, e puţin? Încercaţi măcar o dată să îi cântaţi partitura şi veţi înţelege şi singuri.

(Fragment din eseul ***Hypnos şi Morfeu***)

Pe parcursul celei de a doua jumătăţi a secolului 20 au fost făcute studii aprofundate asupra viselor şi experienţelor vizionare. Într-un context istoric deosebit de dramatic, al începutului erei spaţiale şi cibernetice, când umanitatea îşi demonstra ambiţia să descifreze enigma vieţii, aceste studii au început să capete valenţe mistice şi religioase. Starea de spirit a perioadei respective este surprinsă foarte fidel în filmul „2001. A Space Odyssey” (1970), în regia lui Stanley Kubrick. Fantastica scenă *Stargate* din acest film, care abundă în efecte vizuale psihedelice, arată cum un astronaut se reuneşte cu Dumnezeu.

Disciplina tehnoşamanismului, formată în ultimele decenii, are ca obiectiv explorarea viselor şi transelor induse cu ajutorul unor mijloace tehnologice. Metodele sale includ dispozitive de stimulare cerebrală transmagnetică, dispozitive de neurofeedback, sunetul şi muzica electronică şi, într-o ipostază de prototip, ciberspaţiul, aplicate uneori în asociere cu droguri psihoactive.

În anii 50 cercetătorul american John C. Lilly a iniţiat o serie de experienţe ce urmăreau studiul vidului senzorial. Încercând să elucideze procesele cerebrale şi dependenţa lor de stimuli externi, Lilly şi-a propus să afle cum reacţionează omul atunci când este izolat în totalitate de orice impulsuri senzoriale. În acest scop, i-a introdus pe subiecţii experienţelor sale într-un rezervor cu apă încălzită până la temperatura pielii şi i-a echipat cu o mască respiratorie, creându-le astfel un mediu lipsit completamente de impulsuri vizuale şi sonore.

Toţi subiecţii au demonstrat nişte reacţii asemănătoare. S-a constatat că după 15 minute de izolare survenea o perioadă de disconfort şi panică, după care, dacă aceasta era depăşită, urma o serie nesfârşită de viziuni şi halucinaţii absolut incredibile.

Tema experienţelor cu vid senzorial este prezentă în filmul „Altered States” (1980), o adaptare după romanul omonim al lui Paddy Chayefsky. Filmul a fost nominalizat la premiul Oscar pentru efecte speciale, fiind devansat de „Războiul Stelelor. Imperiul Contraatacă”. Protagonistul peliculei, interpretat de Willam Hurt, este un *alter ego* al lui John C. Lilly, obsedat de idei religioase, care realizează nişte experienţe de izolare senzorială similare. Ulterior, în timpul unei expediţii în jungla

amazoniană, personajul cunoaşte efectele unei plante halucinogene utilizate în ritualurile unui trib de aborigeni. Întors în Statele Unite, el încearcă să amplifice experienţa, aplicând planta halucinogenă în combinaţie cu izolarea senzorială.

Ceea ce urmează ţine deja de domeniul science-fiction-ului pur. În timpul unei experienţe de o putere covârşitoare, protagonistul suferă o mutaţie genetică temporară şi regresează spre o etapă inferioară a evoluţiei, până la stadiul de maimuţă. Apoi petrece o noapte în grădina zoologică, vânând antilope asemenea unui om primitiv.

Eroul filmului nu se opreşte doar aici. În timpul experienţei finale, de o forţă extraordinară, înfăţişată prin efecte speciale spectaculoase, prin zgomote şi străfulgerări de lumină, el sparge o breşă în spaţiu şi timp şi se întoarce în momentul genezei universului şi al originii vieţii, a cărui amintire se păstrează în neuronii fiecărui om. La sfârşit, personajul reuşeşte să revină la forma umană, după un prodigios contact cu forţele sacre ale naturii.

O interpretare hilară a experienţelor cu vid senzorial este înfăţişată într-un episod din serialul The Simpsons, în care băşcăliosul Homer Simpson îşi petrece timpul într-un tub de izolare senzorială, meditând asupra problemelor existenţei, în timp ce corpul său este transportat prin cele mai ciudate locuri.

O posibilă aluzie la pelicula „Altered States” face filmul de animaţie japonez „Akira” (1988), în regia lui Katsuhiro Otomo. Acţiunea sa se produce într-un viitor apropiat, după cel de-al treilea război mondial, într-un Neo-Tokyo construit după ce oraşul Tokyo fusese distrus cu desăvîrşire de puterile supranaturale ale unui personaj enigmatic pe nume Akira. Această catastrofă a fost rezultatul unor experienţe ştiinţifice secrete ce urmăreau crearea de supraoameni.

Câteva decenii mai târziu, o succesiune de evenimente conduce la nimicirea repetată a metropolei nou construite. În personajul Tetsuo, membru al unei bande de bikeri adolescenţi, se redeşteaptă energia monstruoasă a lui Akira, după ce Tetsuo este supus unor experienţe conduse de o organizaţie militară. Ambiţiile iresponsabile ale unor politicieni corupţi, ale unor militari cruzi şi ale unor oameni de ştiinţă avizi să pătrundă în misterele creaţiei duc la declanşarea, prin intermediul lui Tetsuo, a unor reacţii similare cu cele din momentul apariţiei universului.

Filmul „Akira” reiterează ideea că energia din care au fost plăsmuite stelele se regăseşte în fiecare organism, într-o stare latentă, ca într-un somn, ca zeul Vishnu adormit în oceanul Ananta, şi că la un moment dat această energie ar putea să se trezească din nou. Deşi „Altered States” şi „Akira” sunt doar nişte filme SF, acestea reprezintă cu siguranţă nişte aluzii subtile la ceea ce se întâmplă în laboratoarele moderne.

Culturile tradiţionale au cunoscut din timpuri imemoriale diverse metode controlate de a accede la experienţe supranaturale, iar în cazul în care ar fi aplicate în asociere cu mijloacele erei tehnologice, ele ar avea nişte efecte surprinzătoare. Indienii din America Latină ştiu să valorifice potenţialul imens al plantei amazoniene *yage,* cunoscute şi sub numele de *ayahuasca* şi supranumite „liana lumilor paralele”. Scriitorii beatnici Allen Ginsberg şi William Burroughs au descris în detaliu viziunile provocate de această plantă în cartea „Scrisorile yage”. Discipolii aborigeni sunt instruiţi şi pregătiţi timp de un an de şamani cu experienţă înainte de a se lansa în călătorii vizionare induse de yage, pentru a fi protejaţi astfel de pericolul unor atacuri din partea unor forţe agresive ascunse în subconştientul fiecărui individ.

Acelaşi Allen Ginsberg a lansat alături de alţi reprezentanţi ai contraculturii americane o adevărată modă a călătoriilor iniţiatice la şamanii din Peru. În acest scop s-a constituit o reţea turistică bine organizată. Recent o echipă de la Televiziunea Română a întreprins şi ea o astfel de escapadă în Peru. Ulterior unul dintre membrii echipei s-a dovedit a fi foarte nemulţumit de faptul că licoarea suspectă pe care o ingurgitase cu acest prilej nu-i provocase nici un fel de elevaţie spirituală în afară de o migrenă.

Etnobotanistul şi expertul în şamanism Terence McKenna a devenit în anii 90 un lider spiritual al mişcării *rave* şi un Guru al muzicii techno. El a lansat o serie de idei radicale, conform cărora umanitatea şi-ar fi căpătat inteligenţa consumând plante halucinogene, iar secolul 21 va fi marcat de o întoarcere la tribalism şi la vechile ritualuri de comuniune, nostalgia cărora este resimţită de omul modern, educat într-un mediu prea materialist. Amintirea acestor ritualuri este înscrisă în genomul uman.

Diverse metode de a intra în transă sunt atestate chiar şi în tradiţia spirituală Sufi, un curent mistic al islamului. Sufiţii execută un dans în timpul căruia se rotesc în jurul lor, până ameţesc şi îşi pierd cunoştinţa.

Periplurile vizionare nu presupun neapărat stări alterate sau plonjări în inconştient. Acestea pot fi realizate şi într-o stare lucidă de veghe, prin mijloacele raţiunii, după cum o demonstrează tradiţiile hinduse şi buddhiste, prin aşa-numitele tehnici de vizualizare. Neofiţilor li se propune să-şi imagineze cu ochiul minţii diverse spaţii, precum o grădină cu flori, un ocean fără ţărm, un cer de vară, o pădure înverzită sau un pisc de munte şi să execute, tot în minte, diverse acţiuni în aceste spaţii.

Asociate cu posturi yoga şi tehnici de respiraţie, aceste exerciţii de vizualizare pot conduce orice persoană la o condiţie fizică şi mentală superioară. În acelaşi timp, tehnicile de vizualizare sunt un mod eficient de a ilustra prin simboluri diverse aspecte spirituale, facilitând o înţelegere subtilă a acestora printr-o experienţă pe cât de simplă, pe atât de semnificativă.

Am putea observa chiar o anume continuitate între tehnicile de vizualizare orientale şi arhitectura fascinantelor realităţi virtuale generate cu ajutorul computerelor în anii 90. O dovadă este filmul de scurt metraj cu grafică de computer produs de legendarul grup de muzică electronică Future Sound Of London, pentru a ilustra albumul său „Lifeforms” din 1994. Filmul înfăţişează fluturi, peşti manta şi pegaşi virtuali alternând cu imagini ale lui Buddha, pe fundalul unei muzici în stil *ambient,* care îmbină imitaţii electronice ale unor sunete din natură cu incantaţiile unor călugări Zen. Estetica graficii de computer utilizate în timpul concertelor de muzică techno continuă să integreze imagini psihedelice, proiectând din abundenţă viziuni ale tunelului şi fractali.

Fenomenul muzicii techno, care a „explodat” la sfârşitul anilor 80, a avut un impact social de proporţii. Fuziunea de ritmuri tribale africane şi tehnologii ale viitorului s-a format intuitiv, fiind percepută de actanţii săi ca o necesitate. Am putea să presupunem că muzica techno prezentată în cluburile de noapte este un fel de vis pentru insomniaci, o formă de a-i reda omului modern capacitatea de a visa atrofiată în timp. Ritmul techno reprezintă un fel de limbaj care evocă magia transelor arhaice. Omul epocii moderne încearcă să-şi recupereze capacitatea de a zbura. Fantasticele nave spaţiale plăsmuite în imaginarul său sunt expresia dorinţei sale de a se întoarce la origini, de a se înălţa la ceruri, asemenea unui Icar, prin forţa unor aripi lipite cu ceară.

Este momentul să amintim în acest context aşa-numitele concerte pentru somn organizate în anii 80, la Universitatea Stanford, de către autorul de muzică în stil *ambient* Robert Rich. În timpul acestor concerte nocturne care durau nouă ore, publicul era invitat să adoarmă pe fundalul unei coloane sonore muzicale. Experienţele urmăreau stimularea prin muzică a unor vise în faza de somn REM.

La sfârşitul anilor 2000, artistul Tanner Menard din New Orleans a susţinut o serie de „remake-uri” ale acelor concerte pentru somn, cu ajutorul compoziţiilor muzicale ale unor autori de muzică electronică din diverse ţări, incluzând şi o piesă a subsemnatului. Noul proiect a fost supervizat şi de Robert Rich însuşi, care şi-a împărtăşit cu acest prilej experienţa de pe urma unor astfel de evenimente, ţinând să precizeze printre altele că melodia şi ritmul percutiv sunt improprii pentru concertele de somn, în acest caz fiind preferabilă o muzică situată între tonalitate şi atonalitate.

Caracteristicile vizionare şi mistice ale muzicii electronice sunt evidente. Ele se regăsesc în

muzica psihedelică a germanului Klaus Schulze, care şi-a început activitatea fulminantă în anii 70. Dar şi în opurile unor compozitori precum Iannis Xenakis sau Karlheinz Stockhausen, care în anii 50 s-au numărat printre fondatorii acestui gen. Un alt exemplu este muzica vizionară şi religioasă a compozitorului Gyorgy Ligeti, care a aplicat cu succes principiile muzicii electronice în compoziţii orchestrale de o înaltă forţă dramatică.

Experienţele vizionare şi onirice au ocupat întotdeauna un spaţiu decisiv în artă, de la spiralele desenate de oamenii primitivi pe pereţii peşterilor până la arhitectura ciberspaţiului. Visele continuă să inspire evoluţia umanităţii spre o lume a păcii şi frumuseţii.

Dragii mei, ca unul care se dă şi el prin bărcile sefiste, m-am gândit să fac ceva la început de an. Să aduc în faţa voastră măcar unul dintre scriitorii cu care am mai dat nas în nas pe la târguri, festivaluri, ori convenţii. Ca să vedeţi şi voi cu ce se mănâncă sefeul autohton, că poate-poate v-o stârni interesul.

Of, bine, recunosc. Mint. De fapt, doream să mă dau mare cu cei pe care-i cunosc – ca atunci când eşti copil şi te lauzi, ca să faci impresie („A, îl ştiu, cum să nu! Păi chiar ieri am jucat fotbal cu el...").

Din păcate, socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg.

Michael Haulică n-a putut să participe. O aşteaptă pe Sara. Nu sunt guru, dar cred că nici Torquemada nu ştie de ce n-o transferă în locul ei pe Madia Mangalena.

Şi Dănuţ Ungureanu aşteaptă. În Ghermana. Unii zic că ar fi aflat despre ceva urme de sfinţi descoperite în straturile vegetale şi minerale de acolo. Alţii că ar aştepta a doua venire a lui Marian Truţă. Dacă-i pe-aşa, ar fi mai bine să renunţe. Marian Truţă s-a dus să vadă dacă ninge pe Amazon, împreună cu Sebastian A. Corn, care s-a întors în Muribecca. Să mă tai cu tăişul bisturiului dacă înţeleg de ce a renunţat să mai caute Imperiului Marelui Graal, ori cel mai înalt turn din Babylon!

Nici de Ovidiu Bufnilă n-am dat. Şi-a luat supranumele *Meduza* şi a plecat să se alăture cruciadei unui anume Moreaugarin, undeva, prin inelul magic din câmpurile magnetice ale Jazzoniei.

Trăgând multe sfori, am reuşit să intru în Abaţia în care stă retras Dan Doboş. Am aflat că s-ar putea să iasă din izolare, în funcţie de votul unui referendum făcut prin intermediul reţelei DemNet – dar că, deocamdată, nu poate să participe la acţiunea mea. Însă mi-a vândut un pont – cică, în anul terminal, a găsit o carte cu scoarţe de argint, în care sunt date interesante despre un scriitor important din Gangland, Florin Pîtea. Din păcate, copertele erau ferecate, aşa că n-am putut aduna niciun fel de informaţii an/organice.

Oliviu Crâznic a fost foarte amabil. Mi-a promis că mă ajută şi ne-am dat întâlnire la ceasul fantasmelor – însă, atunci când am ajuns, nu l-am mai găsit. Mai rămăsese doar coşmarul.

Era să am noroc cu o femeie de succes – Roxana Brînceanu. M-a invitat să vorbim, dar n-am reuşit s-o disting printre nuanţele de întuneric. Într-un fel, poate că e mai bine. În ziua de azi nu e prea înţelept să te lauzi că eşti prieten cu persoane care respectă *sharia*.

La Viorel Pârligras am renunţat destul de repede. Eu ştiam că făcuse escală pe Tobra, dar fergonautul mă înnebunea că l-a văzut în Zona de Est. Am lăsat-o baltă.

Îmblânzitorul de fantasme şi Golem XIV mi-au spus că Radarul a depistat în Jurnalul unei cititoare nişte detalii despre un fenomen atavic legat de un anume Liviu Surugiu. Am renunţat şi la pista asta, pentru că nu mi-a fost clar dacă omul e real sau eral. Poate că, până la urmă, nu erau decât rămăşiţe de vise.

Tot mai disperat că nu pot să fac ce mi-am propus, am început să bat la toate uşile. Am aflat că Eugen Cadaru nu era de găsit decât în a opta zi din fiecare noapte, că Doina Roman trecuse pragul, iar Adina Speteanu ajunsese deja dincolo de moarte. Despre Alexandru Lamba am auzit că a început să se ocupe cu afaceri murdare. Pe Florin Purluca se pare că l-ar fi făcut praf o singularitate. Ghinion curat, Teodora Matei se încurcase cu un om-fluture, iar Daniel Timariu era ocupat cu o maşină cu toane.

Asta este. Am vrut să vă fac o surpriză frumoasă. Bine, da, am vrut să mă dau mare şi nu mi-a ieşit. Dar tot cred că ar fi fost interesant să-l aduc în faţa voastră pe unul dintre ei în prima zi a anului.

Nu mi-a ieşit.

Poate la anu’.

Bună ziua, Ciprian, și mulțumesc în numele echipei pentru amabilitate și pentru cartea pe care ne-o oferi. Pentru început, vorbește-ne despre tine. De exemplu, ce îți place să citești?

În copilărie citeam tot ce-mi cădea în mână. Pe măsură ce am înaintat în vârstă şi împins de nevoi am început să devin mai selectiv. Citesc cu pasiune carte istorică. Din cărţile de istorie afli multe lucruri interesante de care te poţi folosi la timpul potrivit. După ce am descoperit literatura horror de calitate, i-am acordat primul loc în preferinţele mele literare. Mai citesc SF, fantasy şi cărţi tehnice. Şi antologii. Îmi plac la nebunie. Iar uneori, când a trecut suficient timp, îmi place să-mi recitesc cărţile. Până la urmă, de vreme ce le-am scris, îmi place să le şi citesc.

Povestește-ne acum despre ce îți place să scrii, mai ales despre „În sângele tatălui”, volumul pe care îl punem la bătaie ca premiu al concursului lunar de proză.

Despre „În sângele tatălui” n-ar fi chiar aşa de multe de spus. Titlul este rezultatul unei inspiraţii de moment. Pur şi simplu mi-a venit aşa, fără veste, cu o zi sau două înainte ca volumul să intre în tipar la prima ediţie, cea de la Millennium Books. Am avut noroc, titlul are o rezonanţă deosebită – n-am spus-o numai eu. Iniţial „de tot” optasem pentru un titlu în engleză, „Bad, bad boys”, ceea ce suna cam prea... decide fiecare cum suna. L-am schimbat în română dar tot nu suna bine. Acum sună.

Este volumul cu care l-am acostat pe Michael Hăulică. Aşa-mi propusesem iniţial, să scriu doar romane. Şi deşi am experimentat o mulţime de alte variante, deşi am avut o mulţime de proiecte, acesta e primul volum pe care l-am finalizat şi am şi fost mulţumit de el. Da, nu se cădea să probez „cerbicia” lui Hăulică cu vreo trăsnaie de care nu eram mulţumit (nu vă speriaţi, Michael Hăulică este un tip extraordinar, dar şi un critic exigent). Şi am primit răspunsul aşteptat. Numai că era o mică problemă, mai lipseau cele două volume ale cărţii. Pe care nu intenţion să le scriu dacă nu primesc răspunsul aşteptat. Mi s-a părut o aroganţă să-i trimit lui Hăulică trei volume, aveam încredere în mine, dar nici chiar aşa... Iar Michael nu avea numai grija mea, aşa că l-am menajat. Şi când m-a întrebat de restul volumelor... Ei bine, a fost unul dintre cele mai jenante momente din viaţa mea. Dar se putea mai rău.

Aşa că am scris şi restul seriei. Numai că mi s-a atras atenţia că, de vreme ce eram debutantul toal, fără nici măcar vreo povestire sau un foileton, ceva, era destul de greu ca editura să-mi acorde încrederea. Trebuia să pornesc la drum cu ceva mai mic. Aşa au apărut în peisaj „Colţii”. Din păcate, când toată cartea a fost gata, s-au stricat treburile la editură. La cât de norocos mă simţisem până atunci, trebuia să contrabalansez cu ceva ghinion...

Cartea e primul volum din seria Predestinare genetică a cărei acţiune se petrece în universul Dawson. Dawson este un congresman american aparent bine intenţionat şi incredibil de onest care crede în lege şi se supune legii. Însă mai pune umărul la crearea legii. Care poate escalada, poate

afecta dramatic viaţa a milioane de oameni. Nu trebuie să ne jucăm cu legea şi, mai ales, să nu-i devenim sclavi. Dar Dawson reuşeşte să manevreze prin hăţişul legislativ, aruncând America într-o societate distopică pe care mi-o doresc cât mai depărtată de zilele noastre. Din păcate, se pare că sunt un optimist, anumite aberaţii legislative prezente în carte încep să nu mai fie rodul imaginaţiei scriitoriceşti.

Ar fi multe de spus, dar cel mai bine aflaţi totul chiar din carte.

Poți să ne spui mai multe despre relația cu editorul?

Relaţia cu editorul... Ce să spun? În general, autorul trebuie să-şi caute editorul cu care să poate lucra. Până în momentul de faţă pot spune că, în general, am avut relaţii bune cu editorii. Am avut şi noroc, desigur, de nişte editori minunaţi. L-aş aminti aici în primul rând pe Michael Hăulică, cel căruia îi datorez debutul în SF şi – asta 100% - înclinarea către proză scurtă. Nu de alta, dar până când Michael Hăulică nu mi-a cerut să scriu şi proză scurtă nu mi-a trecut prin cap să mă apuc de scris povestiri sau nuvele. Dar pofta vine mâncând şi dacă ai de-a face cu un editor care ştie ce să ceară şi de la cine să ceară, rezultatele apar-

Un alt editor drag mie a fost regretatul Ştefan Ghidoveanu, Moshul SF cu care am colaborat foarte bine şi de la care am primit sfaturi foarte bune. O altă colaborare foarte bună o am cu Marian Truţă şi editorii de la Crux Publishing, Andreea Sterea şi Andrei Şeran Mazilu.

Am avut ocazia de a fi şi respins de unii editori (să mă laud un pic, mi s-a întâmplat destul de rar) dar de cele mai multe ori cred că a fost din cauza lipsei de compatibilitate. Autorul are un public, la fel şi editorul. Iar dacă cei doi nu se înţeleg, dacă aparţin unor lumi diferite, e clar că n-o să iasă nimic.

Dacă tot am ajuns la acest capitol, hai să trecem prin toată lista de întrebări pe care voiam să o abordăm la RomCon. Spune-ne câteva vorbe despre cum ți se pare promovarea în România. Cum te promovezi singur, ce fac/nu fac/ar trebui să facă editurile pentru tine.

Promovarea în România?! Mă rog, chiar că acum ne situăm pe tărâm SF. Nu de alta, dar de multe ori promovarea nu există. Se plânge lumea de tiraje mici, de genul 50 — 100 de exemplare sau chiar mai puţin. Dar sunt scriitori care vând mii de cărţi. Şi de multe ori calitatea acestor cărţi lasă de dorit. Ca cititor te întrebi cum e posibil ca astfel de nulităţi cu pretenţii literare să fie vândute în mii de exemplare în timp ce despre multe cărţi bune n-a auzit nimeni. Răspunsul este unul singur: se investeşte în publicitate. Iar rezultatele se văd. Din păcate, se mizează pe cărţi scrise după reţetă, pastişări mai mult sau mai puţin grosolane. Edituri conduse de indivizi fără nicio legătură cu literatura, doar au bani şi merg pe publicitate. Iar publicitatea vinde. Orice. Sunt fabricaţi autori peste noapte şi piaţa e intoxicată cu tot felul porcării.

Așadar, cum crezi că ajungi la oameni? Cum credezi că ești (sau ai vrea să fii) perceput de public, ce public țintă ai și ce încerci să-i oferi prin scrierile tale?

Să ajungi la public... Ei bine, e greu de ajuns la public în condiţiile în care nu există promovare serioasă. Iar publicitatea costă, nu şi-o poate permite orice editură. Iar editurile mari au un ghimpe contra autorilor români; foarte puţine îi publică şi numai dacă s-au făcut cunoscuţi. De cele mai multe ori fără efortul respectivelor edituri. Cât despre autor... Nu ştiu dacă e chiar în regulă ca un autor să promoveze direct cartea. Fiecare autor e de părere că a scris ceva extraordinar. În mod normal n-ar trebui să te iei după autor, să cauţi alte păreri. Iar acestea de multe ori nu sunt disponibile. Recenzii pe bloguri?! Cele mai multe bloguri sunt afiliate la librării virtuale. E de la sine înţeles că, dacă se vinde, cartea aduce bani şi celui care a scris recenzia. Riscă cineva recenzii negative când e afiliat? Nu cred. În plus, unii plătesc pentru recenzii pozitive. Paradoxal, dar de multe ori blogerii câştiga mai bine decât scriitorii.

Pe de altă parte, experienţele personale de care am avut parte în ultima vreme mă îndeamnă să sper. Există speranţă, nu trebuie să disperăm. Dar trebuie răbdare. Şi muncă, multă muncă.

Soluții ca să ajungi și la fata cu părul verde și tatuaj (sintagma lui Mircea Naidin, prin care se referă la tineret în general)?

Soluţii?! Scrieţi bine, extraordinar de bine, şi aveţi răbdare. Încercaţi să-l mulţumiţi pe cititor, nu scrieţi numai pentru sufletul vostru. În fond, cititorul este suveran. El dă banul, el alege – din o mie de alte posibilităţi – cartea ta, îţi dedică timp. Merită respect. Când aud că un autor spune că vrea să vândă mii de exemplare dar pe de altă parte spune că dacă un singur cititor e mulţumit o să scrie pentru respectivul mă cam strânge în spate. Cine speră la un singur cititor mulţumit poate foarte bine să umple sertarul noptierei cu „opere” şi să se împăuneze cu faptul că toţi cei care i-au citit romanele au numai aprecieri superlative. Dacă nu precizează şi câţi anume, poate încerca sentimentul de beatitudine totală. Promovaţi cartea dar cereţi şi alte păreri. Mulţumiţi tot timpul pentru ele. Aşa e corect.

Toată atenţia pe cititor. Câştigaţi-i încrederea. Cuceriţi-l cu fiecare carte, cu fiecare frază. Şi o să fie bine.

La final, ce recomandări ai pentru autorii Gazetei SF care vor să debuteze în volum?

În primul rând, cu riscul de a mă repeta, îi îndemn să scrie bine. E mai important decât orice altceva. Nimeni nu are nevoie de cărţi proaste; sunt deja prea multe. Nesimţit de multe. Scrieţi bine. Prezentaţi-vă munca prietenilor. Celor care citesc, desigur. Mai important decât atât, trebuie să le placă genul agreat de voi ca scriitor. Ascultaţi-le părerea, puteţi afla lucruri importante despre voi ca

scriitori. Şi după ce obţineţi avizul cititorilor amatori, puteţi trece la etapa următoare. Căutaţi editurile care publică genul în care doriţi să excelaţi. Pentru început, interesaţi-vă dacă publică autori români (vezi mai sus de ce anume). Dacă da, citiţi cărţi apărute la editura respectivă. Dacă vă plac, aflaţi cine s-a ocupat de editarea lor – e atât de simplu în ziua de azi – apoi abordaţi-l pe editorul respectiv. Ca exemplu personal reamintesc începutul colaborării mele cu Michael Hăulică. Îmi plăcea (şi îmi place) cum scrie Michael, îmi plăceau cărţile care în aveau ca editor. Şi-l consideram un „afurisit”, genul de editor greu de mulţumit. Are o reputaţie, Michael Hăulică, ce să-i faci... Şi mi-am spus că dacă-l impresionez pe Michael atunci am stofă de scriitor, dacă nu... Ei bine, nu mai spun ce mi-am propus să fac dacă nu reuşesc să-l impresionez, timpul a trecut şi nici nu s-a pus problema. Poate chiar că m-aş fi lăsat de scris, poate că mi-aş fi reconsiderat stilul de scris, cine ştie? Eu unul n-am aflat.

Căutaţi editorul compatibil, loviţi „la vârf” nu „la bază”. Şi nu încercaţi să debutaţi cu orice preţ, apelând la edituri dispuse să vă publice orice şi oricât dar pe banii voştri. Ăla nu e debut. E fală goală, care nu ajută nimănui. E drept că nu sunt foarte multe edituri la care să apelaţi, dar există. Pe de altă parte, dacă abordaţi proza scurtă, lucrurile sunt ceva mai simple. Începeţi cu revistele – există o mulţime de reviste electronice - apoi, dacă reuşiţi să impresionaţi, va veni şi rândul publicării „pe hârtie”.

Mulțumim, Ciprian Mitoceanu, și-ți dorim succes în continuare și o carieră cât mai prolifică!